ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ 15-37
- ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ 39
- ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ 41-128

  ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

  ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝΝΟΙΩΝ 129-161
- ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ 163-176
- ΚΡΙΤΙΚΕΣ:
  - — ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 179-183
  - — ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ 185-202
  - — ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ 203
  - — ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΣΜΥΡΛΗΣ 205-210
  - — ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΤΗΛΙΓΑΔΑΣ 211-218
  - — Η ΩΡΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΓΚΕΚΑ 219-249
  - — ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ 251-306

Φίλε Θοδωρῆ
Ναί!
Στό Ἑλληνόφως Ἐλλοχεύει ἡ Ἔλπισις
ὅτι
Ἐλλύχνιον Ἐλπιστικόν εἶ ὁ Ἑλληνισμός
ὅτι
Ἐλευθερίην παρὰ Ἀνθρώποις καί Θεοῖς
Βίῳ αἰτείται
ἔργοις, πράξεσι καί ἤθει δικαίῳ
μαχόμενος

Δημήτρης Ταλαγάνης

Ἡμέρες σκοτεινές καί δύσκολοι καιροί ξημέρωσαν γιά τόν λαό καί τό Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων... Ὁ Ἑλληνισμός ἔμπλεος ἀγωνίας ἀνείπωτου πόνου καί ὀργῆς, διαπλέει τήν τρικυμισμένη θάλασσα, μιᾶς ἀνεκλάλητης κρίσης τοῦ ἀξιακοῦ, ἠθικοῦ, πνευματικοῦ, πολιτιστικοῦ καί οἰκονομικοῦ γίγνεσθαι... λαιστρυγόνες καί κύκλωπες καί καταιγίδες ἀνείπωτες, ὀρθώνονται στόν δρόμο του, ἐπαπειλώντας τον μέ νέες ταπεινώσεις καί τυραννίες...

Ἀνάγκα καί θεοί πείθονται...

Σοφόν τό σαφές...

Αὐτήν τήν ἱστορική ὥρα, περισσότερο ἀπό ποτέ ἄλλοτε... ἡ αἴσθηση τῆς ὑπερηφάνειας ἑνός λαοῦ διακυβεύεται καί

ἡ ἀνάγκη προάσπισης βωμῶν καί ἑστιῶν

ἀποτελεί ἱστορική εὐθύνη πλέον καί χρέος... ὁ ἀναστοχασμός τῆς κοινωνίας καί τῶν πολιτῶν τῆς χώρας αὐτῆς καί ἡ νέα συνομιλία μέ τήν ἱστορία καί τή μνήμη ἀποτελεί προϋπόθεση καί ἰσχυρό προαπαιτούμενο γιά τήν σύνταξη

ἑνός νέου κοινωνικοῦ συμβολαίου,

τό ὁποίο νά διαμορφώνει καί νά ἐγγυᾶται καλλίτερες καί ἀσφαλέστερες προοπτικές γιά τό μέλλον τῆς πατρίδας καί τῶν γενεῶν πού ἔρχονται...

Κλείνοντας ἔχω νά πῶ...

μήν λιτανεύετε τήν μνήμη στούς ἀνέμους...
μήν τήν φορτώνετε μέ ἄλλο πόνο...
μήν τήν προσφέρετε βορρά στήν ὕβρι...

ἱερωθήκαμε...γενεές γενεῶν τοῦ γένους... κρατώντας ἄχραντες λέξεις...

ματωμένες, ἀμίλητες κι ἀκοίμητες…

Μόνοι, γυμνοί κι ἀπελπισμένοι, τυλιγμένοι μέ πόνο ἀψύ... πορευτήκαμε στοῦ Χρόνου καί τῆς Ἱστορίας τό ταξείδι... κουβαλώντας ὄνειρα ἀνεκλάλητα κι ἐλπίδες, ταξιδέψαμε ἀνοιχτά στό πέλαγος τῶν ἐποχῶν, μέ τήν ἐλπίδα ἐντός μας πάντα.... βαθειά ἐντός μας ριζωμένη!

Ναί!

θά ’ρθει ὁ ἐκδικητής καιρός…

ἐξ ἐρειπίων θά στεριώσουν καί πάλιν τά ὄνειρα…

θά εἰπωθοῦν καί πάλιν οἱ ἀμίλητες λέξεις…

Θ’ ἀνθίσουν οἱ σιωπές μας πάλι καί πάλι…
ναί, μνημονεύοντας, Ὅμηρο, Εὐριπίδη…
Κολοκοτρώνη,… Σολωμό καί Μακρυγιάννη

Ναί!

Θά εὐωδιάσουν καί πάλιν τά τραγούδια μας!

Ναί!

Ἐξ ἐρειπίων ἄρξασθαι!

Ἑνωμένοι οἱ Ἕλληνες.
Δέν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος.
Δέν ὑπάρχει ἄλλη ἐπιλογή!
Ἑνωμένοι οἱ Ἕλληνες.

Ἄς ἀντισταθοῦμε στούς ἐφιάλτες τῆς νέας τάξης πραγμάτων!

Δημήτρης Ταλαγάνης

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Α. ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΝΟΡΑΤΙΚΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΣΟΛΩΜΟ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΡΜΗΣΗ ΜΟΥ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΤΙΣ ΩΔΕΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ

Σέ γνωρίζω ἀπό τήν κόψη,
τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή.

Μέ αὐτούς τούς δύο πρώτους στίχους, τοῦ ΥΜΝΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, τοῦ Διον. Σολωμοῦ, ἐπιχείρησα πολλές φορές νά κοσμήσω, μερικά ἀπό τά 440 τετράστιχα τῶν ΩΔΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ, πού δημοσιεύεται στό παρόν.

Κάθε ὅμως φορά, πού τό προσπάθησα, ἀπέτυχα.

Μιά παράξενη δύναμη μέ ἀπέτρεπε.

Ἔνοιωθα, ὅτι τό δίστιχο αὐτό, εἶναι προορισμένο, νά κοσμεῖ τήν προμετωπίδα, τοῦ μεγαλειώδους ἔργου τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ποιητή, καί μόνο.

Κάθε ἐπίσης φορά, πού ἀντιπαραθέτω τό ἀριστούργημα τοῦ Διον. Σολωμοῦ, μέ τό δικό μου πόνημα, ὅλο καί περισσότερο συνειδητοποιῶ ὅτι πράγματι:

Πέρα τοῦ αἰσθητοῦ καί στό ὅριόν του μέ τόν μή αἰσθητόν κόσμο, *στήν κόψη δηλαδή τῶν δύο ὄψεων*

τοῦ σπαθιοῦ, συντελεῖται ἀναπόδραστα, ἡ συσσώρευση, ἡ ὡρίμανση, ἡ σύντηξη καί ἡ ἐκτόνωση, τῶν διαχρονικῶν προσπαθειῶν γιά τήν πραγμάτωση κάθε εὐγενοῦς παρόρμησής μας καί ἐφ' ὅσον γι' αὐτήν ἔχει κατατεθεῖ τό τίμημα, μέ ἀγῶνες καί ὑπερθυσίες.

Συνειδητοποιῶ, ὅτι ἡ κόψη τοῦ σπαθιοῦ ἡ τρομερή, εἶναι γιά τόν Ποιητή, μιά ἀλληγορία νοημάτων.

Εἶναι, ὁ μεταίχμιος, μεθόριος χῶρος, πέρα τοῦ αἰσθητοῦ. Ἐκεῖ, ὅπου συντελεῖται ἡ ὡρίμανση τοῦ λαοῦ μας.

—Ὅπου συντελέσθηκε ἡ ἐκτόνωση, τῶν ἐπί αἰῶνες ἐγκλωβισμένων προσδοκιῶν γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπό τούς ἐλάχιστους, ἀπέναντι σέ μιά Ὀθωμανική αὐτοκρατορία καί σέ μιάν Εὐρώπη τῶν Μέττερνιχ.

—Ὅπου, συντελέσθηκε ἡ σύντηξη τῆς ἀνεκπλήρωτης πίστης, τῶν χαμένων Ἀγώνων καί Θυσιών ἐπί αἰῶνες, γιά τήν Ἐλευθερία τῆς Πατρίδας.

Ἡ σύντηξη, πού ἐκτίναξε τήν ἐγκλωβισμένη ὁρμή, πού διέρρηξε τά τείχη τῆς βαρβαρικῆς Εὐρώπης.

Τῆς Εὐρώπης τῶν σπηλαίων, τῶν δένδρων, τῶν ἁρπακτικῶν, τῶν σταυροφόρων, τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, τοῦ Ναζισμοῦ καί τῶν «ὑπερανθρώπων», πού συνεχίζει ἡ ἰδια μέχρι σήμερα, παραλλασσόμενη, κάτω ἀπό λευκές προβιές, καταστρέφουσα τόν Ἄνθρωπο καί τήν φυσικήν τάξη.

Τῆς Εὐρώπης, πού ποτέ δέν τίμησε τήν πρωτοπορία τῶν ἐπιφανῶν παιδιῶν της, Ἀποστόλων καί μαθητῶν τῆς Ἑλληνικῆς διανόησης καί παραμένει πάντα ὑποτακτική τοῦ θηρίου.

—*Ἡ κόψη τοῦ σπαθιοῦ ἡ τρομερή*, ἡ ἀπαστράπτουσα, πάνω στήν ὁποία, συσσωρεύεται ἡ ὁρμή τῶν προδομένων γενεῶν, μέχρι νά ξεπεράσει τά ὅρια τῆς συμπύκνωσής της καί νά ἐξακοντισθεῖ, ἐπάνω ἀπό τίς λεγεῶνες, ἐπιτυγχάνουσα τό Ἀχίλλειον Ἄλμα της.

Τό δίστιχο: *Σέ γνωρίζω ἀπό τήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή*, τό προσεγγίζω μέσα ἀπό τήν ψυχή καί τόν Νοῦ μου, σάν ἕνα μεταίχμιο, σάν μιά χωρίς διαστάσεις ράχη, σάν ἕνα ἐφαλτήριο μετάβασης σέ μιά ἄλλη διάσταση καί σάν μιά ἐπιβεβαίωση, ὅτι: Οἱ ἀγῶνες δέν χάνονται ἀλλά ἀθροίζονται καί καρποφοροῦν.

Σάν ἕνα κόσμο, ἰδεατό καί τόσο πραγματικό, πού μᾶς ἀνήκει καί ὀφείλουμε νά κατακτήσουμε, μέ Ἀγῶνα, ἀνυποχώρητη πίστη, Γνώση καί Θυσίες.

Οἱ παραπάνω προσεγγίσεις, δέν εἶναι αὐθαίρετες. Διαθέτουν ἀδιαμφίσβητη Μαθηματική λογική καί ἀπορρέουσα ἀπό τήν φυσική νομοτέλεια, θωράκιση.

Ἡ μεταφορά τῆς ἰσχύος αὐτῶν τῶν προσεγγίσεων στίς Ἀνθρώπινες κοινωνίες εἶναι θεμιτή καί ἐπιστημονικά τεκμηριωμένη. *Σχετική ἀναφορά, θά βρεῖτε στό Κεφάλαιο: Ἑρμηνεία τῶν λέξεων καί ἐννοιῶν. Τετράστιχα 22-23 καί 24-39.*

Βεβαίως, οἱ προσεγγίσεις αὐτές, ἐνέχουν μέσα τους καί τήν ὑπέρ τήν φύσιν διάσταση, ἀφοῦ ἡ πίστη, ἡ Ἐλευθερία καί τά αἰσθήματα τοῦ Ἀνθρώπου, ὑπερβαίνουν τούς ἄτεγκτους νόμους τῆς φύσεως καί τοῦ Σύμπαντος.

Γι' αὐτό, στούς στίχους τοῦ Διον. Σολωμοῦ πρέπει νά προσδώσουμε καί διαστάσεις, ὑπέρ τήν φύσιν.

Νά ἐπισημάνουμε, δηλαδή, ὅτι στό πρῶτο τοὐλάχιστον δίστιχο τοῦ ΥΜΝΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ὁ Ποιητής σηματοδοτεῖ αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀντίληψίν του γιά τόν Ἕλληνα Ἄνθρωπο καί τό Ἑλληνικό Ἔθνος:

Ὅτι, ἔχουν τό ἰδιαίτερο προνόμιο: τήν ἐνσωματωμένη στόν ψυχισμόν τους καί ἀναμένουσα νά ἐκδηλωθεῖ, ὑπερβατική δύναμη, ἡ ὁποία κάθε φορά, πού οἱ ὑπέρτερης ἰσχύος λεγεῶνες τούς ἀπειλοῦν, ἐκτινάσσεται ἐπιτυγχάνουσα τήν ὑπέρβασή της.

Ἔτσι, καθίσταται δυνατή ἡ ὑπέρβαση τῶν λεγεώνων, μέ ἕνα ὑπεράνω αὐτῶν, Ἀχίλλειο Ἄλμα.

Καί πλανᾶται σάν φυγάς καί ἀλήτης ἐκτός νόμου, ὑπάκουος στίς διαμάχες τῶν ἀντιθέσεων τοῦ κόσμου μας, ἐπί χιλιετίες, ὅπως λέει ὁ Ἐμπεδοκλῆς.

Μέσα, ἐπίσης, ἀπό πολλούς ἀκόμα στίχους τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου, ὁ μεγάλος Ἕλληνας, ἀφήνει τό Ἑλληνικό Ἰδεῶδες, νά τόν πλημμυρίζει καί ξεχειλίζοντας, νά ἀρδεύει τίς ψυχές τῶν Ἑλλήνων.

Περιπλανώμενος ὁ Ποιητής, μέσα ἀπό πολλούς ἀκόμα στίχους του, τήν ἀβυσσαλέα καί συγχρόνως λάμπουσα, *κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή*, ἐξακοντίζει τήν παθιασμένη Ἑλληνικότητά του, πέρα ἀπό τήν συμβατικότητα.

Δέν θά ἐπιχειρήσω νά περιδιαβῶ τά ἐσώτερα τοῦ Νοῦ καί τῆς Ψυχῆς τοῦ Μεγάλου Ἕλληνα.

Εἶναι πολύ φωτεινά καί ἀχαρτογράφητα.

Ἁπλῶς θά ἐξομολογηθῶ, ὅτι, ὅλους αὐτούς τούς στίχους προσπάθησα νά τούς ξεπεράσω.

Καί στίς ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ, προσπάθησα νά περιδιαβῶ ἄλλους δρόμους, πού ἐπί χιλιάδες χρόνια, ἡ *Ἑλλάδα, Πατρίδα τοῦ Ἀνθρώπου*, χέρι-χέρι μέ τήν ἄλλη ὀντότητα, τήν Μάνα Γῆ καί τό Σύμπαν, περιδιαβάζει μέ σκοπό τήν Γνώση, τήν συνειδητοποίηση τοῦ ἔσω καί ἔξω κόσμου καί τήν ἀπελευθέρωσή της.

Ἕνα δρόμο, διά μέσου μιᾶς ὅλο καί περισσότερο θυελώδους Ὀδύσσειας, σέ ὅλο καί περισσότερο ἀφιλόξενους, σκοτεινούς καί θανατερούς κόσμους ἀλλά καί κόσμους φωτός.

Μιᾶς Ὀδύσσειας, ἀπαράλλακτα ὅμοιας μέ ἐκείνην τοῦ πανέξυπνου Βασιλιᾶ τῆς Ἰθάκης, πού ὅμως οἱ φουρτουνιασμένες θάλασσες τοῦ σύμπαντος και του κόσμου

μας σήμερα, εἶναι περισσότερο ἀπειλητικές. Οἱ Λαιστρυγόνες, οἱ Κύκλωπες, οἱ Σειρῆνες, οἱ Σκύλλες καί οἱ Χάρυβδες, περισσότερο ἀπρόσμενες καί ἡ Ἰθάκη, περισσότερο ἀπόμακρη καί ναρκοθετημένη.

Αὐτήν τήν Συμπαντική διάσταση τῆς Ἐλευθερίας καί τήν ταὐτισή της μέ τήν ἔννοια *τῆς πνευματικῆς Ἑλλάδος, Πατρίδος τοῦ Ἀνθρώπου*, προσπαθῶ νά προσεγγίσω μέσα ἀπό τίς ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ.

Καί ἐπιχειρῶ τήν ἀκτινογράφηση τῆς περιπέτειας, τῆς Ὀδύσσειας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, μέσα ἀπό τίς σύγχρονες ἐρεβώδεις θάλασσες, τίς παγίδες καί τίς προκλήσεις, ἑνός κόσμου, πού ἔγινε τόσο μικρός, τόσο ἄγνωστος καί τόσο ἐπικίνδυνος.

Καί τέλος, προσπαθῶ νά μαντέψω τήν ἔκβαση τῆς Μάχης τοῦ Ὀδυσσέως, μέ τούς νέους μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης, τούς κατακτητές τῆς Ἑλλάδας καί τούς ἐπιβήτορες τῆς Γῆς, πού ἐπί χιλιετίες κουβαλάει μέσα του, τά ἴδια πάθη καί τό ἴδιο ἀπροσδιόριστο μεγαλεῖο.

Ἐπιχειρῶ ἁπλῶς, νά κατανοήσω τήν σύγχρονη μάχη τοῦ Ὀδυσσέως, μέ τούς μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης του καί νά τόν ἐμψυχώσω. Τήν Μάχη καί τήν Θεία Δίκη, τοῦ συζύγου καί Βασιλιᾶ, μέ τόν συρφετόν τῶν σύγχρονων κηφήνων, πού ἀφαιμάζουν τόν πλοῦτο τῆς Πατρίδας καί τοῦ κόσμου καί μεταλλάσσουν τόν ἄνθρωπο σέ σκλάβο.

Ἐπιχειρῶ νά ἀπεικονίσω κάθε στιγμή, πού ἡ τεράστια ὁρμή, *συσσωρευμένη στήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή*, ἐκτονώνεται, ὁπλίζει μέ θεϊκή δύναμη τό τόξο τοῦ Ὀδυσσέως καί ἐξακοντίζει τά βέλη, εὐθύβολα καί θανατηφόρα κατά τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης του.

Ἀπό τήν ἴδια κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή, ἐξακοντίζεται ἡ συσσωρευμένη Θεία ὁρμή, ἐνάντια σέ κάθε ἀήττητη, μέ ἀνθρώπινα μέτρα ἰσχύ.

Ἄλλοτε, μέ τήν χωρίς τελειωμό σταύρωση-ὑπερθυσία τοῦ Σίσυφου καί τήν Θεία σαγήνη τῆς Θεᾶς καί Μούσας Μερόπης, πού μέ τήν ἡδύτητά της, τήν πραότητα, τήν ἀκαταμάχητη Ἐρωτική της ἕλξη, προσκαλεῖ στήν σύντηξη Ἄνδρα - Γυναίκας, σέ ἕνα δίπολο ἄτμητο φωτεινό καί ἀήττητο, μέ στόχο τήν ἀνάταξη τοῦ ἀνθρώπινου γένους διά τῆς Γνώσης, σέ ἀνώτερους κόσμους.

Ἄλλοτε στίς Θερμοπύλες, ἐνάντια στά βάρβαρα Ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς. Ἄλλοτε τό 1821, ἐνάντια στήν Ὀθωμανική αὐτοκρατορία. Ἄλλοτε τό 1940-41 καί μέχρι τό 1945, ἐνάντια στούς Ναζί καί ἐνδιάμεσα ἀμέτρητες φορές.

Καί σήμερα, ἐνάντια στόν Παγκόσμιο Μινώταυρο, πού ἀπειλεῖ νά ἀφανίσει τήν Πατρίδα μας καί τόν κόσμο. Οἱ ἴδιες πάντα ἀναλογίες καί οἱ ἴδιοι συμβολισμοί, πού ἐκτινάσσονται ἀπό τήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή.

Ὅπλο ἀήττητο, προσφορά τοῦ Θεοῦ στόν Ἕλληνα Ἄνθρωπο.

Μόνο, πού στίς ΩΔΕΣ μου, τό προνόμιο καί τό χρέος τοῦ ἐξολοθρευτῆ Ὀδυσσέως, τό ἔχει ὁ Λαός.

Ὁ Λαός, πού ὀφείλει νά γνωρίζει. Πού ὀφείλει νά εἶναι θαλασσοπόρος, κυνηγός τῆς Γνώσης, Δημιουργός καί ἀγωνιζόμενος νά κατακτήσει ὅλο καί ἀνώτερα ἐπίπεδα Ἐλευθερίας.

Ὁ Λαός, πού ὀφείλει νά γεννᾷ Ὀδυσσεῖς, προστάτες τῆς Πηνελόπης καί ὑπερασπιστές τῆς Ἰθάκης του.

Ἕλληνες Ἀνθρώπους, Σίσυφους καί Μερόπες.

Νά γεννᾷ Προμηθεῖς καί Λεωνίδες.

Δάσκαλους καί ἥρωες, πού θά ἀπωθήσουν τόν Οὐρανό, πιό ψηλά καί τούς ὁρίζοντες, ὅλο καί πιό μακρυά, πού θά φωτίσουν τούς Ἀνθρώπους νά βαδίσουν τό δρόμο τῶν πεπρωμένων τους.

Οἱ ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ, ἐγράφησαν σέ μιά περίοδο,

κατά τήν ὁποίαν συντελεῖται τό μεγαλύτερο γεγονός τῆς ἱστορίας.

Ἡ νέα μάχη μεταξύ τῶν Θεῶν καί τῶν Τιτάνων.

Σέ μία περίοδο, κατά τήν ὁποίαν ὁ Παγκόσμιος Μινώταυρος, πειραματιζόμενος στήν Πατρίδα μας, ἐπιχειρεῖ νά καταβροχθίσει, ὄχι μετρημένους ἄριστους νέους, κάθε χρόνο, ὅπως ὁ μυθολογικός Μινώταυρος, ἀλλά ὁλόκληρη τήν Ἑλλάδα καί τήν Ἀνθρωπότητα.

Ὁ σιδερένιος βραχίονας τοῦ Θηρίου, εἶναι ὁ Παγκόσμιος Μινώταυρος τοῦ καπιταλισμοῦ, πού μέσα ἀπό φωτιά, σίδηρο καί γενοκτονίες Ἐθνῶν, ἐπέβαλλε τήν δεσποτεία καί τήν δουλεία του, σ' ὁλόκληρη τήν Ἀνθρωπότητα, στά πλαίσια ἑνός πολύ καλά ὀργανωμένου σχεδίου καθυπόταξης τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἡ Πατρίδα μας ζεῖ σήμερα τά πρῶτα δείγματα αὐτοῦ τοῦ Σχεδίου καί ἔπονται καί οἱ ἄλλοι Λαοί.

Μνημόνια Οἰκονομικῆς καί πολιτικῆς καθυπόταξης καί βίαιος ἐποικισμός.

Σκοπός τοῦ Σχεδίου αὐτοῦ εἶναι ἡ σκλαβοποίηση τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ ἀποπληθυσμός τοῦ πλανήτη καί ἡ ἀντικατάσταση τῶν Ἀνθρώπων, ἀπό τούς ἀπόλυτους σκλάβους, τά ἀνθρωποειδῆ ρομπότ.

Μέσα ἀπό τίς ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ, ἐπιχειρῶ νά ἀνασύρω στήν ἐπιφάνεια, τίς συνταρακτικές Ἀλήθειες, πού ἐκπέμπονται μέσα ἀπό κάθε πτυχή τῆς Ἑλληνικῆς Ὀδύσσειας.

Ἀλήθειες, πού συνθέτουν τήν Ἄμυνα τοῦ Ἀνθρώπου, ἀπέναντι σέ κάθε ἐπιβουλή του καί ἀποτελοῦν καί τό ἐφαλτήριό του, πού θά τόν ἐκτινάξει σέ ἀνώτερους κόσμους.

Ἡ ἀλληγορία τοῦ νοήματος τοῦ δίστιχου τοῦ Διονύσιου Σολωμοῦ: «*Σέ γνωρίζω ἀπό τήν κόψη, τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή*», ἐκτείνεται στά περισσότερα ἀπό τά 440 τετράστιχα τοῦ πονήματός μου.

Ἡ «*κόψη τοῦ σπαθιοῦ ἡ τρομερή*», συμβολίζει καί τήν, διά τῆς Ἑλληνικῆς Ὀδύσσειας, συσσωρευθεῖσαν Γνῶσιν, πού ἀπέκτησε ὁ Ἄνθρωπος, μέσα ἀπό τήν σπουδή τοῦ Σύμπαντος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καί τήν ἀήττητη δύναμη, τήν δημιουργική ὁρμή, πού ἀναμένει τήν στιγμή τῆς ἐκτόνωσής της.

Μιᾶς ἐκτόνωσης, ἡ ὁποία θά ἀπελευθερώσει τήν ἐπί χιλιετίες συσσωρευθεῖσα ἰσχύ, *στήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή*, πού θά σηκώσει πιό ψηλά τόν Οὐρανό καί θά σπρώξει, πολύ πιό μακρυά, τούς ὁρίζοντες τοῦ Ἀνθρώπου. Νικῶντας τόν νόμο τῆς ἀδράνειας καί τόν φόβο.

Ἡ Ἑλλάδα, ὡς φορέας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἀνθρωποκεντρικοῦ κοσμοσυστήματος, εἶναι ἕνα συμπαντικό ὄν, πού γεννιέται μέσα ἀπό ἕνα πολυχιλιετῆ τοκετό, σάν ὁ μηχανισμός καί ἡ προσφορά τῆς ἄπειρης νόησης στόν κόσμο.Εἶναι τό ὄχημα τῆς ἐπίτευξης τοῦ Θείου Σχεδίου.

Δέν εἶναι νοητόν νά τεθεῖ ἡ ὕπαρξη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὄντος, ἐν ἀμφιβόλῳ.

Τότε, θά ἐτίθετο ἐν ἀμφιβόλῳ ἡ ἀναγκαιότητα ὕπαρξης τοῦ κόσμου μας.

Αὐτό τό μήνυμα ἐπιχειρῶ νά ἐκπέμψω πρός κάθε Ἕλληνα καί πολίτη τῆς Γῆς, ὅτι δηλαδή, ἡ Ἑλλάδα ποτέ δέ πεθαίνει.

Β. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑ

Οἱ Ὠδές στήν Ἐλευθερίαν, στήν Ἑλλάδα καί στήν Οἰκουμένην, ἀποτελοῦν γιά μένα, τό ἀποτύπωμα μιᾶς ἀκατανίκητης ἐσωτερικῆς παρόρμησης, ἀλλά καί μιᾶς κατασταλαγμένης πεποίθησής μου: Ὅτι οἱ ἔννοιες τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ καί τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ, εἶναι Ἀξίες ἐγγύτατες, τοὐλάχιστον συγγενεῖς καί στίς απώτατες διαστάσεις τους, ταὐτόσημες καί ἀλληλένδετες.

Ὅτι ἡ πνευματική Ἑλλάδα, ὁ Ἕλλην Ἄνθρωπος, ὡς διαχρονικές, ἀπό τήν Αὐγή τοῦ Ἀνθρώπου, Ἀνθρωποκεντρικές καί Συμπαντικές Ὀντότητες, ἐμπεριέχουν μέσα τους, ὡς κυρίαρχο δομικό τους στοιχεῖο, τήν ἔννοια τῆς Ἐλευθερίας, ὑπέρ τῆς συνειδητοποίησης τῆς ὁποίας κατατείνουν, μέσῳ τῆς Γνώσης, τοῦ ἔσω καί τοῦ ἔξω κόσμου.

- *«Γνῶθι σ' αὐτόν»*
  Ἡ παραπάνω ἐπιγραφή εἶναι γραμμένη στήν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ τῶν Δελφῶν.
- *«Τό πραγματικό Ἑλληνικό θαῦμα, δέν ὀνομάζεται ὀμορφιά, ὀνομάζεται Ἐλευθερία. Στούς Ἕλληνες δόθηκε ἡ ἀποστολή νά μεταμορφώσουν τή δουλεία σέ Ἐλευθερία.»* **Ν. Καζαντζάκης**

- *«Τό πάθος τῆς Ἐλευθερίας εἶναι ἔμφυτο σέ ὅλους τούς Ἀνθρώπους.»* **Διονύσιος Ἁλικαρνασεύς**

- *Πᾶσα δουλεία παρά φύσιν ἐστί.* **Ἀντιφάνης**

- *«Τά πάντα ἔχουν τήν πηγή τους στήν ἀέννaον φύση, στό ἀέννaον κοσμικό γίγνεσθαι».*
  Ἀπό τόν ὅρκον τῶν Πυθαγορίων

- *«Ἀπόγονοι τῶν Θεῶν καί παιδιά τῶν Θεῶν ὀνομάζονται οἱ Ἕλληνες».* **Πλάτων, Τίμαιος 40β**

- *«Ὁ Κόσμος εἶναι ἡ Ἑλλάδα πού διαστέλλεται. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὁ κόσμος πού συστέλλεται».*
  Βίκτωρ Οὐγκώ

Ἀρκοῦν οἱ παραπάνω ρήσεις τῶν ἀδιαμφισβήτητων γιγάντων τῆς διανόησης γιά νά καταστήσω βαρύνουσαν τήν πεποίθηση τῆς ταυτότητας τῶν ἐννοιῶν:
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑ.

Ἡ ἀπόφασή μου γιά τήν συγγραφή τῶν ΩΔΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ, ἦταν μᾶλλον παρορμητική.

Ἔνοιωσα, μιάν ἀκατανίκητη ἐσωτερική παρόρμηση διαβάζοντας γιά πολλοστή φορά, τόν Ἐθνικό Ὕμνο τοῦ Διονύσιου Σολωμοῦ.

Ὁ Ἐλεγειακός του χαρακτῆρας καί οἱ πτήσεις τοῦ Ποιητῆ, στό λαμπρό, ταραχῶδες καί διαρρηγνύον τά Ἀνθρώπινα ὅρια, Ἐθνικό παρελθόν μας, σέ συνδυασμό μέ τό ἐφιαλτικό παρόν, πυροδότησαν μέσα μου μιά ἀκαταμάχητη ὁρμή νά γράψω.

Γράφοντας τίς ΩΔΕΣ νοιώθω ὅτι ἐπιτελῶ χρέος προσκυνήματος, ἐκ βάθους ψυχῆς, στόν ἀειθαλῆ καί Ἀθάνατον ΕΘΝΙΚΟΝ ΥΜΝΟΝ τοῦ Σολωμοῦ καί τόν δημιουργόν του.

Νοιώθω, ὅτι ὑπακούω σέ ἕνα ἐσωτερικό κάλεσμα, νά πυροδοτήσω τήν ἀναιμική φλόγα, τοῦ ἀσφυκτιῶντος Πατριωτισμοῦ τοῦ σύγχρονου Ἕλληνα, τήν χειμαζώμενη Ἑλληνική Ψυχή, σέ μιά πρωτόγνωρη γιά τήν Ἑλλάδα καί τόν πλανήτη περίοδο, ὕπνωσης καί προθανάτιας ἄφεσης.

Τότε, πού ὁ Διονύσιος Σολωμός ἔγραψε τό Ἀθάνατο ποίημά του καί ὁ Μάντζαρος μελοποιῶντας το, τό κατέστησε τόν μοναδικόν ΥΜΝΟΝ πρός τήν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ὁ Λαός μας, ἔδιδε τόν ὑπέρ πάντων Ἀγῶνα του, γιά τήν ἀπελευθέρωσή του ἀπό τήν δουλεία τεσσάρων αἰώνων. Τότε, τό μήνυμα τοῦ Μεγάλου Ἀγῶνος, δονοῦσε τίς καρδιές τῆς πνευματικῆς Ἀνθρωπότητας καί τῶν Ἑλλήνων.

Τότε, ὁ μεγάλος μας Ποιητής καί φλογερός Ἕλλην, ἐκφράζοντας τήν δόνηση τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἔγραψε τόν Ὕμνο στήν Ἐλευθερία. Ἐνῷ παράλληλα, ἀκτινογράφησε τό ἄγριο καί θανατερό τοπίο τοῦ τότε κόσμου, τά διαχρονικά πάθη τῆς φυλῆς μας καί ἄφησε μέσα ἀπό τούς στίχους του, τίς παρακαταθῆκες του γιά τό μέλλον.

Σήμερα, ὁ Λαός μας ὁδηγεῖται ὡς πρόβατο ἐπί σφαγῇ στόν θάνατο, μέσα ἀπό μιά συνειδητή επίθεση ταπείνωσης καί ἀπόλυτης διάλυσης σέ ὅλα τά ἐπίπεδα.

Καί αὐτό: μέ τήν συνειδητή σύμπραξη τῆς «ἡγεσίας» του, πολιτικῆς, πνευματικῆς κλπ. Τῆς, ἀπό τῆς συστάσεως της σκλαβωμένης χώρας, πρωτόγνωρης γιά τά ἱστορικά δεδομένα καί ἀποτροπιαστικῆς γιά τίς Ἀξίες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀποδοχῆς τοῦ πλέον ἀτιμωτικοῦ καί ὀδυνηροῦ θανάτου τῆς Πατρίδας, τοῦ Ἔθνους καί τοῦ Λαοῦ.

Νοιώθω, ὅτι ὁ Διονύσιος Σολωμός ἐάν ζοῦσε σήμερα ἀνάμεσά μας, θά προσέθετε στόν Ὕμνον του, τίς τελευταῖες πράξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ καί τοῦ παγκόσμιου δράματος.

Μέ ὅλη τή δύναμη τῆς φλογερῆς καί Ἑλληνικῆς ψυχῆς του, θά ἐμψύχωνε τούς ἀποκαρδιωμένους Ἕλληνες καί θά πυροδοτοῦσε μέ τούς στίχους του μιά νέα ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου, *ἐκείνην τῆς ἐξόδου μας ἀπό τήν Ε.Ε.*

Τό ἴδιο νοιώθω ὅτι ἐπιθυμεῖ καί σύντομα θά ἐκφράσει καί ὁ κάθε Ἕλληνας.

Πιστεύω, ὅτι γιά ἄλλη μιά φορά ὁ μεγάλος Λαός μας, θά ἀποτινάξει τήν νεκρική πλάκα, πού τοῦ ἑτοιμάζουν καί θά κάνει, ὅπως πάντα, τό θαῦμα του, καί τήν ὑπέρβασή του.

Ὅτι, θά ἐπικοινωνήσει μέ τίς καλά κρυμμένες μέσα του ὑπερβατικές δυνάμεις τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς καί θά πυροδοτήσει μέ τήν Πατριωτική του πίστη, τόν κινητῆρα τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀχήματος.

Τήν Ἐλευθερία τήν κατανοῶ ὡς τήν ὑπέρτατη ἀξία, ὑπέρ τῆς ὁποίας παρορμᾶται κάθε ἀνθρώπινο ὄν.

Μιά Ἀξία, πού ὁδήγησε καί ὁδηγεῖ τούς πρωτοπόρους τῆς ἱστορίας, στήν συνειδητή ὑπερθυσία.

Μία Ἀξία, πού κάθε ἀνθρώπινο ὄν, ἔστω καί πολύ χαμηλῆς συνειδητοποίησης, ὁρμώμενο ἀπό τό ἐμφυ-

τευμένο μέσα του, ἐν ἐγρηγόρσει ἐνορατικό προνόμιο, ὑπερβαίνει τήν ἀδράνεια τῆς συμβατικότητας, συναντᾶται μέ τήν κρυμμένη μέσα μας ὑπερβατική του φύση καί τήν ἀκολουθεῖ.

Ἡ καθολικότητα αὐτῆς τῆς ἐσωτερικῆς παρόρμησης, ἐπιβεβαιώνει, τήν ἐπίσης καθολική πεποίθηση, ὅτι, ἡ ἀνάγκη γιά τήν κατάκτηση ὅποιων βαθμῶν Ἐλευθερίας, εἶναι ἐμφυτευμένη μέσα μας, καί ἀναμένει τήν ἐνεργοποίησή της.

Εἶναι δηλαδή προνόμιον, πού ἡ δημιουργία προσφέρει στήν κορωνίδα τῶν ὄντων της, τόν Ἄνθρωπον.

Προνόμιον, πού πρέπει νά κατακτηθεῖ, μέσα ἀπό τή Γνώση, μέ ἀγῶνα χωρίς ὅρια, μέσα ἀπό τήν ἐπίσης ἐμφυτευμένη σέ κάθε ἔμβιο, φυσικό καί ἀστρικό ὄν, *διαμάχη τῶν ἀντιθέσεων*, πού μέ τήν δική μας Ἐλεύθερη Βούληση καί ἐπιλογή, μᾶς ὠθεῖ νά ἀκολουθοῦμε τό δρόμο τῆς ἀνάταξής μας.

Ἡ ἄσβεστη ἐπιθυμία γιά Γνώση, ἡ ἐμφυτευμένη μέσα μας τάση γιά ἀλληλεγγύη καί ἀμοιβαιότητα, ἡ ἐσωτερική παρόρμηση καί λαχτάρα γιά τήν βίωση μιᾶς Ἐρωτικῆς σύντηξης μέ τό ἑτερόφυλλο ἥμισυ, ἡ ἀγάπη καί ἡ ἀνάγκη γιά προσφορά στούς δικούς μας, στό σύνολο, ἀλλά καί στό εὐρύτερο περιβάλλον μας.

Ἡ πληρότητα, πού βιώνουμε νά καταυγάζει τό Εἶναι μας, ἀπό τήν αἴσθηση τῆς ἀποδοχῆς μας ἀπό τόν ἑαυτό μας καί τόν περίγυρό μας καί ἡ συνειδητοποίηση τῆς χρησιμότητάς μας.

Ὅλα αὐτά, ἐνεργοποιοῦν τίς δυνάμεις, πού ἀνατάσσουν τήν αὐτοπεποίθησή μας καί μᾶς καθιστοῦν ἱκανώτερους. Ἀγωνιστές καί ὑπερασπιστές τῶν Ἀξιῶν, πού προνομιακά τό Ἀνθρώπινο ὄν, παρορμᾶται νά διαφυλάττει, νά διευρύνει καί νά κατακτᾷ.

Τό Ἑλληνικόν ἰδεῶδες

Ἡ Ἑλλάδα, τό Ἑλληνικό Ἔθνος καί ὁ Ἕλλην Ἄνθρωπος, εἶναι ἔννοιες, πάνω ἀπό τήν συμβατικότητα καί τά ἐξ αὐτῆς γεγονότα τῆς ἱστορίας.

Ἐκφράζονται, ἀπό μία σχέση ἀντιστοίχησης μέ τήν Συμπαντική τάξη καί νομοτέλεια.

Οἱ μέγιστοι Ἕλληνες διανοητές, οἱ μαθητές καί Ἀπόστολοί τους, ἀπετύπωσαν αὐτήν τήν τάξη καί νομοτέλεια καί διεμόρφωσαν τό Ἑλληνικό, Οἰκουμενικό καί πάντα διευρυνόμενο, ἀνάλογα μέ τήν Γνώση τοῦ κόσμου, ἀνθρωποκεντρικό κοσμοσύστημα.

Αὐτό συνέβη, γιατί σ' αὐτόν τόν ξεχωριστόν τόπο τοῦ Ἥλιου καί τοῦ Κάλλους, ἡ συμπαντική νόηση, ἀκτινοβόλησε καί ἀκτινοβολεῖ τήν φωτεινή ψυχή της, τήν ὁποία καί γονιμοποίησε στό μυαλό καί στήν ψυχή, τῶν πρωτοπόρων κατοίκων αὐτοῦ τοῦ παραδείσου, οἱ ὁποῖοι ἀναδεχόμενοι τό προνόμιον καί τό χρέος, τό μεταλαμπάδευσαν στήν ἀνθρωπότητα, πυροδοτῶντας τήν φλόγα καί τήν τάση γιά Γνώση, καί κατανόηση τοῦ κόσμου.

Καρπός αὐτῆς τῆς κατανόησης, εἶναι ἡ αἴσθηση τοῦ ἀνήκειν στήν κοινή Πατρίδα, στόν ἄπειρον κόσμο καί ἡ αἴσθηση τῆς Ἐλευθερίας.

Τό ἀδιέξοδο τῆς σύγχρονης Ἑλλάδας

Ὅμως, θά πρέπει νά γίνει συνείδηση, ὅτι, ἡ σύγχρονη Ἑλλάδα καί ὁ Λαός μας, ἔχουν ἐγκλωβισθεῖ καί συνθλίβονται, ἀνάμεσα στό Βατικανό, στίς ΗΠΑ, στήν Γερμανία, στήν ΕΕ, στό ΝΑΤΟ, στήν Τουρκία, στούς Βόρειους γείτονές της καί γενικά στούς Δυτικούς συμμάχους της καί στήν παγκοσμιοποίηση.

Αὐτό, ἐπιχειρῶ ἐπίσης, νά ἀναδείξω μέ τό ποιήμά μου.

Πρέπει ἀκόμα, νά συναθροισθεῖ στά παραπάνω καί ἡ κατακλυσμιαία ἐποίκιση τῆς χώρας, ἀπό ἑκατομμύρια λαθρομετανάστες, ἀπολύτως ἀσύμβατων πολιτισμῶν καί ἡ βεβαιότητα, ὅτι οἱ «σύμμαχοί μας» θά τούς ἐγκλωβίσουν στήν χώρα μας, μετατρέποντάς την, σέ μιά ἐφιαλτική φυλακή καί Εἰδική Ζώνη.

Μιά ζώνη, ἐντός τῆς ὁποίας δέν θά ὑπάρχουν ἀνθρώπινα δικαιώματα. Δέν θά ἰσχύει τό λεγόμενο δίκαιο τῆς Ε.Ε., παρά μόνο τό δίκαιο τοῦ κέρδους, τοῦ κατέχοντος τό κεφάλαιο καί τά μέσα παραγωγῆς, πού *ὁ Ἄνθρωπος, ὑποβιβάζεται ὡς Ἀξία στά ἔσχατα καί τό Ἔθνος ἐπίσης.*

Αὐτή ἡ ἀπόλυτα ἀνισοβαρής καί ἀσύμμετρη ἐκμεταλλευτική καί νεοαυτοκρατορική σχέση τῆς Πατρίδας μας μέ τήν ΕΕ καί τήν Δύση, ἀποκαλύπτει τό ἀνεπαρκές Ἑλληνικό πολιτικό σύστημα, γιά πολλούς προδοτικό, καί τήν ἐφιαλτική προοπτική τοῦ κόσμου μας.

Ἡ ἀνεπάρκεια καί ἡ ἀντεθνική φυσιογνωμία τοῦ συστήματος αὐτοῦ, ἀποκτᾶ δομικά χαρακτηριστικά, ἀπό τήν ἑπομένη τῆς λήξεως τοῦ Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου, πού συνέπραξε στό μοναδικό ἀνοσιούργημα τῆς ἱστορίας. Τήν παράδοση τῆς Πατρίδας μας.

Ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα, κατήγαγε μεγάλη νίκη καί συνετέλεσε στήν νικηφόρα, ὑπέρ τῶν συμμάχων, ἔκβαση τοῦ πολέμου, ἀντί νά παρακαθίσει στό τραπέζι τῆς Νίκης, ὁδηγήθηκε ἀκριβῶς τήν ἑπομένη, στόν ἐμφύλιο καί στόν διχασμό.

Τό ἀποτέλεσμα: Περισσότεροι ἀπό 1.300.000 νεκροί, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καί τῶν παράπλευρων ἀπωλειῶν καί ἄλλοι τόσοι μεταναστεύσαντες Ἕλληνες, μέ συνέπεια τήν καταστροφή τῆς οἰκονομίας καί τῶν δομῶν τοῦ κράτους. Πιστοποιητικά κοινωνικῶν φρονημάτων, ξερονήσια καί κατάληψη τῆς κρατικῆς μηχανῆς, ἀπό

τούς συνεργάτες τῶν Ναζί, πού μεταλλάχθηκαν, ἄμεσα, σέ Ἀγγλόφιλους, Ἀμερικανόφιλους καί στήν ἄρχουσα τάξη τῆς χώρας.

Ἐλάχιστοι συνεργάτες τῶν Ναζί, ὁδηγήθηκαν στήν Δικαιοσύνη. Τό ἴδιο βέβαια ἔγινε σέ ὅλη τήν Δύση.

Τό σημερινό Ράϊχ, εἶναι ἡ χωρίς διακοπή, συνέχεια τοῦ χιτλερικοῦ Ράϊχ στήν Πατρίδα μας καί στόν κόσμο.

Ἄς ἀναρωτηθεῖ ὁ ἀναγνώστης αὐτῶν τῶν γραμμῶν: Γιατί αὐτή ἡ ἐφιαλτική καί ὅμως ὁλοφάνερη πραγματικότητα, δέν ἀπετέλεσε ἀντικείμενο προβληματισμοῦ τοῦ Λαοῦ μας, ἀπό τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι σήμερα; Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐξέλιξης τό βιώνουμε σήμερα χωρίς καί πάλι νά τό συνειδητοποιοῦμε.

Ἡ λεγόμενη Ε.Ε., ἔχει γίνει Γερμανική καί ἡ Δύση ἔχει παραδοθεῖ στίς οἰκογένειες, πού τό 1913 ἵδρυσαν τήν FED, τήν Ἰδιωτική Ὁμοσπονδιακή Τράπεζα τῶν ΗΠΑ, οἱ ὁποῖες, μαζί μέ τούς πλανητικούς ἀχυρανθρώπους τους, ἐλέγχουν τόν παγκόσμιον πλοῦτο καί προετοιμάζουν τήν παγκόσμια διακυβέρνηση.

Ὁ παγκόσμιος Μινώταυρος, εὑρίσκεται σέ ὀργιάζουσα δράση και στο απυρόβλητο.

Ὅπως τότε ὀρέγετο καί καταβρόχθιζε τόν Ἀνθόν τῶν νέων τῆς Ἀθήνας, ἔτσι καί σήμερα, κατασπαράζει τήν Πατρίδα μας καί τόν Λαό μας.

Καί θά συνεχίσει σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ἡ Πατρίδα μας, ζεῖ τόν ἀπόλυτο κίνδυνο ἀφανισμοῦ της.

Ὅ,τι δέν ἐπέτυχαν οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους ἐπί χιλιετίες, τό ἐπιδιώκει ὁ σύγχρονος Παγκόσμιος Μινώταυρος σήμερα.

Τά μνημόνια, πού τῆς ἐπιβλήθηκαν, παρά κάθε Ἐθνικό, κοινοτικό καί διεθνές δίκαιο, πού ὑπέγραψαν καί ὑλοποιοῦν μέ θρησκευτική εὐλάβεια οἱ κυβερνήσεις

τῶν ἀχυρανθρώπων τους στήν Ἑλλάδα, ἔχουν ἤδη ἀποσαθρώσει, ἐρημώσει καί ταπεινώσει τήν χώρα καί τόν Λαό καί ἔχουν ἐξαχνώσει τήν κυριαρχία τους.

Ἔχουν, τόσο γιά τήν Πατρίδα μας, ὅσο καί γιά τόν κόσμο ὁλόκληρο, ***ἀκυρώσει τήν ὑπέρτατη καί ἀναφαίρετον Ἀξίαν τοῦ Ἀνθρώπου καί ἔχουν ἐπιβάλλει ὡς ὑπερτάτην ἀξία τό δίκαιο τοῦ Δανειστῆ.***

Αὐτή ἡ κατακλυσμιαία δομική ἀλλαγή στό παγκόσμιο σύστημα Ἀξιῶν, ἐνῷ κυματίζει ἤδη στόν πιό ψηλό ἱστό τῆς νέας Παγκόσμιας Τάξης, οὐδόλως συζητεῖται ἀπό τίς πολιτικές, πνευματικές καί ἄλλες Ἐλίτ, τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς διεθνοῦς.

Συζητοῦνται τά ἀποτελέσματα καί μένει στό ἀπυρόβλητο, ὁ ἔνοχος καί ὁ σκοπός.

Οἱ βιβλικές μεταναστευτικές ροές, πού ἔχουν κατακλύσει τήν Πατρίδα μας καί οἱ ἀκόμα μεγαλύτερες πού ἐπέρχονται, σάν ἡ συνέπεια τοῦ Ἀρμαγεδῶνα, πού πρόκειται νά ἐκραγεῖ στήν περιοχή μας, προμηνύουν καταστάσεις, πού ξεπερνοῦν κάθε ἐφιαλτικό σενάριο.

Προμηνύονται δέ, ἀκόμα ἐφιαλτικώτερες, ἐάν συνειδητοποιήσουμε τήν τεράστια ὑπογεννητικότητα, τήν καλπάζουσα δυστυχία, τήν φυγή τῶν νέων μας καί τήν ἐν γένει ἀνεξέλεγκτη ἐσωτερική κατάσταση, στούς τομεῖς, παραγωγῆς προϊόντων διατροφῆς, ἀσφάλειας, πρόνοιας, ὑγείας κλπ.

Εἶναι ἀδύνατο νά γίνει ἀποδεκτό: Πῶς ἕνα Ἔθνος, ὅπως τό Ἑλληνικό, μέ τήν ἀνεκτίμητη πολυχιλιετῆ προσφορά του στόν κόσμο, εἶναι δυνατόν νά συνθλιβεῖ καί νά ἀφανισθεῖ, κάτω ἀπό τήν μπότα ἑνός Δυνάστη τῆς Ἀνθρωπότητας;

Οὔτε, εἶναι δυνατόν νά γίνει ἀποδεκτό, ὅτι τό θαῦμα τῆς Φύσης, τοῦ Σύμπαντος καί ἡ λάμπουσα προοπτική τοῦ Ἀνθρώπου, θά γίνουν παρανάλωμα καί στάχτη,

στό βωμό τῆς χίμαιρας τοῦ Παγκόσμιου Μινώταυρου.

Οὔτε βεβαίως, εἶναι δυνατόν νά γίνει δεκτό, ὅτι τό πανόραμα τῶν Ἀξιῶν, πού ἀκτινοβολεῖ ἡ πνευματική Ἑλλάδα στίς χιλιετίες τῆς θριαμβευτικῆς πορείας της, θά καταποντισθεῖ στό ἔρεβος τῆς λήθης.

Αὐτούς τούς ἐφιάλτες καί τά ἐξουθενωτικά γιά τά ἀνθρώπινα μέτρα συναισθήματα, πού ἀναδεικνύονται στό βιβλίο αὐτό, πού ἀποσυνθέτουν κάθε Ἕλληνα καί μηδενίζουν τήν Ἐθνική μας αὐτοπεποίθηση, τά ἀντιπαραθέτω, ἀπέναντι στό διαχρονικό καί ἄδυτο Ἑλληνικό φῶς, γιά νά πῶ:

Ὅτι ἡ πίστη στίς Αἰώνιες Ἀξίες τῆς Ἐλευθερίας καί τῆς Οἰκουμενικῆς Ἑλλάδος, πού ἀποτελοῦν συνιστῶσες συχνότητες τοῦ Ἑλληνικοῦ φωτός, παράγει δυνάμεις, πού ἐξαφανίζουν κάθε συμβατική ἰσχύ, πού μέ τό Συμπαντικό δόρυ της, εἶναι πάντα, θριαμβεύουσα καί τροπαιοῦχος.

Ἡ πίστη δηλαδή στήν Ἑλληνική Πατρίδα, στίς Ἀθάνατες Ἀξίες πού κουβαλᾶ καί στήν Ἐλευθερία, εἶναι ἀήττητα ὅπλα καί τό ὑπερβατικό ὄχημα, πού πάντα μᾶς ἐπιτρέπει νά ὑπερβοῦμε τά ἀδύνατα, μέ ἕνα Ἀχίλλειον Ἄλμα, ἐπάνω ἀπό τήν κτηνώδη ἰσχύ.

Ἡ ἀποκρυπτογράφηση τῶν δυνάμεων, πού χαράζουν ἀνεξίτηλα καί αἰώνια τά ἴχνη τους, στά πλαίσια τῆς διαμάχης τῶν ἀντιθέσεων, ὁδηγεῖ στήν ἀποκάλυψη-διαπίστωση:

- Ὅτι, ἡ δύναμη τοῦ καλοῦ, εἶναι πάντα θριαμβεύουσα, ἐφ' ὅσον βέβαια διεκδικεῖται συνειδητά.
- Ὅτι, ἡ διαπίστωση αὐτή, κατανοεῖται ὡς κυρίαρχο Συμπαντικό Ἀξίωμα, πού παροτρύνει στόν ἀτέρμονα ἀγῶνα τοῦ καλοῦ, συναθροιζόμενου, μέχρι τῆς ἐκτίναξής του στόν ὥριμο χρόνο.
- Ὅτι, ὁ Ἀγῶνας ὑπέρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, εἶναι ὁ τέκτων

τῆς Ἀθανασίας, τῆς Ἐλευθερίας καί τῆς Δόξας τῆς Ἀνθρώπινης προοπτικῆς.

Μέσα ἀπό τίς παραπάνω ἀποκαλύψεις-διαπιστώσεις, κατανοεῖται καί συνειδητοποεῖται τό λεγόμενο Ἑλληνικόν Ἰδεῶδες, πού ἀρδεύει, ἀπό τήν Αὐγή τοῦ Ἀνθρώπου, τό Ἑλληνο-κεντρικό, Ἀνθρωποκεντρικό κοσμοσύστημα.

- Ἰχνηλατοῦνται οἱ δυνάμεις, πού ὤθησαν πολλές φορές στό ἀπώτατο καί σύγχρονον παρελθόν τόν κάτοικον αὐτῆς τῆς Γῆς, νά ἐκτιναχθεῖ ἐπάνω ἀπό τίς σπηλιές καί τά δένδρα στούς κόσμους τῆς Γνώσης καί τῆς συνειδητοποίησης, τοῦ γύρω καί ἔσω του κόσμου.
- Γίνονται κατανοήσιμες οἱ δυνάμεις, πού ἐκτίναξαν τό Ἑλληνικόν ὄχημα, νά ὑπερβεῖ τίς ἀήττητες, μέ τά Ἀνθρώπινα μέτρα, λεγεῶνες καί νά ἐπιτύχει τά λεγόμενα Ἀχίλλεια Ἄλματα-θαύματα, ὅπως:
  - Τήν ἀνάπτυξη τῆς Ἀρχέγονης ἀνθρωπότητας, πρίν δεκάδες χιλιάδες χρόνια καί τήν ἐκτίναξή της, πολλές φορές, πάνω ἀπό τό χάος, σέ φωτεινούς κόσμους, πού ἡ μυθολογία μας διέσωσε καί μετέφερε μέχρι τίς μέρες μας.
  - Τή νίκη ἐπί τῶν λεγεώνων τῆς Περσικῆς Αὐτοκρατορίας, στίς Θερμοπύλες, στίς Πλαταιές καί στόν Μαραθώνα.
  - Τήν ἐξημέρωση τῶν Λεγεώνων, τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου μέ τήν φωτεινή δύναμη τοῦ Μέγα-Ἀλέξανδρου.
  - Τήν ἐξημέρωση τῶν Λεγεώνων τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, μέ τό Ἑλληνικό φῶς, τήν Γνώση καί τήν Ἔλευση τοῦ Βυζαντίου τῶν χιλίων χρόνων.
  - Τήν ἀποτίναξη τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ τῶν τεσσάρων αἰώνων.

— Τήν νίκη τῶν Ἑλλήνων ἐπί τῶν NAZI καί τήν ἀντίστασή τους ἐναντίον τους.
— Τήν νέα νίκη, πού κυοφορεῖται στήν ὑπνώτουσα ἀκόμη ψυχή τῶν Ἑλλήνων καί Ἑλληνοφρόνων, κατά τοῦ Νέου Παγκόσμιου Μινώταυρου.
— Κανένας Νικίας, πού συνέστησε ὑποταγή στό Δαρεῖο, στίς 'ἀήττητες Λεγεῶνες' καί στήν βαρβαρική τότε ΤΑΞΗ, δέν μπορεῖ νά ἀντιταχθεῖ, στήν αἰώνια διαμάχη τῶν ἀντιθέσεων καί στήν ἐξ αὐτῆς ἀδήριτη ἀνέλιξη τοῦ Μεγάλου Σχεδίου. Ἡ ἐξέλιξη ἐκκολάπτεται καί κυοφορεῖται στά ἔγκατα τῆς συμπαντικῆς νόησης, μέ καταλύτη τόν Ἀγώνα τοῦ Ἀνθρώπου.

Ὁ Ἀγῶνας τοῦ Ἀνθρώπου ἐνισχύει τήν ἐπιτάχυνση τῆς κύησης, καί πυροδοτεῖ τήν ἐκτίναξη πρός τά ἐπάνω. Τό Μεγάλο Σχέδιο τῆς ἀπελευθέρωσης καί τῆς δόξας τοῦ Ἀνθρώπου δέν ἀναιρεῖται.

Γ. ΤΟ ΕΛΛΑΝΙΟ ΕΘΝΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Οι ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ, εἶναι ἕνα ποίημα, ἕνα ἄσμα, ἕνα κάλεσμα καί μία ἀπεγνωσμένη φωνή ἀποκάλυψης τῆς κρυμμένης Ἀλήθειας, πού ἐπί χιλιετίες ριζωμένη στά Ἅγια χώματα, ἀναγεννᾷ τόν Λόγον της καί τήν κακοποιούμενη, ἔνθεη Ἑλληνική Γλῶσσα.

Ἀποκαλύφθηκε καί ἔλαμψε στήν Ἑλλάνια Γῆ, πού, πρώτη αὐτήν, φώτισε, ἀγκάλιασε, ζέστανε καί τήν φίλησε, στεφανώνοντάς την, μέ τό χρυσοστέφανο τῶν ἀχτίδων του, ὁ Ἀπολλώνιος Ἥλιος.

Καί γονιμοποίησε στήν νεκραναστημένη Μήτρα της

ὁ ζωοδότης, τήν πρώτη ὀργανική ζωή καί μετά τόν ἔμβιο καί φυτικόν κόσμον.

Καί στήν κορύφωση, τοῦ ἐπί αἰῶνες Ἐρωτικοῦ τους οἴστρου, στό ἐργαστῆρι τοῦ Σύμπαντος, γονιμοποιήθηκε στό πιό καρποποιό κρεββάτι, στήν πιό ζωοφόρα Μήτρα, ὁ Θεϊκός καρπός τῆς σύντηξης ὕλης-φωτός, τό θαυμαστότερο θαῦμα του, ὁ Ἄνθρωπος.

Ἔκτοτε, ὁ Ἕλληνας κάτοικος αὐτοῦ τοῦ παραδεισένιου τόπου, ἀνατασσόμενος, ριζοβόλησε, ἄνθησε καί ζωοδότησε ὅλες τίς ἐσχατιές τῆς Γῆς, πού ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ἥλιου ἀγκάλιαζε καί τίς ἔκανε κι' αὐτές βιώσιμες.

Ἔτσι, ὁ Ἑλληνικός Λόγος ἐμφυσοῦσε σέ κάθε ἐπικράτεια, πνοή Ἀνάστασης ἀπό τόν Αἰώνιο ληθαργόν τους, ἐνῷ ἡ φύση, τόν προσάρμοζε στούς δικούς της ρυθμούς καί κένταγε μέ τά δικά της νήματα καί χρώματα τόν καμβά τῆς ἱστορίας.

Μέσα ἀπό τίς χιλιετίες, ὁ πρῶτος Ἑλλάνιος Ἄνθρωπος, ὁ πρῶτος Γυιός τῆς Μάνας Γαίας καί τοῦ Ἥλιου, **ἐξαπλώθηκε στά πέρατα τοῦ πλανήτη γιά νά τόν πλάσει ὁ κάθε τόπος, κατ' ὁμοίωσήν του καί νά κεντήσει στό κορμί της τό μοναδικό πολύχρωμο σεντόνι τῶν φυλῶν, τῶν Ἐθνῶν καί τῶν ἀνθρώπινων ἰδιαιτεροτήτων.**

Ἔτσι τἄπλασε καί ἔτσι τά θέλει ἡ δημιουργία, ἀγκαλιασμένα καί ὁμονοοῦντα. Ἀδέλφια. Μιά ἀμφικτιονία Ἐθνῶν. Ἕνα ἀνθρώπινο Ἔθνος. Ἕνα Ἔθνος ἀδελφῶν, πού ὅλοι μαζί βλέπουν πρός τόν Οὐρανόν.

Μέ τίς ἰδιατερότητες τους, ὅπως ὅλα τά πλάσματά της, συγκροτοῦντα τήν Ὁλότητα τοῦ Ἀνθρώπινου Ἔθνους.

Νοιώθω τίς ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ, *σάν ἕναν* ΑΣΠΑΣΜΟ, ΔΕΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ, στόν Βωμό τῆς Ὑπερπροσπάθειας, τῆς

ἀπροσμέτρητης θυσίας τοῦ Ἕλληνος Ἀνθρώπου, τοῦ Ἀνθρώπου ἐπί Γῆς, κάθε χρώματος καί Ἐθνικότητας, πού ἐπί αἰῶνες καί χωρίς σταματημό κουβαλᾶνε τόν Βράχο τοῦ Σισύφου νά τόν ἐναποθέσουν στήν κορυφή τοῦ Βουνοῦ. Ἐκεῖ ἀπό ὅπου θεάζεται ἡ Ἀλήθεια καί κρύβονται οἱ κωδικοί, πού ξεκλειδώνουν τόν πυρωμένο βράχο, μέσα στόν ὁποῖον οἱ Μυστικές ἀδελφότητες φυλάκισαν τήν Ἀλήθεια. Καί οἱ Μάρτυρες ἐπί χιλιετίες, κουβαλᾶνε τούς Σταυρούς τους, πίνουν τό κώνειο, θυσιάζωνται στίς ἴδιες Θερμοπύλες, γεννοκτονοῦνται, λοιδωροῦνται καί πάντα ἀναγεννῶνται ἀπό τίς θυσίες καί τήν προσφορά τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τοῦ Ἔθνους τοῦ Ἀνθρώπου, πού γεννήθηκε ἀπό τήν Ἑλληνική Μήτρα.

Ἐπιχειρῶ μέ τίς ΩΔΕΣ μου νά διατρέξω καί νά ἐπαναφέρω στήν μνήμη μας, τήν ἀπωθουμένη στήν λήθη ἐποποιία τοῦ Ἀνθρώπου καί τό χρέος του, ταρακουνῶντας, τόν πνέοντα τά λοίσθια σύγχρονον Ἄνθρωπον.

Αὐτές τίς εἰκόνες καί αὐτά τά νοήματα προσπαθῶ ν' ἀναδείξω, μέσα ἀπό τούς στίχους τοῦ παρόντος πονήματος.

Νά ἀκτινογραφήσω τίς αἰτίες καί νά καταδείξω τόν δρόμο, πού νομοτελειακά βαδίζει ὁ Ἄνθρωπος.

Τόν δρόμο τῆς αἰώνιας καί ἀναπόδραστης πάλης μεταξύ τῶν δύο κυρίαρχων δυνάμεων. Τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ.

Αὐτές οἱ ἀκατανίκητες δυνάμεις, μέ παρότρυναν νά γράψω τίς ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ.

Ταὐτίζω τήν ἔννοια Ἑλλάδα, διαστελλόμενη, μέ τήν Οἰκουμένη καί τόν κόσμο. Καί τόν κόσμον, συστελλόμενον, μέ τήν Ἑλλάδα, ἀποδεχόμενος τήν ρήση τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ.

Γνωρίζω ὅτι, σήμερα στήν ἐποχή τῆς ὁμίχλης, τῆς ἄφεσης, τῆς καταβύθισης καί τοῦ μηδενισμοῦ, θά βρεθοῦν πολλοί, πού θά προσπαθήσουν νά καθυβρίσουν καί νά χλευάσουν τά νοήματα πού ἐκπέμπουν οἱ ΩΔΕΣ μου. Ἄλλα, οἱ πιό πολλοί θά ἀπογειωθοῦν. Γι' αὐτό, ἀνακαλῶ στήν μνήμη τοῦ ἀναγνώστη, ἐλάχιστους ἀπό τούς μέγιστους τῆς ἱστορίας ὑμνητές τῆς Ἑλλάδος. Κανένας ἀπό τά σύγχρονα παγώνια δέν τόλμησε νά τούς ἐναντιωθεῖ. Τά παρακάτω εἶπαν ἐκεῖνοι καί οἱ Αἰῶνες ἐπικύρωσαν, χωρίς καμμία ἔνσταση ἀπό κανέναν.

Οἱ Ἕλληνες εἶναι οἱ διδάσκαλοι καί δημιουργοί μας.
Θεοί γιά νά λατρεύσουμε. **Π. Σέλλεϋ (Ἄγγλος ποιητής)**

***

«Ὅτι εἶναι ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά γιά τόν Ἄνθρωπο, εἶναι ἡ Ἑλλάς διά τήν Ἀνθρωπότητα» **Γκαῖτε**

***

«Ὅλη ἡ Ἑλληνική φυλή, σύσσωμη, σύψυχη, πῆρε μέρος καί πολέμησε στήν ἐπανάσταση τό 1821.»
Νῖκος Καζαντζάκης. Ἀπόσπασμα ἀπό τήν ὁμιλία του στό B.B.C. (1946)

Σίγουρα, ἄν οἱ μεγάλες Σκιές, δέν πολεμοῦσαν μέ τούς ζωντανούς, δέν θά μπορούσαμε ποτέ νά νικήσουμε.
Αὐτές οἱ Μεγάλες Σκιές, οἱ μνήμες, εἶναι τά ὑπόβαθρα, οἱ ὁδηγήτριες δυνάμεις τοῦ Ἀνθρώπου, οἱ ἀστήρευτες πηγές Γνώσης καί ἰδανικῶν.Οἱ σύμμαχοί μας.
Εἶναι τό Ἔθνος, πού πασχίζει νά ξαναγίνει Οἰκουμενικό, κοιτῖδα ὅλων τῶν Ἀνθρώπων, πού οἱ ἐθνομηδενιστές κάθε χρώματος καί ἰδεολογικοῦ στίγματος, προσπαθοῦν νά ἀπωθήσουν στήν λήθη, στεροῦντες τή Γνώση ἀπό τίς ἐπερχόμενες γενιές.

«Ἀσκός κλυδωνιζόμενος μηδέποτε βυθιζόμενος».

Χρησμός πού ἔδωσε ἡ Πηθία τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν, στόν Ἀρκάδα στρατηγόν Φιλοποίμενα πρίν 22 αἰῶνες ἀπό σήμερα, ὅταν ἡ Ἑλλάδα ἐκινδύνευσε νά ἐμπλακῆ σέ πόλεμο μέ τόν Ρωμαῖο Ὕπατο Φλαμίνικο, μέ κίνδυνο νά καταστραφῆ.
Ἔκτοτε, ὁ χρησμός αὐτός ἐπιβεβαιώνεται συνεχῶς. Ἀπό τήν Ἑλλάδα πέρασαν πολλοί κατακτητές. Καί ὁ ἀσκός τῆς Ἑλλάδος κλυδωνιζόμενος, ουδέποτε βυθίστηκε, οὔτε βεβαίως θά βυθισθεῖ.
Στούς αἰῶνες πού πέρασαν, ἀμέτρητοι μεγάλοι διανοητές κάθε Ἐθνότητος, ἐκφέρανε ἀνάλογους χρησμούς καί ρήματα.

Οἱ ΩΔΕΣ, πού ἀκολουθοῦν, εἶναι ἕνα ταπεινό προσκύνημα στούς τάφους αὐτῶν τῶν μέγιστων τῆς Ἱστορίας καί μιά σπονδή, Ὕμνος δόξας στό μυστηριῶδες καί ἀκατάλυτο μεγαλεῖο τῆς Ἑλλάδος.

ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ

ΑΠΡΙΛΙΟ ΕΩΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟ 2016
ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 2017

ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ

1

Σέ γνωρίζω ἀπό τήν ὄψη,
τήν μορφή τήν λαμπερή.
Μέ τήν δᾷδα ἀναμμένη,
πού μέ βιά μετρᾷ τήν γῆ.

2

Ἀπ' τά βάθη τῶν Αἰώνων
κι ἀπ' τῶν μύθων τήν ἀχλύν.
Ἀπ' τά κόκκαλα τά Ἅγια,
τῆς Ἀνθρώπινης φυλῆς.

3

Τῆς φυλῆς τῶν πρωτελλήνων,
πού ἀπ' τήν πρώτη τους Αὐγή,
γίναν ἀδελφοί τοῦ Ἥλιου
καί τοῦ σκότους οἱ ἐχθροί.

4

Σέ γνωρίζω νά σηκώνεις,
τοῦ Ἀνθρώπου τόν Σταυρό
καί τόν πυρωμένο βράχο,
ν' ἀνεβάζεις στό βουνό.

5

Γιά νά δεῖς ἀπ' τήν κορφή του,
κάθε ἀθέατη μορφή.
Εἰσ' ἀπ' τούς Θεούς σταλμένη
κι' ὅμως, πάντα μοναχή.

6

Σέ γνωρίζω Θεομάνα,
ἀπ' τήν πρώτη χαραυγή.
Νά κρατᾷς τῆς Γνώσης δᾷδα,
Πούχει ρίζες στήν πηγή.

7

Στήν πηγή τῆς Κασταλίας,
τά παιδιά σου ν' ἀθληθοῦν
καί μέ τά φτερά τῆς Γνώσης
στά Οὐράνια νά ὑψωθοῦν.

8

Μιά σηκώνεις τό κεφάλι,
μιά σέ θάβουνε στήν Γῆ,
πάντα ὅμως, φῶς σκορπίζεις
καί πνοή Ἑλληνική.

9

Θεῖο Ἄνθος, πού βυζαίνεις,
τῆς Ἀμάλθειας τό γάλα,
τήν Συμπαντική Σοφία,
τοῦ ἔσω κόσμου σου τό θαῦμα.

10

Πού θηλάζεις Θεανθρώπους,
Σίσυφους καί Προμηθεῖς,
Ἀλέξανδρους καί Λεωνίδες,
φωτοδότες, σκαπανεῖς.

11
Ἀπ' τά κόκκαλα βγαλμένη,
τῶν Ἑλλήνων τά ἱερά,
σκορπισμένα στά πεδία,
λίπασμα τῆς Λευτεριᾶς.

12
Ὁδοιπόρο κι' ὀρειβάτη,
ν' ἀνεβαίνεις στίς κορφές.
Νά σέ ρίχνουνε στόν Ἅδη
καί στίς σκοτεινές στοές.

13
Κι' ὅμως, Ἐσύ, πάντα νά ψάχνεις,
μύριων μίτων τήν Ἀρχή.
Κάθε εἰρμό καί κάθε ἰδέα,
κι' ἀχνοφέγγουσα ψυχή.

14
Βρῆκες κωδικούς καί χάρτες,
μύρια χνάρια τοῦ Θεοῦ.
Ἄκουσες φωνές τοῦ Πλάστη,
ἀπ' τά ἔγκατα τοῦ Νοῦ.

15
Κ' ἔπλεξες καμβᾶ τοῦ Ἔπους,
μιᾶς θεόπνευστης πορείας,
μία σύζευξη τοῦ Ἀνθρώπου,
μέ τό Σύμπαν συζυγία.

16
Βρῆκες τίς Ἀρχές τοῦ μίτου
κι ἀλγορίθμους μυστικούς,
ἶνες κι ὕφανες καμβᾶδες,
γλῶσσα Γῆς καί τ' Οὐρανοῦ.

17
Εὐαγγέλιο: Τή γλῶσσα
τῶν Ἀνθρώπων καί Θεῶν.
Τόν Ἑλληνικόν τόν Λόγον,
Κοσμογράφον κι' Ὁδηγόν.

18
Προβολή τῆς θείας Γνώσης,
ἀπ' τοῦ Σύμπαντος τόν Νοῦ,
στοῦ Ἀνθρώπου, πού ὑψοῦται
σέ ἕνα Ὄν τοῦ Οὐρανοῦ.

19
Κάθε λέξη, εἶναι Νόμος,
φυσικός, Συμπαντικός.
Ὄντα, ἔννοιες πού ρέουν.
Ἕνας φλέγων ποταμός.

20
Ρέουσα κρυμμένη Γνώση,
τῶν τεχνῶν καί ἀριθμῶν.
Πύλες ποίησης καί δρόμοι,
ἄλλων κόσμων, φωτεινῶν.

21

Μπῆκες στίς ψυχές τῶν ὄντων
καί στά γήπεδα τοῦ Νοῦ.
Στήν αἰώνια παλαίστρα,
τῶν θνητῶν καί τοῦ Θεοῦ.

22

Καί πλανᾶσαι σάν φυγάς
καί ἀλήτης, «ἐκτός Νόμου».
Ἄγεσαι καί ὑπακούεις,
στίς διαμάχες αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

23

Στίς διαμάχες δύο κόσμων,
τῆς Φιλότητας καί Νεῖκος.
Δύο κόσμων μιᾶς Οὐσίας,
τοῦ Ἐμπεδοκλῆ ὁ κύκλος.

24

Μάχεσαι μέ τό σκοτάδι
καί μεθᾷς, μέ θεῖο φῶς.
Ἔκανες τήν ἥττα Νίκη
καί Σοφίας τόν Ναόν.

25

Τήν διαμάχη ἐμπειρία,
τήν ἀσθένεια γιατρικό.
Κρύφιο μπόλι πού σκοτώνει,
κάθε τῆς φθορᾶς ἰό.

26
Διαμάχες, θεῖο Δῶρο,
στή φυλή τοῦ Ὀδυσσέα,
νά ἀναγεννᾶσαι πάντα,
σφριγηλή καί πάντα νέα.

27
Νά πορεύεσαι στό Σύμπαν.
Νά δοξάζεται ὁ Γυιός.
Ν' ἀνεβαίνει βῆμα, βῆμα,
λαμπερός καί δυνατός.

28
Φωτογόνα, φωτοδότις,
πού σκορπίζεις τό σκοτάδι.
Ἀπ' τήν πρώτη, τήν Αὐγή σου,
μέσα στ' ἄπατο πηγάδι.

29
Φορτωμένη, σταυρωμένη.
Σίσυφος καί Προμηθέας.
Σφραγισμένη στό μπουκάλι,
μέ τό σταυρωτή παρέα.

30
Σ' ἔχουν σκλάβα τά θηρία,
μήν ἀνοίξεις τά φτερά,
μή καί βγεῖς ἀπ' τό μπουκάλι,
θρυμματίσεις τά δεσμά.

31
«Φίλοι» σου καί τιμωροί σου,
μέ προβάτου λεοντή,
δέν σ' ἀφήνουν νά τελέψεις,
τήν ἀνέκκλητη ἐντολή.

32
Καί στεροῦν ἀπ' τά παιδιά σου,
Γλῶσσα, Ἀξίες, Ἱστορία,
τίς θυσίες τῶν προγόνων,
γιά Πατρίδα -Ἐλευθερία.

33
Φρᾶκτες στήνουνε στόν δρόμο,
π' ὁδηγεί στό πατρικό.
Νά μη βρεῖς τό ριζικό σου,
τοῦ Θεοῦ τό μυστικό.

34
Μέσ' τίς πέτρες ζυμωμένο
τό κρυμμένο μέσ' τό χῶμα.
Ἀπ' τά ρήματα πού λάμπουν
καί διδάσκουνε αἰώνια.

35
Πῶς τήν γῆ θά φωταυγάζει,
τοῦ Θεοῦ ἡ Πρωτοκόρη,
ἡ ἀήττητη στήν Μάχη,
μέ τήν Γνώση καί τό δόρυ.

36

Δόρυ, μάχης καί Σοφίας.
Δόρυ, τέχνης καί ἐπιστήμης.
Δόρυ σύνεσης καί μέτρου.
Δόρυ πόλεμου κ' Εἰρήνης.

37

Θεομάνα, πρώτη Τέκτων.
Ἔπη Ἀθάνατα νά χτίζεις,
τά θεριά νά σέ σπαράζουν
καί Ἐσύ νά συνεχίζεις.

38

Ἀθηνᾶ καί Θεοτόκος.
Σίσυφων, Μυστῶν Μητέρα,
βίωμα τοῦ Θείου Λόγου
τῆς Ἀγάπης ὁ σπορέας.

39

Πάντα, Ἥλιος φωτοβόλος,
Φωτοδέκτης καί πομπός.
Γέννημα τοῦ πρωτοπλάστη,
κόρη του καί πρωτογιός.

40

Γιός καί κόρη τιμημένη,
στά συντρίμμια πεταμένη.
Ζεῖς προσμένεις νά θεριέψεις
φωτεινή κι Ἀντρειωμένη.

41

Σούδωσε νά κατοικήσεις,
τήν Πατρίδα τῶν Θεῶν,
καί νά χτίσεις τοῦ Ἀνθρώπου,
τόν ὑπέρλαμπρον Ναόν.

42

Νά ζεσταίνει τήν ψυχή σου,
ἄπλετο, Οὐράνιο φῶς.
Νά ριζώνει καί ν' ἀνθίζει,
Νοῦς ὀρθός καί φαεινός.

43

Νοῦς, ψυχή κ' ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ,
μία σκάλα φωτεινή,
ποὖχει χρέος ὁ Γυιός τ' Ἀνθρώπου,
βῆμα, βῆμα ν' ἀνεβεῖ.

44

Ἀπ' τοῦ Σύμπαντος τ' ἀμπέλι,
ρόγα, ρόγα νά τρυγᾶς,
μέ κρασί θείας σοφίας,
τούς Ἀνθρώπους νά μεθᾷς.

45

Σάν τόν Σίσυφο μονάχη,
ν' ἀνεβάζεις στήν κορυφή,
τόν ἀσήκωτο τόν βράχο.
Μόνη σου, δέν τό μπορεῖς.

46
Θέλεις τήν Θεά Μερόπη,
Γνώσης Μούσα καί Σοφίας,
νά συντήξεις δυό δυνάμεις,
σέ μιά κοσμική Οὐσία.

47
Δάσκαλο καί κοσμογράφο,
μιά ἀείφεγγο Ἑλλάδα.
Μιά σέ βλέπω στά σκοτάδια
καί τήν ἄλλη στά Οὐράνια.

48
Εἶσ' ὁ κόσμος. Μιά Ἑλλάδα,
πού διαστέλλεται αἰώνια.
Μιά Ἑλλάδα, ἕνας κόσμος,
πού συστέλλεται στό ΕΝΑ.

49
Σέ γνωρίζω ἀπ' τούς Αἰῶνες,
τούς χρυσοῦς καί σκοτεινούς,
τούς λαμπρούς τούς Παρθενῶνες,
πρότερους καί τωρινούς.

50
Τούς αἰῶνες παγκοσμίων,
λαμπερῶν πολιτισμῶν.
Τόν Μινωϊκόν τόν Μέγα,
καί τήν γλῶσσα τῶν γλωσσῶν.

51

Μίαν γλῶσσα τῶν Ἀγγέλων,
ἐννοιῶν συμπαντικῶν.
Πού προβάλλει κοσμαλήθειες,
τόν Παντάνακτα Θεόν.

52

Μιά Οὐράνια Ἀγγελία.
Νοῦ τ' Ἀνθρώπου συζυγία,
μέ τοῦ Ἄπειρου τούς Νόμους,
δύο κόσμων συμμετρία.

53

Τοῦ Ἀνθρώπου Μέγα θαῦμα.
Θαῦμα Μέγα, Ἑλληνικό.
Ὁ χρυσούς λαμπρός Αἰῶνας.
Συμμετρία δυό Θεῶν.

54

Τοῦ Ἄχωρου καί τοῦ Ἀπείρου,
τοῦ Θεόπνευστου Υἱοῦ,
πού ἀθλεῖται στούς αἰῶνες,
ν' ἀνεβεῖ στούς Οὐρανούς.

55

Σύμμετρη στήν Γῆ Πατρίδα,
τοῦ Σωκράτη, Λεωνίδα,
τοῦ Δικαίου Ἀριστείδη,
μιά ἀτέρμονη Ὀδύσσεια.

56

Τό ἀτέλειωτο ταξεῖδι,
τ' ὄνειρο τῆς Λευτεριᾶς,
τῆς Ἁγίας Πηνελόπης,
ἡ ζεστή ἡ Ἀγκαλιά.

57

Μιά συνείδηση κοινή,
παρελθόντος καί παρόντος.
Μιά στό μέλλον προβολή,
τοῦ Ἀνθρώπινου τοῦ ὄντος.

58

Τοῦ Ἀλέξανδρου τό κλέος,
μιά λαμπρή Ἥλιου πορεία,
φωτοβόλησε τά Ἔθνη
νά τά κάνει συμμαχία.

59

Ἄπλωσε τῆς Γνώσης δένδρο,
σπόρους ἔσπειρε φωτός,
κάθε πίστη μύριοι σπόροι,
Ἕνας ὅμως ὁ Θεός.

60

Κ' ἔστησε πανώρια σκάλα,
στά Οὐράνια ν' ἀνεβεῖ.
Τήν γκρεμίζουν οἱ βαρβάροι,
Δύση καί Ἀνατολή.

61
Λόγιοι, σοφοί καί Μύστες.
Τά σπαράγματα τῆς Πόλης,
σκόρπισαν στήν Ἑσπερία
καί μετάγγισαν τήν Γνώση.

62
Γνώση Ἑλληνική Αἰώνων.
Πού τήν πῆραν Δύση-Γότθοι.
Κ' ἔφτιαξαν τό προσωπεῖο,
τῆς Εὐρώπης τήν μετώπη.

63
Πήρανε τό ὄνομά σου.
Ντύθηκαν προβιά ἀρνιοῦ
κ' ἔκρυψε ἡ Ἑσπερία,
κάθε ὄψη τοῦ κακοῦ.

64
Κρύψαν στούς Ναούς, στά κάστρα,
τά θεριά καί τά στοιχειά,
μές τήν θήκη τοῦ Σταυροῦ τους,
πάθη κι' ὅπλα φονικά.

65
Καί στήν Μίτρα καί στήν Τιάρα,
Κρύψανε τόν Μαμωνᾶ.
Μεῖναν κράτη Ἑωσφόρων,
Συμμαχίες Σατανᾶ.

66

Φτιάξαν μηχανές πολέμου,
καί εμπόρων συμμαχίες.
Δῆθεν ὄργανα εἰρήνης
καί τοῦ τρόμου συστοιχίες.

67

Καί στεροῦν ἀπό τά Ἔθνη,
τό προνόμιο νά ζοῦν,
νἄ 'χουν γήπεδα νά ἀθλοῦνται,
Πάθος νά δημιουργοῦν.

68

Νἄ 'χουν μνῆμες καί ν' ἀνήκουν
στήν δική τους τή φυλή.
Σ' ἕνα κόσμο σ' ἕνα Σύμπαν,
στήν Πατρίδα τήν κοινή.

69

Σέ γνωρίζω ἀπ' τίς Νῖκες,
ἀπ' τίς ἧττες καί τίς δόξες.
Γενοκτόνες τραγῳδίες,
ἐφιάλτες καί προδότες.

70

Ἀπ' τά κόκκαλα βγαλμένη,
τῶν Ἑλλήνων τά ἱερά.
Γίναν φῶς, ἰχώρ καί πνεῦμα,
Θεία καίουσα φωτιά.

71

Σέ γνωρίζω νά διατρέχεις,
νά μετρᾷς τήν Γῆ μέ βιά,
θάλασσες, ξηρές καί αἰθέρες.
Νά διδάσκεις Λευτεριά.

72

Νά διδάσκεις τήν Ἀλήθεια.
Ζῶσα οὐσία μυστική.
Κάθε τάξη καί ἀταξία,
μύρια ὄντα, μιά ψυχή.

73

Σέ γνωρίζω ἀπό τό φῶς σου,
τά νησιά, τῆς γῆς τ' ἀστέρια,
τά ἱερά σου καί τίς Πνύκες,
τά ξωκκλήσια τά αἰθέρια.

74

Ἀπ' τ' ἀπέραντο γαλάζιο,
θάλασσας καί τ' Οὐρανοῦ,
τίς παχιές σκιές τό γιόμα,
τά λουλούδια τοῦ Μαγιοῦ.

75

Τά βουνά σου, τίς πεδιάδες,
τίς φιλόξενες πλαγιές,
τίς πηγές, πού τραγουδᾶνε,
νύμφες, ἀηδόνια τίς αὐγές.

76

Ποντοπόρα, τά πελάγη
πρωτοπόρα νά διασχίζεις.
Πρώτη στόλαρχος, τόν κόσμο
μέ Ἑλλάδα νά φωτίζεις.

77

Απ' τόν Λόγο πού λαλοῦνε,
οἱ κρυμμένοι θησαυροί,
στ' Ἅγιο χῶμα πεταμένοι,
τοῦ Θεοῦ οἱ κωδικοί.

78

Ἀπ' τό φῶς, πού ξεχειλίζει,
ἀπ' τό πρόσωπο καί Νοῦ.
Τούς χορούς σου, τά τραγούδια,
τῆς καρδιᾶς σου τούς παλμούς.

79

Σέ γνωρίζω θεομάνα,
πάντα νᾶσαι ματωμένη,
ἀπό βέλη τῶν ἐχθρῶν σου
καί παιδιῶν σου λαβωμένη.

80

Ματωμένη, σκλαβωμένη,
ἀπό φίλους σκυλευμένη,
ἀπό γυιούς σου ἐφιάλτες,
πρίν ἀνθίσεις, προδομένη.

81

Προδομένη, χρεωμένη,
χεροπόδαρα δεμένη.
Μόνη, δέν μπορεῖς νά ζήσεις,
λένε οἱ ντόπιοι καί οἱ ξένοι.

82

Οἱ Αἰῶνες, ἄλλα λένε:
Λέν, πώς εἶσαι ἡ ΖΩΗ.
Εἶσαι τῆς Ἐλευθεριᾶς φαρέτρα
καί τοῦ Πλάστη ἡ φωνή.

83

Εἶσαι πρώτη εἰς τήν ξένη,
καί στό Νοῦ καί στήν ψυχή.
Ποιοί δεσμοί, σ' ἔχουνε σκλάβα,
στήν πανέμορφή σου Γῆ;

84

Πρώτη στ' Ἄπειρο ταξεῖδι,
Ὀδυσσεῖς θαλασσοπόροι.
Πρῶτοι σκαπανεῖς τῆς Γνώσης,
Σίσυφος καί ἡ Μερόπη.

85

Κάλεσε τήν ἄλλη φύση,
τήν Μερόπη τήν Θεά.
Πού τόν Σίσυφο προσμένει,
ν' ἀνεβάσει στά φτερά.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝΝΟΙΩΝ

ΕΡΜΗΝΕΙΕΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Κάθε φορά, πού διαβάζω τίς ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ, ἐντοπίζω μύριες ἀκόμα συχνότητες καί συνιστῶσες, πού διαφοροποιοῦν τό φάσμα τῶν ἰδεῶν, πού ἐκπέμπονται ἀπό κάθε στίχο του.

Ἡ λάμπουσα δέσμη, ὅλων αὐτῶν τῶν συχνοτήτων, πηγάζει ἀπό τίς ἴδιες πηγές: τήν Φύση, τό Σύμπαν, τήν ἱστορία καί τήν ἀναζητοῦσα τά ἄπειρα ὅριά της, ἀνθρώπινη οὐσία, πού εκφράζει ὁ Ἑλληνικός Λόγος.

Ἡ παρακάτω ἑρμηνεία τῶν ἀξιῶν καί τά σχόλια ἐπί τῶν ἐννοιῶν, πού παρατίθενται, δέν ἀποσκοποῦν στόν ἐπηρεασμό τῆς σκέψης τοῦ ἀναγνώστη, ἀλλά ἁπλῶς, νά τόν ἐνημερώσουν καί νά τόν βοηθήσουν, μέσα ἀπό τούς στίχους καί τά νοήματά τους, νά κατανοήσουν τόν Ἑλληνικόν Λόγο καί νά ἐγκολπωθούν τό Ἰδεώδες του.

Τετράστιχα (1, 2 καί 3):

Γίνεται ἀναφορά στήν λαμπρή ὄψη καί μορφή τοῦ ἀρχέγονου κατοίκου τῆς ἡλιοφώτιστης χώρας, σέ ἀντιδιαστολή μέ κατοίκους ἄλλων τόπων, ἀνήλιαγων καί παγωμένων.

Τετράστιχο 4:

Ἀναφέρεται στόν Ἐσταυρωμένο στόν Καύκασο Προμηθέα καί στόν Σίσυφο τόν φορτωμένον τόν πυρωμένο βράχο, πού πασχίζει νά τόν ἀνεβάσει στήν κορυφή τοῦ Βουνοῦ.

Ὁ Προμηθέας, εἶναι κορυφαῖο πρόσωπο τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας.

Ἡ πρώτη σχετική ἀναφορά, γίνεται ἀπό τόν Ἡσίοδο, πού θεωρεῖται ἀπό πολλούς καί ὁ δημιουργός του.

Ἀναφέρεται ἐπίσης καί ἀπό τόν Αἰσχύλο καί τόν Πλάτωνα.

Στήν θεογονία τοῦ Ἡσίοδου, ὁ Προμηθέας παρουσιάζεται ὡς Τιτάνας Γυιός τοῦ Ἰαπετοῦ καί τῆς Ὠκεανίδας Κλυμένης καί σέ ἀντίθεση μέ τόν Δία, προσπαθεῖ πάντα νά βοηθήσει τούς ἀνθρώπους.

Ὁ Δίας, τιμώρησε τόν Προμηθέα γιά τίς ὑπέρ τοῦ ἀνθρώπου ἐνέργειές του.

Τόν παρέδωσε στόν Ἥφαιστο, ***στό κράτος καί στή βία***, πού τόν ἔδεσαν στόν βράχο τοῦ Καυκάσου.

Κάθε μέρα, ἕνας γύπας τοῦ ἔτρωγε τό συκώτι πού τήν νύχτα ἀναγεννάτο.

Ἀργότερα ὁ Ἡρακλῆς, σκότωσε τόν γύπα, ἔλυσε τά δεσμά τοῦ Προμηθέα καί τόν ἀπελευθέρωσε.

Ὁ Δίας, τιμώρησε τούς ἀνθρώπους, πού δέχθηκαν ἀπό τόν Προμηθέα τήν φωτιά, δηλαδή τήν Γνώση, στέλνοντας τήν Πανδώρα, πού παντρεύτηκε τόν Ἐπιμηθέα.

Ἀπό τό κουτί της, ξεχύθηκαν ἀντί γιά δῶρα, ὅλα τά βάσανα τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτός ἀπό τήν ἐλπίδα.

Ὁ Προμηθέας, ἔχει καθιερωθεῖ σάν ὁ πρῶτος καί ὁ εὐγενέστερος μάρτυρας στήν ἁλυσίδα τῶν Ἐσταυρωμένων τῆς ἱστορίας.

Ὁ πρῶτος τοῦ χρυσοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων καί ἔπονται οἱ μεγάλοι διανοητές, προπομποί, ὁδηγοί καί δάσκαλοι, φωτοδότες καί μάρτυρες.

Καί πίσω τους, μυριάδες Ἀπόστολοί τους, ὅλων τῶν αἰώνων καί τῶν Ἐθνῶν, ἀδελφοποιοί τῶν Λαῶν.

Ὁ Σίσυφος, εἶναι τό ἄλλο μεγάλο πρόσωπο τῆς μυθο-

λογίας μας γιά τόν ὁποῖον θά ἀναφερθοῦμε σέ ἐπόμενα τετράστιχα.

Στό ἔργο αὐτό, δέν ἀναφέρομαι στήν Πανδώρα και στό κουτί της, ἀπό τό ὁποίο ξεχύθηκαν ἀντί γιά δώρα ὅλα τά βάσανα τοῦ Ἀνθρώπου, ἐκτός ἀπό τήν ἐλπίδα. Ἴσως, γιατί ὑπερίσχυσε μέσα μου ἡ πεποίθηση, ὅτι ἡ ἀποστολή τῆς Πανδώρας ἀπό τόν Δία, σηματοδοτεῖ όχι τήν τιμωριτική του διάθεση, ἀλλά τήν ἀλληγορία ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ταγμένος νά ἀγωνίζεται χωρίς ανάπαυλα γιά τήν ὑπερνίκηση τῶν παθῶν του γιά τήν κατάκτηση ὅλο καί περισσότερης γνώσης καί μέσω αυτῆς, γιά τήν ἀπελευθέρωσή του.

Τετράστιχα 5, 6, 7 καί 8

Ἡ φωτογόνα φυλή τῶν Ἑλλήνων, διαμορφώνει ἀπό τήν αὐγή τῆς παρουσίας της, τό Ἀξιακό σύστημα τοῦ ἀνθρώπου.

Παραμένει μέχρι σήμερα, ἀνάδελφη καί μοναχή.

Διαμορφώνει πρότυπα, Θεούς καί Ἥρωες καί πασχίζει γιά τήν μέσῳ τῆς Γνώσης ἀπελευθέρωσή της, ***πάντα ἀντιμέτωπη μέ τήν ἰσχύ, τοῦ κράτους καί τῆς βίας.***

Τετράστιχα 9 καί 10

Τό φῶς τοῦ Ἥλιου, τό φυσικό κάλλος, τό γάλα τῆς Ἀμάλθειας καί ἡ Συμπαντική τάξη, διαμόρφωσαν ***τήν ἰδιοσυστασία καί τήν πνευματική ὀντότητα τοῦ Ἕλληνα Ἀνθρώπου***, τοῦ Προμηθέα, τοῦ Σίσυφου, τοῦ Σωκράτη, τοῦ Λεωνίδα, τοῦ Ἀλέξανδρου, μέχρι τόν σύγχρονον Ἕλληνα, τόν θηλάζοντα τό γάλα τῆς ἀλήθειας καί τῆς προόδου, ὑπό τήν ἀπειλή τοῦ Κρόνου.

Τετράστιχα 11-15

Ἀναφέρονται στίς θυσίες στά πεδία τῶν μαχῶν

καί στίς ἀνατάσεις καί πτώσεις τῶν Ἑλλήνων. Στό ἀκατάπαυστο πάθος ἰχνηλάτησης τῆς Γνώσης καί τῆς Ἀλήθειας, στήν ἀποκρυπτογράφηση τοῦ Σύμπαντος καί στήν συνειδητοποίησή τους μέσα ἀπό τήν Γνώση τοῦ κόσμου.

Ἡ σύζευξη τῶν Ἑλλήνων, μέ τόν περιβάλλοντα αὐτούς φυσικόν κόσμον, ***διαμόρφωσε μιά ἀμφιμονοσήμαντη σχέση μεταξύ τους, πού ὁδήγησε, στήν ὕφανση τοῦ ἐπίσης θεόπνευστου Ἀνθρωποκεντρικοῦ κοσμοσύστηματος.***

Αὐτό, θά μᾶς ἀπασχολήσει στούς σχολιασμούς τῶν παρακάτω τετράστιχων.

Τετράστιχα 15-21

Ἀναφέρονται στήν ἀντιστοίχηση τῆς Συμπαντικῆς τάξης καί στούς νόμους πού τήν διέπουν, μέ τήν ἀνθρώπινη νόηση, τήν ὁποίαν διαμορφώνουν κατ' ὁμοίωσήν της. ***Ἡ Ἑλληνική γλώσσα καί τό ἐν γένει Ἑλληνοκεντρικό Ἀνθρωποκεντρικό φιλοσοφικό σύστημα, ἀποτελοῦν εἰκόνες, εἴδωλα καί συνθέσεις τοῦ Σύμπαντος, πού ὕφαναν τό γεγονός τῆς Ἑλληνικῆς Ὀδύσσειας.*** Γι' αὐτό καί ὁ Ἑλληνικός πολιτισμός εἶναι Οἰκουμενικός, Ἀθάνατος καί διαστελλόμενος, ἀνάλογα μέ τήν διεύρυνση τῆς Γνώσης καί τῆν κατανόηση τοῦ Σύμπαντος.

Τετράστιχα 22 καί 23

Γιά τά παραπάνω τετράστιχα θά μποροῦσαν νά γραφοῦν πολλοί τόμοι γιά μιά ἁπλή προσέγγιση, *τοῦ κύκλου τοῦ Ἐμπεδοκλῆ.*

Τά τετράστιχα τῆς παραπάνω ἑνότητας, ἐμπνεύστηκαν ἀπό τή ρήση τοῦ Ἐμπεδοκλῆ:

«Αὐτόν τόν δρόμο βαδίζω κι' ἐγώ τώρα, φυγάς

ἀπό τόν Θεόν καί ἀλήτης, στήν μανιασμένη διαμάχη ὑπακούοντας... Σφαῖρος ὁ κυκλοειδής χαίρεται τήν γύρω μοναξιά του.»

Ἡ παραπάνω ρήση, ἀναφέρεται στήν παραδοχή ὅτι:

Ἀντί ὁ θνητός Ἄνθρωπος, νά ὑπακούει στήν Ἀλήθεια, πού τόν ὁδηγεῖ στήν Ὁμοίωσήν του μέ τόν Θεό, ***ὑπακούει στήν αἰώνια διαμάχη τῶν ἀντιθέσεων.***

Τό θέμα αὐτό, ἀπασχολεῖ τήν σύγχρονη Κυβερνητική, τήν θερμοδυναμική, τήν κβαντική καί τήν θεωρία τῆς σχετικότητας.

Πάντως, ὁ Ἐμπεδοκλῆς πίστευε ὅτι:

Ὑπάρχει μιά ἀλληλουχία φυσικῶν ὁμαλῶν διαδοχῶν, μεταξύ τάξης καί ἀταξίας, κατ' ἀντιστοιχία μεταξύ φιλότητας = μακαριότητας = τάξης = πληροφορίας καί Νεῖκος = Ἔρις = Ἐντροπίας.

Στήν περίπτωση τῶν ἀνθρώπινων κοινωνιῶν, ὁ Ἐμπεδοκλῆς δέχεται ὅτι:

Ἐάν σέ μία φάση τῆς Ἀνθρώπινης ἱστορίας, ἐπικρατήσει ἡ Ἐντροπία = βαρβαρότητα, αὐτήν τήν φάση, ἀναπόδραστα θά τήν διαδεχθεῖ ἡ πληροφορία = ἡ φιλότης = ὁ πολιτισμός.

Ὅσον ἀφορᾷ τήν φράση: ... *Σφαῖρος κυκλοειδής χαίρεται τήν γύρω μοναξιά του*:

Ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ἀναφέρεται στά κλειστά συστήματα, τῶν ἔμβιων, φυτικῶν καί ἀστρικῶν ὄντων, τά ὁποία, ὡς ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἐσωτερικῶν δυνάμεων, οἱ ὁποῖες ἀναπόδραστα ἐπισυμβαίνουν ἐντός τους, παράγουν ἐνέργεια ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στήν ὅλο καί περισσότερο αὐξανόμενη ἐντροπία, ἡ ὁποία, ἐφ' ὅσον δέν προβλέπονται μηχανισμοί ἐκτόνωσής της, θά ὁδηγήσει τό σύστημα στήν καταστροφή.

Στό ἴδο συμπέρασμα καταλήγει καί ἡ ἐπιστήμη τῆς κυβερνητικῆς, ἡ ὁποία δέχεται ὅτι εἴμαστε βυθισμένοι

σέ μιά ζωή, ὅπου ὁ κόσμος ὡς σύνολο, ὑπακούει στόν δεύτερον νόμο τῆς θερμοδυναμικῆς, κατά τόν ὁποῖον ἡ σύγχυση = ἐντροπία, βαίνει συνεχῶς αὐξανόμενη καί ἡ τάξη ὑποχωρεῖ. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς διδάσκει ὅτι:

Ἐντός τοῦ σφαίρου = κλειστόν σύστημα, λαμβάνει χώρα μιά συνεχής ἐναλλαγή τῆς ἐπικράτησης τῆς φιλότητας = τάξης καί τῆς Νεῖκος = ἔρις = ἐντροπία.

Ἡ πρόνοια ὅμως τῆς Συμπαντικῆς νόησης, ἔχει προβλέψει μηχανισμούς, χαλάρωσης = ἀναπλήρωσης = ἀνάδρασης = ἀλληλεγγυότητας καί στήν ἔσχατη περίπτωση βίαιης καί καταστροφικῆς ἐκτόνωσης γιά τήν ἐπαναφορά ἐντός τοῦ κλειστοῦ συστήματος, τῆς τάξης = φιλότητας καί ἀνάταξης.

Αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ μία μεγάλη καί στό σύνολό της ἄγνωστη σειρά φυσικῶν, χημικῶν καί κλπ. φαινομένων, ἀπορρόφησης καί ἐξισορρόπησης, τῆς πλεονάζουσας ἐντροπίας. Ἕνα σοφό σύστημα, πυλώνας τῆς αἰώνιας Συμπαντικῆς νόησης, τῆς ἀπόλυτης ἀλληλεγγύης μεταξύ τῶν ὄντων, πού ρυθμίζει τήν ἁρμονία, τήν τάξη καί τήν ἀνάπτυξη τῆς Ἠθικῆς καί τῆς πνευματικότητάς τους.

Ἔτσι τά συστήματα, ἀνατάσσονται ἰσορροποῦντα, μεταξύ τάξης καί αὔξησης τῆς ἐντροπίας. Αὐτορυθμίζεται ἡ τάξη, προστατεύεται ἡ ἐξέλιξη τῶν ὄντων, ἡ ἐντός τοῦ συστήματος ζώσα κοινωνία, ἡ οἰκονομία καί ἡ κοσμική μέριμνα, πού ἡ συμπαντική νόηση ἔχει τάξει ὡς ὑπέρτατον σκοπό.

Στήν περίπτωση ὅμως, τῶν ἀνθρώπινων κοινωνιῶν οἱ ὁποῖες στά πλαίσια τῆς παγκοσμιοποίησης, κατέστησαν οἰκονομικοί ὅμηροι ἐλάχιστων ἰδιωτῶν, ἄρα καί πολιτικοί ὅμηροι καί στή συνέχεια σκλαβοποιούμενες, ἡ πέραν τῶν ὁρίων συσσώρευση τῆς ἐντροπίας = φτώχειας = ὑποχώρησης τῶν Δημοκρατικῶν θεσμῶν,

κλπ, ὁδηγεῖ στήν νομοτελειακή καταστροφή, τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ ὑκοσυστήματος.

Ἡ μόνη διέξοδος, εἶναι ἡ ἐντός τοῦ συστήματος ἐκτόνωση τῆς ἐντροπίας, ὅπως ἡ σεισάχθεια, ἡ διαγραφή, δηλαδή, τῶν κρατικῶν καί ἀτομικῶν χρεῶν.

Ἐπειδή ὅμως ἡ παγκόσμια οἰκονομία, ἐλέγχεται ἀπό ἐλάχιστους ἰδιῶτες, (Βλέπε βιβλίο μου: Δυστυχία ἡ ευτυχία να είσαι Έλληνας, σελ. 121, ἐκδοτικός οίκος Λειμών) οἱ ὁποῖοι ὑπό τό κράτος τῆς ἰδεοληψίας, τῶν πεφωτισμένων, τῶν ἰλουμινάτι καί τῶν περιούσιων Λαῶν, ἐπιχειρούν τήν ὑποδούλωση τῶν ἀνθρώπων, ἡ προοπτική μιᾶς οὐσιαστικῆς καί παγκόσμιας σεισάχθειας, φαίνεται οὐτοπική.

Ἡ ἀναγκαστική ἀπό τούς Λαούς ἐπιβολή τῆς σεισάχθειας, προϋποθέτει βίαιες ἐξεγέρσεις καί ἕνα παγκόσμιο ὄργανο διαχείρισης τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης.

Αὐτή ἡ προοπτική, εἶναι μᾶλλον, ἐπίσης οὐτοπική.

Ἡ μόνη πιθανή ἐξέλιξη, εἶναι ἡ ἀρμαγεδωνική ἔκρηξη, ἡ ὁποία ὅμως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τῆς ἀνεξέλεγκτης κατοχῆς τεράστιων ποσοτήτων, βιβλικῆς καταστροφικῆς ἰσχύος ὅπλων, θά καταστεῖ ἀπρόβλεπτη γιά τή ζωή των ὄντων τοῦ πλανήτη καί τῆς Ἀνθρωπότητος.

Γι' αὐτό, τό καπιταλιστικό σύστημα, πού δυστυχῶς ἐπεβλήθη στόν κόσμο, κατέστησε ὁλόκληρη τήν Ἀνθρωπότητα ἕνα κλειστό σύστημα, μέ συνεχῶς αὔξουσα τήν ἐντροπία του, μή δυνάμενη νά ἐκτονωθεῖ.

Τό σύστημα αὐτό, εἶναι καταδικασμένο νά αὐτοκαταστραφεῖ καί νά ἐπαναταχθεῖ σέ ἄλλα, ἤ νά ἀπορροφηθεῖ ἀπό ἄλλα συστήματα.

Μακάρι ἡ συλλογική νόηση τῆς ἀνθρωπότητας καί τῆς φύσης, νά διαμορφώσουν, μηχανισμούς αὐτοάμυνας καί ἐκτόνωσης τῆς ἐπισωρευόμενης ἐντροπίας, πρός

ἀποφυγήν τῆς νομοτελειακά ἐπερχόμενης ἔκρηξης. Αὐτό ὅμως, προϋποθέτει τήν συνειδητοποίηση τῶν λαῶν.

Τετράστιχα 24-30

Μέσα στό κύκλο τοῦ Ἐμπεδοκλῆ τῆς φιλότητας = τάξης και Νεῖκος = Ἔρις, κινεῖται κάθε ὀντότητα, ἄρα καί τό Ἑλληνικό Ἔθνος, ὑποκείμενα καί αὐτά ***εἰς τό διηνεκές στήν διαμάχη τῶν ἀντιθέσεων***, ἴσως μάλιστα μέ μεγαλύτερα ἀκρότατα. Διαμάχη μέ τον εαυτόν τους, την Ανθρωπότητα και το Σύμπαν.

Ζοῦν καί μάχονται, διατρέχουν φαύλους κύκλους μέ διακυμάνσεις ὑψηλῶν πυρετῶν καί ὑποθερμιῶν.

Αὐτές οἱ διακυμάνσεις, ἀναφέρονται στά τετράστιχα 25 καί 26, ὡς θεῖον δῶρον καί κρυφό μπόλι, πού ἀποτρέπουν παθογόνες ὀκνηρίες καί φυσιολογικούς ἐκφυλισμούς.

Ἐκφυλισμούς καί μεταλλάξεις, πού συμβαίνουν σέ κάθε ὀργανισμό καί ὁδηγοῦν αναπόδραστα στόν θάνατον.

Ἀλλά φαίνεται, ὅτι σ' αὐτό τό Γένος τῶν Ἀνθρώπων, οἱ Ἕλληνες, εἶναι ταγμένοι νά πορεύονται καί νά ἀνεβαίνουν βῆμα, βῆμα λαμπεροί καί δυνατοί ἐπιτελοῦντες τήν Σισύφεια καί Προμηθεακή ἀποστολή τους.

Αὐτή ἡ ἄσβεστη καί ἀκόρεστη Προμηθεακή ἀποστολή τῶν Ἑλλήνων, γεννᾷ στά πλαίσια τοῦ τρίτου Νόμου τοῦ Νεύτωνα, τῆς δράσης καί ἀντίδρασης, πού πρέπει νά ἰσχύει καί στά ἀνθρώπινα συστήματα, δυνάμεις αυτοΐασης, οἱ ὁποῖες ἀναπτύσσονται, μέσα ἀπό τίς διακυμάνσεις τῆς διαμάχης τῶν ἀντιθέσεων.

Βεβαίως, στά ἀνθρώπινα συστήματα, δέν ἔχουν θέση τά ἀντίθετα ἰσοδύναμα.

Ἁπλῶς, ὁ παραπάνω φυσικός νόμος, προσφέρεται γιά κάποιας μορφῆς κατανόηση, ἑνός ἀκατάληπτου συμπαντικοῦ μηχανισμοῦ κατά τόν ὁποῖον:

Ἡ παραγωγή θετικοῦ ἔργου, ἀπό ἕναν ἄνθρωπο, ἕνα

σύνολον ἀνθρώπων ἤ ἀπό ἕνα Ἔθνος, προκαλεῖ ἐπίσης, τήν παραγωγή μικρότερου ἤ μεγαλύτερου ἔργου, μέ ἀντίθετο πρόσημο.Η ἄνοδος γεννά τους σπόρους της καθόδου και της φθοράς.

Ἡ ἄνοδος δηλαδή, εἶναι ἀναπόδραστα συνυφασμένη μέ τήν κάθοδο, τό καλό μέ τό κακό καί τό ζητούμενο εἶναι τό μέτρο καί ἡ φορά τῆς συνισταμένης αὐτῶν τῶν συνιστωσῶν.

Ἀλλιώτικα, ὁ δρόμος τῆς ἐξανθρώπισης, τῆς Γνώσης, τῆς συνειδητοποίησης τοῦ κόσμου καί τῆς Ἐλευθερίας, θά ἦταν ἀπρόσκοπτος καί ὄχι τό ἔπαθλο, ἑνός ἀτελεύτητου καί σκληροῦ ἀγώνα.

Τέτοιος ὅμως δρόμος δέν ὑπάρχει! ***Ἄλλωστε ὁ εὔκολος δρόμος προκαλεῖ νωχελικότητα καί ἐκφυλισμόν.***

Ἡ ἀνάβαση τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι μέτ' ἐμποδίων.

Εἶναι ἔργο ἐπώδυνο καί Σισύφειο.

Ὅμως, ***ο Ἕλλην ἄνθρωπος***, εἶναι σκλαβωμένος στό μπουκάλι μέ τόν σταυρωτή του παρέα, γιά νά μήν ἀνοίξει τά φτερά του καί βρεῖ τήν αἰωνίως ποθούμενη Ἐλευθερία του.

Ὁ διαχρονικός Ἕλληνας ὁδεύει ἐπί χιλιετίες, αὐτόν τόν Σισύφειο ἀνήφορο καί κατήφορο, περιδινούμενος στό σφραγισμένο μπουκάλι, κουβαλώντας τόν Σταυρό τοῦ Ἀνθρώπου, πολλαπλασιάζοντας τά ἀντισώματά του, ἐξασφαλίζοντας τήν ἀνοσία του καί τήν ἀποτροπή τοῦ ἐκφυλισμοῦ του.

Μόνο στά πλαίσια αὐτῆς τῆς ἀντίληψης, πρέπει νά κρίνονται τά Ἔθνη.

Ὄχι στίς μεμονομένες περιόδους τῆς ἱστορίας τους ὅπως ἡ σημερινή.

Καί τό ἔργο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, εἶναι ἔξω ἀπό κάθε σύγκριση.

Εἶναι μοναδικό. Γι' αὐτό, καί τό Ἑλληνικό Ἔθνος,

εἶναι σφριγηλό καί Ἀθάνατο. Εἶναι Οἰκουμενικό καί πανανθρώπινο.

Ἀλλά εἶναι καί διακριτό σέ σχέση μέ ἄλλα Ἔθνη. Ἐπίσης, ἴσως μόνο τό Ἑλληνικό Ἔθνος, εἶναι διαχρονικά καί συνειδητά, σφραγισμένο στό μπουκάλι, παρέα μέ τόν σταυρωτή του.

Γιατί, μόνο αὐτό τό Ἔθνος, εἶναι φορέας φωτός και συγκεντρώνει τούς κεραυνούς τοῦ ἄλλου σκοτεινοῦ κόσμου, τοῦ ἄλλου πόλου.

Γιαυτό, είναι ὁ στόχος τοῦ ἄλλου πόλου, τοῦ δίπολου τῆς διαμάχης τῶν ἀντιθέσεων, τῶν δυνάμεων δηλαδή τοῦ σκότους.

Τετράστιχα: 31-36

Στήν ἑνότητα αὐτή, γίνεται ἀναφορά στά λείψανα ἑνός μεγάλου πολιτισμοῦ πού φωταυγάζει, στίς κρυμμένες μέσα στό χῶμα πέτρες, πού μεταφέρουν τό φῶς τοῦ παλιοῦ κόσμου στό μέλλον.

Ἀναφέρεται στήν ἀξία τῆς Γλώσσας, τῆς Γνώσης τῆς ἱστορίας, στό ἰδανικό τῆς Πατρίδας καί τῆς Ἐλευθερίας καί ἀνακαλεῖ στή θύμησή μας τόν ἀφορισμό τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ Πλάτωνα κλπ, ὅτι ὁ ἄπατρις εἶναι θηρίο, βάρβαρος ἤ Θεός. Ἀναφέρεται στίς μαρτυρίες τῶν μαχῶν, μαρτυρίες, ὅτι ἡ φυλή αὐτή γέννησε Θεούς καί δημιούργησε Ἀθάνατα ἔπη.

Γίνεται σύνδεση τῆς Ἀθηνᾶς μέ τήν Θεοτόκο.

Τῶν Μανάδων: Τῶν Προμηθέων καί τῶν Σισύφων, κατακτητῶν τῆς θείας Γνώσης καί τῆς Ἐλευθερίας.

Ἕνας ἄρρηκτος σύνδεσμος τοῦ παλαιοῦ κόσμου μέ τούς νεώτερους.

Τετράστιχα 37-48

Στήν ἑνότητα αὐτή, ἀναφέρεται, ἡ πολύπλευρη Προ-

σφορά τῶν Ἑλλήνων:

Ὡς ὁ πομπός καί ὁ δέκτης τοῦ φωτός καί τῶν ἐρεθισμάτων, πού ἐκπέμπει ἡ Πατρίδα τῶν θεῶν, ὁ περιούσιος τόπος πού ζεσταίνει τήν ψυχήν καί διευρύνει τό πνεῦμα.

Ἀναφέρεται στόν τρυγητήν τῆς ἀμπέλου τῆς Σοφίας τῆς Φύσης καί τοῦ Σύμπαντος. Στήν μέθη τῆς ἀκατάπαυστης προσπάθειας τοῦ Σισύφου ν' ἀνεβάσει τό βράχο στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ.

Στόν πομπόν καί μεταδότη τῆς προσλαμβάνουσας Γνώσης στόν κόσμον, καί ἐπίσης:

Στήν ἀποστολή του, νά ριζώσει τό Οὐράνιο φῶς στή γῆ, ν' ἀνθίσει καί νά ἀνατάξει τήν ψυχή του Ανθρώπου,σέ ἀνώτερα ἐπίπεδα Ἐλευθερίας.

Τά τελευταία τετράστιχα, Νο 47 καί 48, ἀναδεικνύουν τήν Ἑλλάδα κοσμογράφον, νόησης καί κατανόησης τοῦ κόσμου καί τήν ἀντιστοίχησή της μέ τό ἴδιο τό Σύμπαν κατά παράφραση τῆς ρήσης τοῦ Β. Οὐγκώ:

«***Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὁ κόσμος πού διαστέλλεται καί ὁ κόσμος εἶναι ἡ Ἑλλάδα πού συστέλλεται.***»

Τετράστιχα 46-56

Στήν ἑνότητα αὐτή, ἀναδεικνύονται τά μεγάλα κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων. Οἱ λαμπροί περίοδοι πολιτισμῶν, οἱ αὐτοκρατορίες τους, πού φώτισαν τήν Ἀνθρωπότητα. Οἱ συζυγίες τῶν Νόμων τῆς Ἄπειρης Νόησης μέ τόν Ἑλληνικό Νοῦ. Ἡ Ἑλληνική συμπαντική γλώσσα.

Ἡ προσφορά τῆς Γυναίκας Μερόπης, θά μᾶς ἀπασχολήσει παρακάτω σέ ἄλλα τετράστιχα.

Τετράστιχα 57-68

Στήν ἑνότητα αὐτή, καταμαρτυρεῖται ἡ ἱστορική ἀλήθεια, πού ἡ Δύση ντρέπεται νά πεῖ φωναχτά.

Ὅτι, ἡ ἀναγέννησή της ὀφείλεται στά σπαράγματα τοῦ Βυζαντίου, τά ὁποία μετά τήν ἅλωση τῆς Πόλης, σκόρπισαν στήν Δύση καί βοήθησαν στήν ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος τῆς Ἀναγέννησης, ἡ ὁποία ἐξελίχθηκε σέ Τέρας.

Ἡ Δύση, ἔλαβε τό Ἑλληνικό φῶς, τό διάσπαρτο στό Βυζάντιο. Το Βυζάντιο, πού εκείνη οδήγησε στην πτώση.

Δέν ἠμέρεψε ὅμως, τήν παγερή καί ἀφιλόξενη ψυχή της.

Ἁπλῶς μέ αὐτό τό φῶς, στόλισε τήν μετώπη της. Ἔκρυψε τό θηρίο της, κάτω ἀπό τήν λευκή προβιά ἀρνιοῦ καί ὅπως πάντα, ξεχύνεται ἀπό τίς στέπες της καί τίς σπηλιές, μέσα στίς ὁποῖες διαμόρφωσε ἐπί χιλιετίες τήν ψυχοσύνθεσή της καί λεηλατεῖ καί καταστρέφει τόν κόσμο.

Τετράστιχα 69-83

Στήν ἑνότητα αὐτή, γίνεται μιά ἐκ πρώτης ὄψεως, ἔμμεση σύνδεση τοῦ φυσικοῦ ἀνάγλυφου, τοῦ ἀπαστράπτοντος φωτός τοῦ Ἥλιου, τῆς πραότητας καί τοῦ κάλλους τῆς φύσης καί τῆς θάλασσας, μέ τήν πνευματικότητα, τά ἱερά, τίς Πνύκες, τίς νύμφες καί τ' ἀηδόνια, τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

Συνδέεται ἡ ναυτοσύνη, πού ἐπί χιλιετίες κρατᾷ τά σκῆπτρα, μέ τό πάθος τῆς Γνώσης τοῦ κόσμου καί τήν μεταφορά Γνώσης. Τό δαιμόνιο τοῦ Ὀδυσσέα τοῦ θαλασσοπόρου, πού πάντα θέλει νά γνωρίζει τόν κόσμο καί πάντα ποθεῖ νά γυρίσει στήν Ἰθάκη του.

Προβάλλεται τό προνόμιο, νά γεννᾷ Θεούς καί νά δέχεται αἰωνίως τά βέλη τῶν ἐχθρῶν της, φίλων καί τῶν παιδιῶν της.

Νά εἶναι πάντα, λαβωμένη καί χρεωμένη καί ὅμως νά εἶναι ἡ Ζωή, ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ καί τό δόρυ τῆς Ἐλευθερίας.

Οἱ ἀπόλυτες ἀντιθέσεις. Καί τό ἐρώτημα:

«*Ποιοί Θεοί, σ' ἔχουνε σκλάβα, στήν πενέμορφή σου Γῆ;*», ἀποκτᾷ ἐνδιαφέρον.

Τετράστιχα 83-97

Στήν ἑνότητα αὐτή, ἴσως γιά πρώτη φορά, διατραγωδεῖται ἕνα ἱστορικό καί Συμπαντικό ἀνοσιούργημα.

Ἐνδεικτικό τῆς θεϊκῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἀνθρώπου, τό δίδυμο Σισύφου-Μερόπης.

Ὁ Σίσυφος, Γυιός τοῦ Αἰόλου καί τῆς Ἐναρέτης, πρῶτος βασιλιάς τῆς Κορίνθου, ἦταν ὁ ἐξυπνότερος καί δημιουργικότερος Ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Σίσυφος, τιμωρήθηκε ἀπό τόν Δία, γιατί παρά τίς ἐντολές τοῦ ἐξουσιαστῆ Θεοῦ, βοήθησε τούς Ἀνθρώπους. Ὁ Δίας, τόν τιμώρησε νά κουβαλᾷ τόν βράχο μέχρι τήν κορυφή τοῦ βουνοῦ, πού πρίν φτάσει στήν κορυφή, πάντα κατρακυλᾷ, μέχρι τά ριζώματα τοῦ βουνοῦ. Αὐτό, ἐπαναλαμβάνεται στό διηνεκές.

Ἡ Μερόπη, Θεά καί Μούσα τοῦ Ἔρωτα, εἶχε τήν ἀποστολή, ἀπό τίς πέραν τοῦ Ὀλύμπου θεϊκές δυνάμεις, νά παντρευτεῖ τόν Σίσυφο, τόν πρῶτο, ἔξυπνο καί δημιουργικόν ἄνδρα τῆς ἐποχῆς του.

Ἡ Μερόπη, ἔχει ἐμφυτευμένο μέσα της τό θεῖο χάρισμα, νά ἐκπέμπει τήν σαγήνη τῆς θεϊκῆς θηλυκότητάς της, καί νά εἶναι χωρίς ὅρια ποθητή.

Νά καλεῖ τόν ἄνδρα - Σίσυφο, καί νά τόν παρωθεῖ, νά καταδείξει ἀνδρεία, θάρρος, γενναιότητα καί ὑψηλό φρόνημα.

Τό Ἀριστεῖο γιά τά πρωτεῖα, στά παραπάνω ἀθλήματα, εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς Μερόπης, ἡ ὁποία ἀνεβάζοντας τόν Σίσυφό της στά φτερά τοῦ Ἔρωτᾷ της, θά τόν καταστήσει ὅμοιόν της, ἀπό ἄγριον ὅν σέ ἥμερον, ἐμφυσώντας του, μεγαλύτερο πάθος γιά δημι-

ΚΡΙΤΙΚΕΣ

Σαράντος Θ. Θεοδωρόπουλος
Δικηγόρος
Πλ. Ὁμονοίας 12 - 10431
Ἀθήνα

ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ Θ. ΔΑΛΜΑΡΗ

Ὁ περίτεχνος λόγος εἶναι πάντα γοητευτικός. Κι' ἡ ποίηση εἶναι περίτεχνη. Κι' ἔτσι ἕνα ἔπος 440 στροφῶν σέ ρέον ὕφος δέν εἶναι ἕνα δημιούργημα πού τό προσπερνᾷς. Εἶναι μόνο ὁ ὄγκος τοῦ ποιήματος πού τό κάνει ἀξιοπρόσεκτο; Ὄχι! Τό ἔργο τοῦ κ. Θεόδωρου Δάλμαρη δέν εἶναι τυχαῖο.

Ἄν ὁ κ. Δάλμαρης εἶχε ὡς σκοπό τήν Σολωμική μίμηση θά εἴχαμε πολλά νά ποῦμε γιά νά τόν κατακεραυνώσουμε. Εἴτε διότι δέν προσηλώνεται στό τροχαῖο μέτρο, εἴτε γιατί συχνά ἐγκαταλείπει τήν ὁμοιοκαταληξία τῶν ἀρτίων στίχων τῆς στροφῆς, εἴτε διότι ἡ δραπέτευση ἀπό τόν ὀκτασύλλαβο στίχο, πρός χάρη τοῦ ὕφους ἤ τοῦ νοήματος, χαλαρώνει τόν ρυθμό. Εἶναι, ὅμως, αὐτά σοβαρά ψεγάδια; Καί βέβαια ὄχι! Ἄν καί τό ὄχημα γιά τήν κατάκτηση τοῦ ὑψηλοῦ λόγου εἶναι ἡ μίμηση τῆς ἁπλῆς Μεγαλοπρέπειας τοῦ Σολωμικοῦ φορμαλισμοῦ, πού δέν κατακτιέται εὔκολα, τό ποίημα φτάνει στό στόχο του!

Δίνει τά βαθύτερα φιλοσοφικά νοήματα μέ τά ὁποία κονταροχτυπιέται ἡ διάνοια τοῦ Δάλμαρη γιά νά κατακτήσει τό νόημά του. Σέ κύκλους ὅπως ὁ μυθικός Σίσυφος, ὁ μύθος ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ τροχός τῆς ἄρθρωσης τοῦ ἀφηγήματος τοῦ Δάλμαρη γιά νά φτάσει κοντά στή Μερόπη του. Γιατί ἡ Μερόπη τοῦ Δάλμαρη εἶναι ἡ Ρέα-Κυβέλη Μερόπη. Ἡ πανέμορφη Μαρίνα πού συσσωματώνει τή Σοφία, τήν Ἐλευθερία καί τό κάλλος πού προέρχεται ἀπό τό ἀγαθό.

Γύρω ἀπό τή Γυναίκα Μητέρα-Σύζυγο-Ἐρωμένη, ἡ Σοφία-Πίστη-Ἀγάπη-Ἀλήθεια, ἄρα Ἐλευθερία, αὐτή τή νεφελώδη μάταια ἀγάπη, περιστρέφεται ἕνα ἀφήγημα πού δέ στερεῖται οὔτε λυρισμοῦ, οὔτε πάθους.

Εἶναι ἕνα διδακτικό ἔπος μέ σύμμετρη ἀνάπτυξη. Ὁριοθετεῖ κατ' ἀρχήν τήν Μερόπη του, ἔπειτα ἀναφέρεται στό μαρτύριο πού εἶναι συνέπεια τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἀγώνα γιά τήν ἀποτίναξη τοῦ τυράννου, δίνει μιά ποιητική σύναξη τῆς κοσμοθεωρίας του, ἀφηγεῖται, βλέποντάς τη μέ τά δικά του γυαλιά, τήν Ἱστορία, φτάνει στό σήμερα, κάνει μέ πολύ εὔστοχο τρόπο διαπιστώσεις γιά τή σημερινή κατάσταση. Καί καλεῖ, ὡς λύση, γιά τήν ἀποτίναξη τῆς σημερινῆς τυραννίας πού ἀναιρεῖ τόν ἄνθρωπο σέ μιά πνευματική, κυρίως, ἐξέγερση.

Καί ἐδῶ περιχαρακώνονται οἱ διάφορες ἀντιλήψεις τοῦ κόσμου. Ἡ φιλοσοφική θεωρία τοῦ Δάλμαρη εἶναι ἡ φυσιοκρατία. Στήν φύση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἐκ τῆς ἐλευθέρας φύσεως πηγάζει ἡ Ἀξία τοῦ Ἀνθρώπου πού πρέπει νά εἶναι πάντα σεβαστή.

Ἡ φυσιοκρατική αὐτή ἰδεαλιστική σύλληψη ἔχει ἐξήγηση ἀπό τόν ποιητή, στόν Συμπαντικό Χρονισμό πού δημιούργησε τό τόσο ὡραῖο σπίτι τῆς Μερόπης, τήν Ἑλλάδα. Τό φῶς τό γαλάζιο. Αὐτή τήν ὡραία εἰκόνα

πού μᾶς μαγεύει. Αὐτή ἡ χώρα πού γεννᾷ ἀνήσυχα, δημιουργικά πνεύματα ὅπως ὁ Σίσυφος, πού περιμένουν ἕνα Προμηθέα γιά νά τούς μεταδώσει μιά κωδικοποιημένη γνώση καί μιά Μερόπη γιά νά ἔχει ἡ ζωή ἕνα νόημα καί νά σέ προκαλεῖ νά δημιουργήσεις. Ὅλα γίνονται γιά τήν ἡδονή πού σοῦ δίνει ἡ ἱκανοποίηση τῆς Μερόπης.

Σέ αὐτό τό σημεῖο τῆς ἐπικῆς ἀφήγησης, προκύπτει μέσῳ τοῦ Συμπαντικοῦ Χρονισμοῦ ἡ Αἰώνια Μεσογειακή Τριάδα, ὅπου Ὄσιρις εἶναι ὁ Προμηθέας, Ἴσιδα ἡ Μερόπη, καί Ὧρος ὁ Σίσυφος, γιός καί ἐραστής. Ὁ Ἕλληνας Λόγος καί Ἄνθρωπος.

Τό σχῆμα αὐτό εἶναι ἕνας ρομαντικός, φυσιολατρικός ἰδεαλισμός. Καί ὡς φιλοσοφία αὐτοαναιρεῖται. Ἔχει τίς ἴδιες κερκόπορτες πού ἄνοιξαν στούς ἀδυσώπητους Τιμωρούς Δυνάστες Θεούς καί ὁ Σίσυφος καί ὁ Προμηθέας.

Διότι σέ αὐτό τό σχῆμα ὅπου ἡ ἰδέα κινεῖ τόν κόσμο, ὁ Τύραννος Δίας εἶναι νομοτέλεια. Γιατί ἡ Θεότητα, ἀκόμη καί ἄν εἶναι κακιά, εἶναι μιά ἀπό τήν πάνω δύναμη πού ἀκόμη καί ἄν δέν καθορίζει τό Ἀγαθό καθορίζει τόν μηχανισμό μιᾶς ἰδέας, ἤ τοῦ Ἀγαθοῦ.

Αὐτός εἶναι καί ὁ Λόγος πού ὁ ἰδεαλισμός δέν καταλήγει σέ μιά ριζοσπαστική πρόταση γιά τήν ἀλλαγή τοῦ κόσμου καί τήν καταβαράθρωση τοῦ Δία σάν Πατέρα-Δυνάστη στά Τάρταρα τῆς Ἱστορίας.

Ἡ Ἱστορία δέν ἀλλάζει μέ θαύματα, ἀποκαλύψεις καί Ἀναστάσεις (τοῦ Ὥρου, ἤ Χριστοῦ, ἤ Διονύσου), ἀλλάζει μέ ἐπαναστάσεις. Σεβαστό τό μαρτύριο τοῦ Σίσυφου καί τοῦ Προμηθέα, ἀλλά ὁ σκλάβος πού πολέμησε γιά νά σπάσει τά δεσμά του ἦταν ὁ Σπάρτακος, χωρίς ἀπώτερα ἐφόδια ἀλλά κινούμενος ἀπό τό νόημα τῆς ὕπαρξης, τήν Ὕλη.

Γιατί εἶναι πανέμορφη ἡ Μερόπη-Ἐλευθερία, ἀλλά γιά νά μᾶς φαντασιώνει. Γιατί στόν κόσμο τοῦτο οἱ Σπάρτακοι γεννιοῦνται ἀπό τήν Ἀνάγκη καί παντρεύονται τήν Ὀργή. Καί μόνο ἔτσι ἀλλάζει, ὁ κόσμος. Μέ τή Βία, τή μαμή τῆς Ἱστορίας.

Μήπως ἔτσι δέν ἐπικράτησε καί ὁ Πατροκτόνος Δίας; Μέ τήν ἐπανάσταση τόν εὐνουχισμό καί τόν ἀναγκαστικό θάνατο τοῦ προηγούμενου Δυνάστη Κρόνου;

Ὅπως ὁ σύγχρονος ἰμπεριαλιστής ἐπικράτησε σκοτώνοντας καί εὐνουχίζοντας τό βιομηχανικό, πιό παλιά ὁ Βιομήχανος τό φεουδάρχη.

Καλές εἶναι λοιπόν καί οἱ ἀνώτερες ἀξίες, γιατί χωρίς αὐτές ἡ ἐπανάσταση τοῦ Σπάρτακου θά εἶναι ἕνας καταστροφικός ἀτομιστικός μηδενισμός, ἀλλά αὐτές καλό θά εἶναι ὡς φορτίο νά μή τά βάζουμε μπροστά ἀπό τά ἄλογα πού μεταφέρουν τό ὅραμα κατά τὸν ἀγώνα τῆς ἐξελίξεως. Τήν Ἀνάγκη, τή μεγάλη Θεά καί τήν Ὀργή.

Κι ἔτσι ἀποφεύγουμε καί τά ξεστρατίσματα, ὅπως ἐκεῖνο τοῦ ἰδεαλιστικοῦ ἐθνικισμοῦ πού ἀρθρώνεται μέν ὡς ὁλόδροσο τραγούδι στόν Προμηθέα Ἕλληνα Ἄνθρωπο, ἀλλά γίνεται καί ἡ Ἀνοπαία Ἀτραπός γιά νά τόν χτυπήσει πισώπλατα ὁ καταχθόνιος Δίας!

Ὁ Δίας θά μᾶς κουνάει τό δόλωμα τοῦ ἐθνικισμοῦ γιά νά μή γίνουμε Σπάρτακοι.

Καί αὐτό λοιπόν τό ἀδιέξοδο φαίνεται στήν αὐταπάτη τῆς Τελευταίας Στροφῆς. Ἡ προσπάθεια ἀποσκοπεῖ στήν ἀποτροπή (ὄχι στήν πατροκτονία) ὅπου μέ τό γκρέμισμα τοῦ γεφυριοῦ θά σταματήσει ἡ προέλαση τοῦ θηρίου, καί θά ἐπανέλθουμε στήν συμπαντική κανονικότητα πού ὅμως θά τήν ὁρίζει Φεῦ, ὁ Δίας, ὁ ὁποῖος θά φτιάχνει συνεχῶς μέ τά τεράστια κεφάλαιά του πότε Μινώταυρους Ναζί καί πότε πονηρούς Γιοῦνγκερ, τεχνοκράτες σάν τόν βδελυρό Ἑρμῆ.

Ἐγώ τό τέλος τοῦ ποιήματος θά τό προσδιόριζα μέ τίς στροφές 420, 438, 439, 440. Γιατί σέ πρώτη φάση ἔχει νόημα ὁ ἀγώνας.

Παρ' ὅλα αὐτά θά τό ἀγόραζα τό βιβλίο καί θά σύστηνα στόν ἀναγνώστη νά τό διαβάσει. Γιατί καί τό ὡραῖο ὕφος, ὁ πλοῦτος τῶν λέξεων καί τῶν ἰδεῶν πού τόσο κόπιασε ὁ φιλόπονος δημιουργός του γιά νά τό μεταφέρει στό χαρτί, εἶναι μιά θεραπεία τῆς ψυχῆς. Εἶναι, ἀκόμα, καί ἀντιρρητικά ὅπως φαίνεται καί ἀπό τό φλύαρο τοῦτο σημείωμα, μιά ἀφορμή γιά σκέψη καί προβληματισμό. Εἶναι μιά ὑφολογική ἄσκηση πρός τό ὡραῖο.

Εἶναι μιά φιλόκαλη προσπάθεια.

Κλείνω ἐλπίζοντας κάποτε νά μπορέσω νά γράψω κάτι τόσο ὄμορφο, περικλείοντας τόν ὕμνο στήν Ὀργή καί στήν ἀνάγκη.

Ἕναν Ὁδηγητή ἤ μιά Διεθνῆ.

Μέχρι τότε προτείνω, μή ἔχοντας βέβαια τό θράσος νά πείσω οὔτε τόν κ. Θ. Δάλμαρη οὔτε τόν ἀναγνώστη του, νά μή τέρπονται ἀπό τή Μερόπη.

Ὅσο καί ἄν θαυμάζουμε τά ἄψογα παρφουμαρισμένα μοντέλα μέ τήν ἀψεγάδιαστη ὀμορφιά, τήν ζωή καί τήν ἀπόλαυση μας τή δίνουν ἁπλόχερα οἱ σύντροφοί μας πού μέ τή ρυτίδα, τήν κυτταρίτιδα ἤ τήν στραβούτσικη φατσούλα, μᾶς ὁδηγοῦν νά κατακτήσουμε καί νά ἀλλάξουμε τήν καθημερινότητα ὅπως ἡ Ὀργή καί ἡ Ἀνάγκη.

* * *

ΤΟ ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΟ ΜΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπί τοῦ παραπάνω βαθυστόχαστου κριτικοῦ σημειώματος, τοῦ Δικηγόρου καί μελετητή, τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καί ξένης Γραμματείας, Σαράντου Θεοδωρόπουλου, πέραν τῶν θερμῶν εὐχαριστιῶν μου, ἐπιθυμῶ νά σημειώσω τά ἑξῆς:

Οἱ ἐπισημάνσεις του, λειτούργησαν μέσα μου σάν ἕνας μηχανισμός, ἐπανασκόπησης, ἐπανάταξης καί ἀλληλοσυσχέτισης, μέ τίς κυρίαρχες ἰδέες τοῦ πονήματός μου, ἐγκαινιάζοντας, ἕναν πρῶτο διάλογο.

Τό περιεχόμενό τους εἶναι ἐξόχως ἐνδιαφέρον, γιατί, ἀκτινογραφεῖ μέσα σέ λίγες γραμμές, τίς δύο ὄψεις τοῦ κόσμου, ἐνῷ, προκρίνει ἔντονα τόν κόσμο τοῦ Σπάρτακου, δηλαδή, τῆς ἐπανάστασης.

Αὐτούς τούς δύο κόσμους, ἡ δημιουργία, ἐν τῇ σοφίᾳ της, ἐνσωματώνει ἐν ἑαυτῇ, σάν τίς δύο ὄψεις τοῦ ἴδιου νομίσματος, τῆς ἴδιας οὐσίας, μέ σκοπό τήν κατάκτηση τῆς τελειότητας τῆς ζωῆς, μέσα ἀπό τόν ἀγώνα καί τήν διαμάχη τῶν ἀντιθέσεων.

Ἀποδίδει, μέ ζηλευτή ἁπλότητα καί πληρότητα, τήν κορυφαία διάσταση τῆς Συμπαντικῆς τάξης καί προοπτικῆς.

Πρίν ὅμως ἐπιχειρήσω τον ὁποιον σχολιασμό, ἐπιθυμῶ νά πῶ ὅτι:

Οἱ ΩΔΕΣ μου, ἀποτελοῦν γιά μένα, ἕνα ξέσπασμα, μιά κραυγή καί ἕνα κάλεσμα γιά ἀγώνα ἐπιβίωσης, Ἐθνεγερσίας καί Ἐλευθερίας, μετά τήν κορυφούμενη, πολυεπίπεδη καί βαθύτατη κρίση, πού στοχευμένα ἐξελίσσεται καί ἰσοπεδώνει τήν Πατρίδα μας καί τον κόσμον.

Ἀποτελοῦν, ἕνα ἐγχείρημα αὐτογνωσίας καί Ἐθνικῆς αὐτοπεποίθησης.

Ἀποτελοῦν, τό ἐγερτήριο σάλπισμα:

- Πού νοιώθω νά ἔρχεται ἀπό τά βάθη τῶν Αἰώνων, ἀπό τούς μυριάδες Ἥρωες καί διανοητές μας.
- Ἀπό τίς γενιές τῶν προγόνων μας, πού πρόσφεραν τά πάντα στόν κόσμο καί ὅμως ἀπωθοῦνται στήν λήθη.
- Ἀπό τό Λαό μας, τόν ἔγκλειστον ἐπί δύο αἰῶνες στά κάτεργα τῆς ἰδιότυπης φυλακῆς του, πού ὅλο καί γίνεται ἀδιέξοδη καί Οργουελική.
- *Ἀποτελεῖ, τήν πηγολαμπίδα, ἐκεῖ στό βάθος τῆς σύραγγας*, πού ἡ ὁμίχλη ἀπειλεῖ νά γίνει ἀπόλυτο σκοτάδι. Ἐκεῖ, πού βρέχει δυστυχία καί ὁ Αἴολος, ὅλο καί ἀνοίγει τούς ἀσκούς του.
- *Ἀποτελεῖ τέλος, τό κάλεσμα κάθε ψυχῆς, νεκρῆς καί ζωντανής*, νά ἐγερθοῦν, νά συστρατευθοῦν, νά ἀντρειέψουν, νά φουντώσουν τήν πηγολαμπίδα, μέ τό πάθος τῆς ψυχῆς τους, νά τήν κάνουν φωτιά-πυρκαγιά καθαρτήρια. Φωτιά Ἀνάτασης καί Ἀνάστασης.

Νοιώθω, ὅτι, οἱ ΩΔΕΣ μου, ἔρχονται στόν ὥριμο χρόνο, νά ἐκφράσουν τήν ἄλλη διάσταση, σάν ὁ τελευταῖος κρίκος στήν ἁλυσίδα τῶν μεγάλων ποιητῶν μας, τῆς νεότερης Ἑλλάδας.

- *Τοῦ Ρήγα Φεραίου καί τοῦ Ἀδαμάντιου Κοραή*, πού ὕμνησαν τήν Πατριωτική ἀφύπνιση καί τόν πόθο τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ σκλαβωμένου Ἔθνους.
- *Τοῦ Διονύσιου Σολωμοῦ καί τοῦ Παλαμᾶ*, πού ὕμνη-

σαν τά πάθη καί τόν ἡρωϊσμό τῶν Ἑλλήνων γιά τήν Ἐλευθερία καί τήν Πατρίδα, τοῦ ἀγωνιζόμενου Ἔθνους.

- *Τοῦ Κώστα Καρυωτάκη, πού πρῶτος αὐτός κατακεραύνωσε τά δεσμά, πού χάλκευσαν οἱ ἔμποροι, τά κονσόρτσια καί οἱ Ἑβραῖοι, πού ἔδεσαν τήν Πατρίδα, μέ τίς ἁλυσίδες τῶν δανείων τους.*
- *Τοῦ Νίκου Καζαντζάκη, τοῦ Γιώργου Σεφέρη, τοῦ Ὀδυσσέα Ἐλύτη καί πολλῶν ἀκόμα μεγάλων ποιητῶν μας, πού ἐπανέφεραν μέ τά ποιήματά τους, τά βιώματα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, πού εἶναι ἀξιακά γιά τόν Ἑλληνικό Λόγο καί τόν Ἕλληνα Ἄνθρωπο καί ὑπαρξιακά γιὰ τήν Ἑλλάδα καί τόν κόσμον.*

Πού ἀνατάσσουν τήν Θεότητα τῆς φύσης καί τοῦ Σύμπαντος, ὡς κυρίαρχες ὀντότητες ἄρδευσης τῆς Ἑλληνικῆς διανόησης καί τίς ἐπαναφέρουν ὡς πηγές Γνώσης καί Σωτηρίας τῆς Ἑλλάδας καί τοῦ κόσμου. Ὡς τίς μόνες πηγές, διεύρυνσης καί ἀνάταξης τῆς Ἑλληνοκεντρικῆς, Ἀνθρωποκεντρικῆς κοσμοαντίληψης, τοῦ μοναδικοῦ δηλαδή οἰκουμενικοῦ κοσμοσυστήματος, πού ἀποτελεῖ τήν ἀντιστοίχηση τῆς Συμπαντικῆς νομοτέλειας καί τάξης στό ὑφαντό τῆς Ἑλληνικῆς σκέψης.

Γι' αὐτό, ἀγαπητέ Σαράντο, θεώρησα χρέος μου νά δημοσιεύσω τήν κριτική σου καί νά προβῶ στόν παρακάτω σχολιασμό.

Ἡ καταβαράθρωση, τοῦ παιδοκτόνου Κρόνου καί τοῦ πατέρα Δυνάστη, στά Τάρταρα τῆς ἱστορίας, εἶναι ἡ νομοτελειακή ἐπιδίωξη τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτή εἶναι δυνατή μόνον, ἐάν ὁ Γυιός τοῦ Ἀνθρώπου, ἀποκτήσει καί θωρακιστεῖ μέ τήν ἀναγκαία και ἀήττητη δύναμη. Ἀλλά αὐτήν τήν δύναμη, θά τήν ἀντλήσει μέσα ἀπό τήν ἀστείρευτη Γνώση τῆς φύσης, τοῦ Σύμπαντος καί τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἐάν δηλαδή, ὁ σκλαβοποιηθείς Ἄνθρωπος, καταστεῖ

δέκτης καί ἐπεξεργαστής τῆς Γνώσης τοῦ Σύμπαντος καί τοῦ ἑαυτοῦ του, θά γίνει καί ἱκανός νά ἀντιπαραταχθεῖ στόν Δυνάστη του καί τιμωρόν Θεό, πού ἡ δύναμή του, ἀντλεῖται μόνο ἀπό τήν ἄγνοιά μας καί τόν φόβο.

Ὁ Σίσυφος, Γυιός καί ἐραστής, ὁ Προμηθεύς, εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων, ἡ Μερόπη, Θεά καί Μούσα, Ὁ Διόνυσος, Ὁ Σπάρτακος, Ὁ Χριστός καί Οἱ ἄπειροι πνευματικοί καί κοινωνικοί ἐπαναστάτες, ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος ἐνσωματωμένου μέσα μας, μηχανισμοῦ συνειδητοποίησης καί ὡρίμανσης, μέχρι τήν ἔκρηξη, κατά τῆς ἐξουσιαστικῆς δύναμης.

Σέ ἀντίθετη περίπτωση, ἡ ἔκρηξη θά ἐλάμβανε χώρα, εἰς χρόνο ἄωρον, καί ἡ ἔκβασή της θά ἦταν ὁ θρίαμβος τοῦ ἐξουσιαστῆ καί ἡ ἥττα τῆς ἐξελικτικῆς πορείας τοῦ Ἀνθρώπου. Ἑτσι δεν γίνεται μέχρι τώρα;

Θά ἔλεγε κανείς, ὅτι, ὁ δομικά ὑποστατός μέσα μας, Σπάρτακος, πάντα ἕτοιμος νά ἐκτιναχθεῖ κατά τοῦ Δυνάστη μας, ἐκγυμνάζεται καί ἀνατάσσεται:

Ἀπό, τόν ὑπομονετικόν ἀλλά ἀδούλωτον Σίσυφο, πού ἀγόγγυστα ἐπιχειρεῖ νά ἀνεβάσει τόν Βράχο τῆς Γνώσης στήν κορυφή τοῦ Βουνοῦ.

Ἀπό τόν ἐπίσης ὑπομονετικά καί ἀξιοπρεπῶς ἀναμένοντα στόν Σταυρό του Προμηθέα, νά μήν ἀφαιρέσει ὁ τιμωρός του Δίας, τήν κλεμμένη ἀλήθεια. Νά ἀφήσει, ἔστω τό ἐλάχιστο φῶς, τοῦ τρεμάμενου νά σβήσει λυχναριοῦ, νά φωτίζει τόν δρόμο τοῦ Ἀνθρώπου, μέχρι αὐτό γίνει καταυγάζων Ἥλιος.

Ἀπό τήν Μερόπη, Θεά καί Μούσα, τῆς Γνώσης, τῆς Σοφίας, τῆς Ἀγάπης, τοῦ Ἔρωτα καί τῆς Πραότητας, ἡ ὁποία γητεύοντας τόν Σίσυφο μέ τόν Ἔρωτά της, θά τόν καταστήσει ὅμοιόν της.

Ὁ μύθος τοῦ Σίσυφου καί τῆς Μερόπης, ἀποτελεῖ

τήν κορυφαία ἀλληγορία τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας καί φιλοσοφίας. Ἀναδεικνύει μέ τόν ἁπλούστερον καί παραστατικότερον τρόπο, τόν σκοπό τοῦ Ἀνθρώπου, πού εἶναι: Ἡ Γνώση τῆς αἰώνιας καί ἀναλλοίωτης οὐσίας τῶν ὄντων, τοῦ ὄντως ὄντος, τῶν αἰώνιων ἰδεῶν, σύμφωνα μέ τόν Πλάτωνα καί την, μέσῳ τῆς Γνώσης καί τῆς Σοφίας, ὁμοίωσήν του μέ τόν Θεό, σύμφωνα μέ τόν Θεόκριτο, μεγάλο Ἀθηναῖο Μαθηματικό καί μαθητή τοῦ Σωκράτη.

Ἀποτελεῖ ἐπίσης, περίτρανη ἀλληγορία, ἡ Ἀνθρωποποίηση τῶν Θεῶν.

Γιατί προσέδωσε σ' αὐτούς, Ἀνθρώπινες ἰδιότητες, ἀλλά καί ἄντλησε καί ἀπό αὐτούς Θεϊκές ἰδιότητες, γενόμενος σοφός, ἥρωας, καί θεάνθρωπος, διεκδικώντας τόν Ὄλυμπόν τους καί τήν Θέωσή του.

Ἡ καταδίκη τοῦ Σίσυφου ἀπό τόν Δία, νά σπρώχνει ἀκατάπαυστα καί εἰς τό διηνεκές, τόν βράχο στήν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, μέχρι τήν κορυφή του, πού πρίν φτάσει στήν κορυφή κατρακυλᾷ καί πάλι μέχρι τίς ρίζες τοῦ βουνοῦ, παρασέρνοντας ὅτι βρεῖ μπροστά του, ἀναδεικνύει:

Τήν Ἀνθρώπινη μοίρα, νά προσπαθεῖ, χωρίς τελειωμό, γιά τήν κατάκτηση τῆς κρυμμένης καί ἀπαγορευμένης Γνώσης, στά βάθη τοῦ πυρωμένου βράχου, τῆς Θείας Ἀλήθειας.

Ἡ Μερόπη, εἶναι τό φωταυγάζον πρόσωπο, πού οἱ αἰώνιοι ἐξουσιαστές τῆς Ἀνθρωπότητας, προσπαθοῦν νά κρύβουν τό συνταρακτικό μεγαλεῖο της.

Ἡ Μερόπη, Γυναίκα Θεά - Μούσα τοῦ Ἔρωτα, τῆς Γνώσης, τῆς Σοφίας καί τῆς πραότητας, πού ὁ μύθος τήν θέλει, ὄχι Ὀλύμπια Θεά, ἀλλά πέραν αὐτοῦ, τήν ἐξ Οὐρανῶν στεφανωμένη, μέ τίς παραπάνω θεϊκές χάρες, μέ σκοπό:

Νά γητέψει μέ τόν Ἔρωτά της τόν Σίσυφο, τόν Πρῶτον τῶν Ἀνδρῶν, τόν Βασιλιά, τόν κυνηγό τῆς Γνώσης, καί τοῦ κοινοῦ καλοῦ, τόν κατακτητή τῆς Ἀλήθειας καί τῆς δημιουργίας.

Νά ἀνατάξει τό ἄγριο σέ ἥμερο ὄν. Νά τόν ἀνεβάσει στά φτερά τοῦ Ἔρωτά της καί μέ τή θεία αὔρα της, νά τοῦ δώσει δύναμη, νά σπρώξει τόν βράχο μέχρι τήν κορυφή τοῦ βουνοῦ, σάν τό τίμημα τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ καί αἰώνιου Ἔρωτά της.

Νά τόν καταστήσει, ὡς τόν ἄλλον πόλο τοῦ Θεϊκοῦ δίπολου Ἄνδρας-Γυναίκα. Νά τόν ἀναγορεύσει Βασιλιά της, πατέρα γυιῶν πιό δημιουργικῶν ἀπό τό Σίσυφο καί θυγατέρων πιό θεϊκῶν ἀπό τήν Μερόπη.

Γενάρχη τοῦ δικοῦ της ἀστερισμοῦ, τοῦ δικοῦ της κλάδου στόν αἰώνιο γαλαξία τοῦ Ἀνθρώπου.

Αὐτόν τόν Θεϊκό πόλο τοῦ Ἀνθρώπινου δίπολου, οἱ ἐξουσιαστές ἀπό τήν Αὐγή τοῦ Ἀνθρώπου, προσπαθοῦν νά μεταλλάξουν ἀπό Θεότητα, σέ ἁπλό σκεῦος ἡδονῆς.

Καλλιεργοῦν ἔκτοτε, τά ὑβρίδια τῆς ἀγοραίας Γυναίκας, τῆς παρέχουσας ὑπηρεσίες καί φευγαλέα ἡδονή καί προσπαθοῦν νά ἐξοβελίσουν τήν θεότητά της καί τήν μητρότητα, σκλαβοποιοῦντες, ἀκόμα περισσότερο τήν Γυναίκα, ἀπωθώντας τήν μάνα σέ Ὀργουελικά τάρταρα, μήπως τῆς ξερριζώσουν καί τό μητρικό της φίλτρο, πού μέχρι σήμερα κανένα Ἑωσφορικό βασίλειο δέν κατάφερε νά ὑποτάξει.

Σκλαβοποιώντας τήν Γυναίκα, καθιστώντας τήν ἁπλή μηχανή τοῦ σέξ, ρυπαρή καί στό διηνεκές καταδικασμένη νά μήν περάσει τά ἄδυτα τοῦ ἱεροῦ, καθιστοῦν τόν ἄνδρα ἄνυδρον ἀπό τήν ζωογόνον δρόσον τοῦ Ἔρωτά της, ἄγριο ὄν. Τοῦ στεροῦν τό Θεῖο δῶρο νά ἀναταχθεῖ στό ὕψος τῆς θεᾶς Μερόπης του, νά τα-

ξειδέψει μέ τά φτερά της, σάν κατακτητής ἄλλων μαγικῶν κόσμων, της Δημιουργίας και της πραότητας.

Νά κατακτήσει κόσμους, σάν τό τίμημα τοῦ Ἔρωτά της καί σάν δεῖγμα τῆς ἀφοσίωσής της.

Ἡ σκλαβοποίηση τῆς Γυναίκας, ἐνοχοποιεῖ τόν Ἄνδρα. Τόν καθιστᾷ καταπιεστή καί προαγωγόν τῶν παιδιῶν του.

Αὐτές οἱ λίγες γραμμές, ἀκτινογραφοῦν τό συντελούμενο ἔγκλημα κατά τοῦ Ἀνθρώπου, πού εἶναι διαχρονικό καί συνεχές.

Μακάρι νά εἶχαν ἀποκαλυφθεῖ, οἱ λόγοι καί οἱ ὑπεύθυνοι.

Εἴτε αὐτοί εἶναι λειτουργοί τῶν Ναῶν καί ἐκπρόσωποι τῶν ἰδιωτικῶν τους Θεῶν, εἴτε εἶναι οἱ χαλκεύοντες τήν ἀπαιδεία τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε οἱ λειτουργοί τῶν Βουλευτηρίων, ψευδόμενοι γιά τήν ὑπεράσπιση τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, εἴτε οἱ δῆθεν ἐπαναστάτες, ὑπέρ τῆς κοινωνικῆς ἀπελευθέρωσης, στρατολογηθέντες ὅμως, ὑπέρ τοῦ ἀντιθέτου. Εἴτε,... είτε... .

Ὅλοι ὡραιοποιοῦν τό ψέμα, ἠθικοποιοῦν τό ἀνήθικο, δικαιώνουν τό ἔγκλημα καί διαιωνίζουν τήν σκλαβοποίηση τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἄς ἐντάξουμε ὅμως στήν παραπάνω προβληματική καί τό ἐρώτημα:

Γιατί ἡ χώρα τοῦ Σίσυφου καί τῆς Μερόπης, τοῦ Προμηθέα Δεσμώτη, τοῦ Πλάτωνα καί τοῦ Ἀριστοτέλη, πληρώνει, τό ἴδιο μέ τή θεά Μερόπη τίμημα; Βεβαίως γιά τόν ἴδιο λόγο καί ἀπό τοὺς ἴδιους θύτες. Γιατί, μεταφέρει ἐκπέμπει καί πολλαπλασιάζει τό φῶς. Ἐκφράζει τό Συμπαντικό μήνυμα τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς Γνώσης, τῆς συναδέλφωσης καί τῆς Ἐλευθερίας. Καί ξερριζώνει τόν φόβο.

Ἰδιωτικοί Θεοί

Ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ἐλευθερία καί τό Κάλλος, εἶναι οἱ τρεῖς βασικοί πυλῶνες τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Θά ἔλεγα τοῦ διαχρονικοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἡ ἀλήθεια, εἶναι τό αἰώνιο ζητούμενο καί ἀναζητεῖται μέσα ἀπό τήν φιλοσοφία, πού τήν συνεπικουροῦν ὅλες οἱ ἐπιστῆμες.

Ἡ Ἐλευθερία, εἶναι ἐπίσης τό αἰώνιο ζητούμενο.

Ἡ σκάλα, πού ὁδηγεῖ στούς Οὐράνιους κόσμους της, εἶναι φτιαγμένη μέ ὑλικά τῆς Ἀλήθειας.

Τό Κάλλος, εἶναι ἡ σύνθεση τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἐλευθερίας. Ὅσο τά ὑλικά, πού συνθέτουν τό Κάλλος, δηλαδή, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ἐλευθερία, εἶναι ζυμωμένα μέ τό διαυγές νερό τοῦ κόσμου τῶν αἰώνιων ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνα, τόσο θά ἐπαυξάνεται ἡ θεότητά τους.

Ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ἐλευθερία καί τό Κάλλος, θά ἔλεγα ὅτι εἶναι μιά τρισυπόστατη Ὀντότητα, πού ἐνσωματώνει καί τίς τρεῖς ἀξίες, σέ μία. Αὐτήν τήν Ὀντότητα, ἀγωνίζεται εἰς τό διηνεκές νά ἐγκολπωθεῖ ὁ Ἄνθρωπος μέσα ἀπό τήν Γνώση, τήν Σοφία, τήν προσφορά, τήν θυσία, τήν ἀγάπη και τόν Ἔρωτα.

Αὐτές οἱ Μοῦσες καί Θεές ὁδηγήτριες, τόν τέρπουν καί τόν παρωθοῦν στόν δρόμο πρός τήν Ἐλευθερία καί τήν Θέωση.

Πάνω ἀπό αὐτές τίς Μοῦσες καί τίς Θεότητες, ὑπερίπταται μιά ἀκόμα διάσταση, χωρίς ὅρια. Ἡ Ἐλεύθερη Βούληση.

Ἡ διάσταση, πού διαφοροποιεῖ τόν Ἄνθρωπο ἀπό κάθε ἄλλο ὄν τοῦ Σύμπαντος, τόν καθιστᾷ ἄτομον, δηλαδή οὐσία ἄτμητη καί ἀδιαίρετη, διακεκριμένη καί μοναδική μέσα στόν χῶρο, πρός τόν χρόνο. Καί γι' αὐτό ὑπεύθυνη γιά τίς πράξεις του, γιά τήν πτώση του

στήν ἀρχική του ὑλική ὑπόσταση, ἤ τήν ἀνάτασή του σέ ἀνώτερες πνευματικές σφαῖρες.

Μέσα ἀπό αὐτές τίς διαστάσεις τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἐλευθερίας καί τοῦ Κάλλους, πού ἐμπεριέχουν, τήν τάξη τοῦ Σύμπαντος, τούς γνωστούς δηλαδή καί ἄγνωστους νόμους του καί πάνω ἀπό αὐτούς, τό συγκλονιστικό προνόμιο, μεταξύ ὅλων τῶν γνωστῶν ὄντων, τῆς Ἐλεύθερης Βούλησης τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει νά ἀναζητηθεῖ ὁ Θεός.

Ὁ Θεός τῶν πάντων, πού ἀναδύεται ἀπό τό ἄχωρο καί ἄχρονο Σύμπαν, τό πάντα ρέον, τό μαχόμενο νά κατακτᾷ νέες τάξεις καί ὑψηλότερα ἐπίπεδα, *μέσα ἀπό τήν αἰώνια διαμάχη τῶν ἀντιθέσεων*, πάντα ἐκτεινόμενο, καί πού ἡ διάνοιά μας κατανοεῖ μόνο μέ τήν Γνώση τοῦ κόσμου.

Αὐτή ἡ συνειδητοποίηση τοῦ Ἀνθρώπου, ὑπαγορεύεται ἀπό τήν Αἰώνια φύση, ἀπό τούς ἀδήριτους καί ἄτρωτους νόμους της.

Ἀλλά, δυστυχῶς, ἡ Λογική τοῦ Δημόκριτου καί τῶν ἄλλων μεγάλων Ἑλλήνων διανοητῶν καί Ἀποστόλων τους ὅλων τῶν Ἐθνῶν, ὅτι ὁ Ἄνθρωπος εἶναι φύσει Ἐλεύθερος καί ἐκ φύσεως ἐπιδιώκων, πάντα μεγαλύτερη Γνώση καί Ἐλευθερία, ἀποσιωπήθηκε καί πολεμᾶται ἀπό τίς δυνάμεις τῶν ἐξουσιαστῶν του.

Οἱ πρῶτοι πολέμιοι τοῦ Σοφοῦ καί Ἐλεύθερου Ἀνθρώπου, εἶναι ὁ ἔμφυτος καί ἐπίκτητος φόβος, παράγωγον τῆς ἀμάθειας καί τῆς ἡμιμάθειας καί οἱ ἰδιοκτῆτες καί ἐκπρόσωποι τῶν ἰδιωτικῶν θεῶν.

Ἔτσι, οἱ ἰδιοκτῆτες καί περιούσιοι τῶν ἰδιωτικῶν θεῶν, ἀξιοποιώντας τόν φυσικόν φόβον τοῦ Ἀνθρώπου, διαστρεβλώνουν, νοθεύουν, ἀποκρύπτουν καί βιάζουν τήν ἀλήθεια, καθιστώντας ἑαυτόν ὑποχείριο καί σκλάβον τους.

Ὁ Ἰουδαιο-χριστιανισμός καί εἰδικά ὁ παπισμός καί τά σπαράγματά του, στήν Δύση, σφιχταγκαλιασμένοι μέ τόν ἀποκρυφισμόν τῶν σπηλαίων, τόν ἐπιθετικόν καπιταλισμόν καί τό Σιωνισμόν, ἔχουν ἤδη ὁδηγήσει τόν κόσμον, στά πρόθυρα τῆς καταστροφῆς.

Μέ δόρυ, τήν Παλαιά Διαθήκη, *ἐπιχειρεῖ νά ἀκυρώσει τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι*: εὐθέως ἀνάλογη μέ τήν ἀνθρωποκεντρική, Ἑλληνοκεντρική κοσμοαντίληψη. Ἐπιτυγχάνει ἐπίσης, *μέ ὄχημα τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καί τόν Ἑλληνικόν Λόγον*, νά περάσει χωρίς δικό του κόστος τό μήνυμα τοῦ «περιούσιου» Σιωνιστικοῦ Ἔθνους, πάντα ἁρπακτικοῦ καί ποτέ δοτικοῦ. Διαχωρίζω ὅμως τόν Λαόν καί τούς πρωτοπόρους του.

Μέ τίς ἴδιες τακτικές, ἔχουν ἐπιτύχει τήν οἰκονομική καθυπόταξη τοῦ πλανήτη, τήν παραπληροφόρηση, τήν παραχάραξη τῆς ἱστορίας, τήν ἀπαγόρευση τῆς Γνώσης τῶν γενεῶν, τήν φτωχοποίηση, τήν τρομοκράτηση καί τήν σκλαβοποίηση τοῦ Ἀνθρώπου.

Θά ἔλεγε κανείς, ὅτι οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν ἰδιωτικῶν θεῶν, οἱ ἅρπαγες τοῦ παγκόσμιου πλούτου καί οἱ ἔμποροι τοῦ φόβου, ἔχουν συνασπισθεῖ, κατά τοῦ Ἐλεύθερου Ἀνθρώπου, *ἄρα καί κατά τοῦ Ἕλληνα Ἀνθρώπου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου.*

Ἔτσι ἡ παράδοση στόν ἰσχυρόν, γίνεται σάν ἀποτέλεσμα τῆς ἀποδοχῆς, ὅτι κάθε ἀντίσταση εἶναι μάταια.

Μιά νέα ἑπομένως, μεσσιανική ἀντίληψη προσπαθοῦν νά ἐπιβάλλουν στήν συνείδηση τῆς Ἀνθρωπότητας, μιά νέα πολιτικοθρησκευτική καί οἰκονομική ὀντότητα, πού ἐκφράζεται ὄχι ἀπό Ἔθνη ἤ ἄλλες ὀντότητες, ἀλλά ἀπό ἐλάχιστες οἰκογένειες ὑπερανθρώπων, πού κατέχουν τήν οἰκονομική κλπ ἰσχύ.

Ὁ σκοπός βέβαια αὐτῆς τῆς ὑπερεθνικῆς ἐλίτ, δέν εἶναι

πλέον ὁ πλοῦτος, ἀφοῦ αὐτός ἔχει ἐπιτευχθεῖ, ἀλλά ὁ ἔλεγχος, ἡ ὑποταγή τοῦ Ἀνθρώπου καί ἡ σκλαβοποίησή του.

Ἡ μετάλλαξή του σέ κατώτερης βαθμίδας μόρφωμα, στερούμενου ἀνώτερων καί ἀνώτατων ἰδιοτήτων.

Ἀπέναντι σέ αὐτή τήν ἐκδοχή, ἀναδύεται ὁ Ἄνθρωπος Σίσυφος καί ἡ Μερόπη Θεά, ὡς τό φωτεινό δίπολο, ἀνάδοχος τοῦ χρέους, νά ὑπηρετήσει τό Μεγάλο Σχέδιο τῆς Δημιουργίας. Βεβαίως καί ὁ Προμηθέας Δεσμώτης.

Ὁ πόλεμος πατήρ πάντων καί τό πάντα ρεῖ τοῦ Ἡράκλειτου, ἐνσωματώνουν τήν ἔννοια τοῦ ἐπαναστάτη Σπάρτακου, ἡ ὁποία ὑφίσταται καί ἐνεργοποιεῖται στά πλαίσια τῆς νομοτελειακῆς διαπάλης τῶν ἀντιθέσεων τοῦ Ἐμπεδοκλῆ. Ὄχι γιά νά καταστρέψει, ἀλλά ἀντίθετα:

Νά γεννήσει, μετά τήν ἐκτόνωση, τῆς ἐπίσης νομοτελειακά ἐπισωρευόμενης ἐντροπίας, νέα τάξη, νέα ζωή, νέα συστήματα καί γιά τίς ἀνθρώπινες κοινωνίες, νέα ἐπίπεδα Γνώσης καί Ἐλευθερίας.

Τό Σχέδιο, πού μᾶς καθιστᾷ ἐν δυνάμει ἀήττητα, ἄτμητα καί ἀδιαίρετα δίπολα. Μᾶς καθιστᾷ πομπούς ἀγάπης, πρός κάθε τί, πού μᾶς περιβάλλει, ἄρα κυρίαρχους καί τό περιβάλλον σύμμαχόν μας.

Μᾶς καθιστᾷ, θεοζόμενους καί ἐξερευνῶντες τόν κόσμον, ὄχι γιά λογαριασμό μας, ἀλλά, πρωτίστως σάν ἐκπλήρωση του ὅρκου πρός τήν Μερόπη μας, τήν Ἀλήθεια, καρπό της Γνώσης.

Αὐτή ἡ πανστρατιά, εἶναι ἱκανή νά κατατροπώσει τόν τιμωρό Δία. Νά ἐξημερώσει τόν παιδοκτόνο Κρόνο. Καί νά ἀπωθήσει τόν Οὐρανόν ὡς ὁ νέος ὑπέρ-Ἄτλας, ὅλο καί πιό ψηλά καί τούς ὁρίζοντές μας, ὅλο καί πιό μακριά.

Οἱ ἀνώτερες ἀξίες, δέν θά μποῦν μπροστά ἀπό τά ἄλογα, πού μεταφέρουν τό ἅρμα τῆς ἐξέλιξης. Αὐτές

οἱ ἀξίες, πρῶτα θά φωτοδοτήσουν καί θά ἐξαγιάσουν τίς Κασταλίες πηγές, ἀπό τίς ὁποῖες μεταλαμβάνει τῶν ἀχράντων ὁ Ἄνθρωπος, ἐξημεροῦται, ἐξανθρωπίζεται καί συνειδητοποιεῖται, καθιστάμενος ἀήττητος στήν μάχη.

Παράλληλα, γίνεται ἱκανός νά διαχειριστεῖ τήν νίκη του, καταλαμβάνων, ὅλο καί ἀνώτερα ἐπίπεδα Ἐλευθερίας καί συνειδητοποίησης διά τῆς Γνώσης.

Δέν γίνονται ὅλα γιά τήν ἡδονή. Ἀλλά ἡ ἡδονή εἶναι ἡ Ἁγία ἔλξη, μέχρι τήν συνειδητοποίηση, ὅτι, ἡ Μερόπη εἶναι ὁ φορέας τοῦ Ἀγγέλματος στόν Σίσυφο γιά τήν κατάκτηση τοῦ Θείου Σχεδίου. Μέχρι ἡ ἡδονή-ἔλξη, νά γίνει Ἔρωτας.

Ἡ ἱκανοποίηση τῆς Μερόπης, ἐνεργοποιεῖ μέσα της, ὅλο καί ἰσχυρότερο πεδίο ἕλξης τοῦ Σίσυφου πρός αὐτήν, μέχρι τήν σύντηξή τους σέ ἕνα ἐρωτικό δίπολο, ἄτμητο, ἀδιαίρετο, ἀήττητο καί Ἀθάνατο.

Ἡ ἰσχυρότερη ἐκδοχή, θέλει τήν Μερόπη ἀπομονωμένη τιμωρημένη ἀπό τόν Δία, πολύ μακριά ἀπό τό ὑπόλοιπο σμῆνος τῶν ἐξ πλειάδων ἀστέρων, ἐπειδή, ἡ Θεά αὐτή, παντρεύτηκε τόν θνητό Σίσυφο, μέ σκοπό τήν ἀνάταξή του σέ ἀνώτερο ὄν. Καί τήν ἀπελευθέρωσή του ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ δυνάστη Θεοῦ, τήν Ἀγνωσία.

Ἕνα ἀμυδρό νέφος τήν περιβάλλει γιά νά φαίνεται ἀπόμακρη καί ὅμως ἀχνοφέγγουσα καί ἐπιμένουσα.

Ἀπομένει στό μέλλον, τό λαμπρό δίπολο Μερόπης-Σίσυφου, νά ἀντικαταστήσει τό ἀχνοφέγγον ἀστέρι τῆς Μερόπης, μέ τό δίπολο Σίσυφου-Μερόπης, ἐνῷ μυριάδες τέτοια δίπολα θά δημιουργήσουν τόν Γαλαξία τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους. Τό Γένος τῶν σοφῶν Ἀνθρώπων καί τῶν Θεῶν.

Ἡ ὀργή καί ἡ Ἀνάγκη, εἶναι ἀδυναμίες τοῦ Ἀνθρώπου, πού πρέπει νά περιορίζονται μέ τήν ἄσκη-

ση, τήν ἐμπειρία καί τήν Γνώση, ὥστε στήν πάλη μας μέ τούς ἐξουσιαστές, νά μετριάζουμε τά τρωτά μας σημεῖα καί νά καθιστοῦμε ἄτρωτες τίς Ἀχίλλειες πτέρνες μας.

Ὁ Σπάρτακος, συνυπάρχει μέσα μας, ἀπό κοινοῦ μέ τήν ἀνάγκη, νά μήν σβήσει ποτέ τό πάθος γιά τήν κοινωνική ἀπελευθέρωση καί τήν Ἐλευθερία μας, σάν ἕνα παράρτημα τῆς συνείδησής μας, ἕτοιμο νά ἐξεγερθεῖ κάθε φορά, πού ὁ Δυνάστης μας ὑπερβαίνει τά ὅριά μας καί οἱ ταγοί μας κωφεύουν.

Ὁ Σπάρτακος, δέν παντρεύεται πάντα τήν ὀργή. Ἐάν αὐτό συμβεῖ χωρίς τήν Γνώση, τότε ὁ καρπός τοῦ γάμου τους, μπορεῖ νά εἶναι ἡ καταστροφή, ἡ ἄρδευση τοῦ Δυνάστη μέ περισσότερο αἷμα καί πόνο, τό χαμήλωμα τοῦ Οὐρανοῦ καί ἡ συρρίκνωση τῶν ὁριζόντων μας.

Ἡ Βία κατά τοῦ δανειστῆ, δέν εἶναι Βία.

Εἶναι, ὁ κατ' επιταγή της Φύσης μηχανισμός άμυνας γιά τήν κατάκτηση τῶν δικαιωμάτων μας.

Γι' αὐτό, ἡ μαμή τῆς ἱστορίας δέν εἶναι ἡ Βία, ἀλλά ἡ κατ' ἐπιταγή τῆς Φύσης, Ἀνάγκη γιά τήν κατάκτηση τῆς Γνώσης.

Ἐφ' ὅσον, κατακτηθεῖ ἡ κρίσιμη κάθε φορά Γνώση, τότε, ἡ Ἀνάγκη καί ἡ Ὀργή, πυροδοτοῦσες τό Ὄχημα τῆς ἐξέλιξης, ἔχουν πολύ μεγαλύτερη ἐλπίδα, νά γκρεμίσουν τά ἄνομα Βασίλεια, νά εὐνουχίσουν τούς Δυνάστες Κρόνους, καί νά ὁδηγήσουν τό ὄχημα, σέ ἀκόμα ὑψηλότερα ἐπίπεδα Γνώσης και Ελευθερίας.

Τό θηρίο, πού θέλει νά δυναστεύει τόν Ἄνθρωπο, εἶναι σύμφυτο μέσα στήν φύση του. Ὅπως ἐπίσης, σύμφυτη εἶναι καί ἡ ἀνάγκη γιά ὅλο καί μεγαλύτερη Γνώση. Ἡ Γνώση εἶναι ὁ καρπός τῆς αἰώνιας ἄσκησης τῶν γενεῶν καί ἡ συνάθροισή της, εἶναι ἡ κληρονομιά, τῶν παλαιῶν γενεῶν στίς νέες. Αὐτή ἡ ἀλυσίδα

τῶν συναθροιζόμενων Γνώσεων καί κοινῶν ἐμπειριῶν, ἡ γλώσσα, τά ὑλικά, πνευματικά καί ἠθικά ἔργα, οἱ κοινές ἀξίες, οἱ παραδόσεις κλπ. καί ἡ κληρονομιά τους στίς ἐπόμενες γενιές, σηματοδοτοῦν και συνθέτουν *τήν ἔννοια τοῦ Ἔθνους*.

Ἡ συνειδητοποίηση τῶν παραπάνω, ὡς κοινῶν Ἀξιῶν, μᾶς ὁδηγεῖ στήν ὅλο καί βαθύτερη Γνώση καί κατανόηση τοῦ κόσμου, μᾶς καθιστᾷ συνειδητά μέρη του καί προάγει τήν αἴσθηση τοῦ ἀνήκειν σ' αὐτόν *καί τήν αἴσθηση τῆς Ἐλευθερίας μας*.

Στήν αἴσθηση τοῦ ἀνήκειν στόν ἑαυτό μας, στήν Οἰκογένειά μας, στήν Πόλη μας, στό Ἔθνος, στην Πατρίδα μας καί στόν κόσμον, διατηρούντων, την κατά φύσιν ἰδιαιτερότητά μας καί ἀτομικότητά μας. Κάθε ἄλλη κοσμοαντίληψη, ὅπως ὁ ἐθνομηδενισμός. οἱ ἰδιωτικοί θεοί καί ἡ ἰσοπέδωση τῶν κοινωνικῶν τάξεων, μέσῳ τῆς βίας, πού ἀσκεῖται από τους δυνάστες, και εκ του αποτελέσματος ἀπό τόν ἀγνόν ἀλλά στερούμενον Γνώσης τοῦ κόσμου Σπάρτακον, εἶναι μασκαρεμένες, ἡ όχι, μορφές τοῦ θηρίου. Είναι άμεσες ἡ έμμεσες συνιστώσες τοῦ μεγάλου σχεδίου, διαιώνισης τῆς σκλαβιᾶς τοῦ ἀνθρώπου ἐπί τῆς Γῆς.

Ἡ αἴσθηση τοῦ καθήκοντος, νά διαφυλάττουμε καί νά ἀναπτύσσουμε αὐτήν τήν Γνώση, μᾶς καθιστᾷ, ὅλο καί περισσότερο ἀλληλέγγυους μέ τίς παρελθοῦσες καί τίς μελλοντικές γενιές. Ἡ ὅλο καί βαθύτερη Γνώση τοῦ κόσμου, μᾶς καθιστᾷ πολίτες τοῦ κόσμου καί ἡ ὅλο καί μεγαλύτερη συνειδητοποίηση αὐτῆς τῆς σχέσης, μᾶς καθιστᾷ συνειδητά μέλη τοῦ Ἀνθρώπινου Ἔθνους, ἑνός Ἔθνους Ἐλεύθερου, πού ἀνήκει σέ ὅλους καί πολίτης τοῦ ὁποίου, εἶναι κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα.

Ὡς τέτοια, ἡ ἔννοια τοῦ Ἔθνους, εἶναι ὑπέρτατη, σεβαστή καί ἀδιάβλητη. Ἡ ὁποια πολεμική κατά τῆς ἔννοι-

ας αὐτῆς, εἶναι βλασφημία καί κατάρα. Γιατί ἀποβλέπει στήν ἀποδόμηση, τῆς ἐπί αἰῶνες προσπάθειας καί στήν παρεμβολή μιᾶς χωρίς πέρας παρέμβασης, μεταξύ δύο διαδοχικῶν πολιτιστικῶν διαδοχῶν.

Τῆς ἀνατροπῆς τῶν ὁμαλῶν διαδοχῶν τῆς ἀνάτασης καί τῆς ὕφεσης.

Τῆς διαγραφῆς δηλαδή, τῆς Γνώσης καί τῆς καταστροφῆς τῶν Ἐθνῶν. Τῆς καταστροφῆς τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ, τῆς ἀποστέρησης τῆς Γνώσης τῶν Γενεῶν στίς ἐπόμενες καί τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀνθρώπου, στήν Ἀρχέγονη ἐποχή καί στήν νύχτα αἰώνων.

Ἡ ἔννοια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, μέ τήν πνευματική του πανοπλία, εἶναι Οἰκουμενική. Δέν ἔχει ὅρια.

Γι' αὐτό καί κάθε ἄνθρωπος, πού μετέχει τῆς Ἑλληνικῆς-Ἀνθρωποκεντρικῆς παιδείας, θεωρεῖται Ἕλληνας καί Ἐλευθεροποιούμενος. Πολίτης τοῦ Κόσμου.

Ἡ Ἐλευθερία, ἀποτελεῖ ὑπέρτατο καί μοναδικό προνόμιο τοῦ ἀνθρώπου, ἐμφυτευμένο μέσα μας.

Γιά τήν κατάκτησή του, ὑπακούουμε σέ μία ἀσίγαστη καί ἄσβεστη ἐσωτερική παρόρμησή μας.

Εἶναι φυσική ἐπιταγή, ἐνσωματωμένη σέ κάθε ἀνθρώπινη ὕπαρξη.

Ἡ πνευματική Ἑλλάδα, εἶναι ἕνα ἰδεῶδες πού κτίζεται γύρω ἀπό τήν Ἐλευθερία καί κατατείνει νά ἀποτελέσει κοσμοαντίληψη καί κοσμοσύστημα.

Θά λέγαμε, ὅτι οἱ ἔννοιες αὐτές εἶναι ἐγγύτατες, ἴσως ταυτόσημες. Ἡ Ἑλλάδα καί ὁ Ἕλλην Ἄνθρωπος, ὁ πολιτισμός δηλαδή τοῦ Ἑλληνικοῦ κοσμοσυστήματος, εἶναι μιά σχέση ἀντιστοίχησης τῆς Συμπαντικῆς νόησης σ' αὐτόν.

Ἡ Ἑλληνική γλώσσα καί τό Ἑλληνικό Ἀξιακό σύστημα εἶναι δομημένα, μέ ὑλικά τῆς Συμπαντικῆς τάξης. Γι' αὐτό, εἶναι Οἰκουμενικές καί Ἀθάνατες Ὀντότητες.

Ἡ πίστη στό Ἑλληνικό οἰκουμενικό κοσμοσύστημα, στόν Ἑλληνικόν Λόγον στόν σεβασμόν τοῦ δικαιώματος κάθε ἀνθρώπου ἐπί γῆς, νά ὁμνύει πίστη, στό δικό του Ἔθνος, *ἀποδεχόμενου βεβαίως, τό ἴδιο δικαίωμα σέ κάθε τρίτον*, ἀποτελοῦν ἐπίσης ἀπαράβατα καί ἀπολύτως σεβαστά δικαιώματα.

Ἡ πίστη αὐτή, ἀποτελεῖ ἀξίωμα-πλατφόρμα κατανόησης τῆς Συμπαντικῆς Ἀλήθειας καί ὄχημα περιήγησης στόν κοινό ἐκθετήριο τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας.

Ἀποτελεῖ, ἕναν κοινό ἀνταλλακτήριο γνώσεων, ἰδεῶν καί ἐμπειριῶν. Ἕνα μηχανισμό ὥσμωσης καί εὐγενές ἄθλημα ἅμιλλας, μεταξύ ἀτόμων καί Ἐθνῶν.

Ἀποτελεῖ, ἕνα συναφές μέ τά παραπάνω, ἄθλημα καί ἀποτρεπτικό τοῦ ἐκφυλισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν κοινωνικῶν συστημάτων του, ἐμβόλιο ἀνοσίας καί δίδαγμα, πού ἐκπορεύεται ἀπό τήν παρακάτω ρήση τοῦ Ἐμπεδοκλῆ.

«Αὐτόν τόν δρόμο βαδίζω καί ἐγώ, φυγάς ἀπό τόν θεόν καί ἀλήτης στήν μανιασμένη διαμάχη ὑπακούοντας…»

Ὅτι δηλαδή, ἀντί ὁ θνητός Ἄνθρωπος νά ὑπακούει στήν Ἀλήθεια, πού τόν ὁδηγεῖ στήν ὁμοίωσή του μέ τόν Θεό, πλανιέται σάν ἀλήτης στή μανιασμένη αἰώνια διαμάχη τῶν ἀντιθέσεων.

Σχετική ἀνάλυση θά βρεῖτε στίς σελίδες (127-157) τοῦ παρόντος, ἐνῷ ἡ ἐπί τῆς οὐσίας θεμελίωσή της, ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τῶν ἐπιστημῶν τῆς θερμοδυναμικῆς τῆς Κυβερνητικῆς καί τῆς κβαντικῆς θεωρίας.

Ἴσως, σ' αὐτό το ἐκ πρώτης ὄψεως παράδοξο, κρύβεται ἡ βαθύτερη οὐσία τοῦ Ἀνθρώπινου μεγαλείου καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου, πού ὁ γράφων, προσπαθεῖ νά ἐκφράσει στά τετράστιχα 01-29 τοῦ παρόντος.

Εἶναι ἕνας δύσβατος καί ἄβατος δρόμος, πού

χάραξε ἡ Δημιουργία γιά νά ἀσκεῖται ὁ Ἄνθρωπος, μέ ἀξεπέραστες ἀντιθέσεις καί παγίδες, ἀντίδοτα καί καταλύτες παραγωγῆς ἀντισωμάτων, κατά τῆς νωχελικότητας, τοῦ ἐκφυλισμοῦ καί ὑπέρ τῆς ἀσίγαστης προσπάθειας γιά ἀέννααον ἄνοδο.

Ἡ συνειδητοποίηση ὅλων τῶν παραπάνω, φωταυγάζει καί ζεσταίνει τή Μήτρα καί τή θερμοκοιτίδα, μέσα στίς ὁποῖες γονιμοποιεῖται, ἐκκολάπτεται καί κυοφορεῖται, ὁ ἀνώτερος Ἄνθρωπος. Αὐτός, πού αἴρων τίς ἀδυναμίες του, τίς μετουσιώνει σέ δύναμη, ἀθλούμενος νά νικήσει τό θηρίο, ἐμβολίζοντάς το καί κατακρημνίζοντάς το στά τάρταρα, ἐκτινασσόμενος, σέ ἀνώτερα ἐπίπεδα Ἐλευθερίας.

Ἡ Ἑλληνική κοσμογονία σηματοδοτεῖ τήν ἀπόλυτη ἀντιπαράθεση τῶν δύο κυρίαρχων κόσμων.

Τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ.

Καί οἱ ΩΔΕΣ μου, ἀποτελοῦν μιά προσπάθεια ἀνάδειξης αὐτῆς τῆς αἰώνιας, συνεχοῦς καί ἀτελεύτητης διαμάχης.

Ὁ Σπάρτακος, κυοφορεῖται στήν Μήτρα τῆς κατανόησης καί τῆς Γνώσης. Κυοφορεῖται, μέχρι νά καταστεῖ ὁ ΧΡΟΝΟΣ ΩΡΙΜΟΣ καί ἐκεῖνος ἱκανός, νά νικήσει.

Τότε, θά ξεπεταχθεῖ, ὅπως ἡ Ἀθηνᾶ, ἀπό τό κεφάλι τῆς ἄπειρης Νόησης του Δία, ἔμπλεος Γνώσης, κρατώντας τό δόρυ του, ἕτοιμος καί ἀήττητος γιά τή μεγάλη μάχη μέ τό θηρίο. Δέν θά εἶναι μόνο ἐπαναστάτης καί ἐκπορθητής, ἀλλά καί ἀναμορφωτής τοῦ κόσμου μας. Μέχρι τότε θά προχωρεῖ βῆμα, βῆμα θά πέφτει καί θά σηκώνεται. Θά κατακτᾷ μικρές καί μεγαλύτερες νίκες καί θά ἀθλεῖται, καταλαμβάνων, ὅλο καί περισσότερο καίρια μετερίζια. Καί θά σπρώχνει τήν Βασιλεία τοῦ Θηρίου, ὅλο καί πιό μακρυά, ἐκτείνοντας ἐπίσης, ὅλο καί πιό μακρυά τούς δικούς του ὁρίζοντες.

Κάθε ἄλλη ἐπαναστατική θεωρία, ἡ ὁποία ἀφήνει

τόν Σπάρτακο, ἀγροῖκον, σκλάβον καί πτωχόν Γνώσης, ἁπλῶς ἀναλώνει στό διηνεκές τίς δυνάμεις του, σέ ἀσύμβατους κύκλους ἐκτόνωσης τῆς ὀργῆς του. Εἶναι τουλάχιστον, φενάκη καί παγίδα ἀπενεργοποίησής του.

Ἀφοῦ, διαιωνίζει στήν ἀχρησία του, τόν ἐσωτερικό μας Σπάρτακο, τόν καθιστᾷ εἰς τό διηνεκές ἀνίκανον νά νικήσει τό θηρίο καί προσφέρει ὑπέρτατες ὑπηρεσίες στούς Δυνάστες τοῦ Ἀνθρώπου, στούς ἰδιωτικούς Θεούς καί στά ἱερατεῖα τους.

Ἴσως, μετά τήν ἀνάγνωση αὐτοῦ τοῦ Κειμένου, γίνει καλύτερα ἀντιληπτό: Γιατί, ἐνῷ ἡ Πατρίδα καταποντίζεται καί ὁ Λαός καταληστεύεται καί δολοφονεῖται, οἱ ἀγωνιζόμενοι, ψευτομπροστάρηδες τῆς Ἀριστερᾶς καί τῶν λοιπῶν, ἐκτονώνουν τήν ὀργή τους σέ δόσεις. Στήν Ὁμόνοια, στήν πλατεία Κοτζιά, στό Σύνταγμα κλπ.

Μία κοινή συνάθροιση, ἀθροίζει τήν ὀργή τῶν ὁμάδων. Δρᾶ ἐκθετικά. Ὁ ἐχθρός ἐμβολίζεται μέ βόμβα μεγατόνων καί διαλύεται. Πολλές μικρότερες, κατά μόνας συναθροίσεις, στέλνουν ἀνθοδέσμες στό θηρίο. Τό γυμνάζουν καί τό ἰσχυροποιοῦν.

Και ὁ Λαός ἐξαντλεῖται, περιθωριοποιεῖται, ἀπαγοητεύεται, θεωρεῖ ἀδύνατη κάθε ἀλλαγή καί ἀποσύρεται δουλόφρων, μέχρις ὅτου ἐπανέλθει, ὡς καταστροφέας τοῦ συστήματός καί του ἰδίου.

Τί λένε οἱ Ἀριστερές καί οἱ ψευτοδημοκράτες;

Γιατί, ἀκυρώνουν τό πᾶθος γιά προσφορά, ἀπό τούς πλέον προικισμένους Ἀνθρώπους, πού ἀπό Ἀγωνιστές, ἰδεολόγοι καί ἐπαναστάτες μεταλλάσσονται σέ ὀπαδούς καί ἐκτελεστικά ὄργανα; Περισσότερα, ἀναφέρονται στό ἀπαντητικό μου σημείωμα στήν ΩΡΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ, τοῦ Κ. Γκέκα, σελ. 247-302.

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΧΡ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ
πρώην ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Αθήνα, 5 Απριλίου 2016

Προς τον
κον Θεόδωρο Δάλμαρη
Αριστοτέλους 25
190 13 ΣΑΡΩΝΙΔΑ

Αγαπητέ Θοδωρή,

Σου γράφω με αισθήματα συγκίνησης και θαυμασμού, για το νέο πνευματικό «παιδί» σου, τον δικό σου Ύμνο στην Ελευθερία και στην Ελλάδα.

Εύγε!

Τα κατάφερες!

Κατάφερες να γράψεις τη δική σου μαρτυρία Αγάπης για την Πατρίδα, πάνω στα ίχνη του Μεγάλου Ζακυνθινού.

Σου ομολογώ ότι προσέγγισα την προσπάθεια αυτή με επιφύλαξη, τη διάβασα με κατάπληξη και την ολοκλήρωσα με ενθουσιασμό.

Αποτύπωσες όλη τη διαδρομή του Έλληνα Ανθρώπου στον Κόσμο και ανέδειξες την Τιμή και την Ευθύνη που συνεπάγεται η μοναδική ταύτιση των δύο αυτών ιδιοτήτων.

Σου εύχομαι να συνεχίσεις το ίδιο δημιουργικός, το ίδιο άφοβος την πνευματική σου αναζήτηση της «Ιθάκης» στην οποία όλοι μας, ο καθένας με τον τρόπο του, επιθυμούμε να επιστρέψουμε.

Με φιλία

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΧΡ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ

Στέργιος Σμυρλής
Ταξίαρχος ε.α.

Εἶναι συγκινητικό καί εὐχάριστο, νά συνειδητοποιεῖς, μέσα ἀπό τήν λογοτεχνική καί καλλιτεχνική δημιουργία του, τήν ἐκρηκτική προέκταση τῆς προσωπικότητας, ἑνός ἀπό τούς πιό στενούς φίλους σου.

Αὐτήν τήν συνειδητοποίηση τήν νοιώθω γιά τρίτη φορά, στό πρόσωπο, τοῦ Θεόδωρου Δάλμαρη.

Σέ μία ἡλικία ὥριμη πλέον, ὁ ἀγαπητός Θεόδωρος Δάλμαρης, ἀξιοποιεῖ τίς γνώσεις του, τίς ἐμπειρίες του περί τήν πολιτικήν, τήν ἐκπαιδευτικήν καί ἐπιχειρηματικήν καί τό ἰσχυρό ὑπόβαθρό του περί τίς θετικές ἐπιστῆμες, παρουσιάζοντας, τό τρίτο πρωτοπόρο ἔργο του: ΤΙΣ ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ.

Τό ἔργο αὐτό, προβλέπω ὅτι θά ἀποτελέσει τήν ἐναρκτήρια πρόσκληση γιά συζήτηση πού θά ἐπαναφέρει ἀρχαία κείμενα γιά μελέτη, τίς παρακαταθῆκες δηλαδή, πού μᾶς ἄφησαν οἱ μέγιστοι ποιητές καί φιλόσοφοι τῆς Ἀρχαιότητας, ὅπως: ὁ Αἰσχύλος, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτωνας, ὁ Ἀριστοτέλης, κλπ.

Εἶμαι ἐπίσης βέβαιος ὅτι τό ἔργο αὐτό, θά καταλάβει τήν θέση τοῦ ἑπόμενου κρίκου στήν ἁλυσίδα, τῶν ΥΜΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, πού συνέθεσαν οἱ

νεότεροι μεγάλοι ποιητές μας: ὁ Ρήγας Φεραῖος μέ τόν Θούριόν του στήν Ἐλευθερίαν, ὁ Ἀδαμάντιος Κοραής μέ τό Πατριωτικό του ἐμβατήριο στήν Ἐλευθερία, ὁ Διονύσιος Σολωμός μέ τόν ΥΜΝΟΝ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ καί οἱ σύγχρονοι ποιητές μας: Κώστας Καρυωτάκης μέ τό ΑΓΑΛΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ὁ Νίκος Καζαντζάκης, ὁ Γιῶργος Σεφέρης, ὁ Ὀδυσσέας Ἐλύτης κ.ἄ.

Οἱ παραπάνω μέγιστοι καί ἀνεπανάληπτοι ποιητές μας, ἦρθαν στόν ὥριμο χρόνο, νά ξυπνήσουν μέ τούς στίχους τους τό Γένος καί ν' ἀνάψουν τήν ἄσβεστη πλέον φωτιά τῆς Ἐλευθερίας, στίς καρδιές τῶν Ἑλλήνων.

Βίωσαν τούς ἐθνικοαπελευθερωτικούς Ἀγῶνες καί περιέγραψε ὁ καθένας, ὡς πολεμικός ἀνταποκριτής, τά γεννόμενα καί τήν πίστιν στήν Ἐλευθερίαν, πού συναθροιζόμενοι ἀνά τούς αἰῶνες στήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή, ἀναμένουν τήν κρίσιμη συμπύκνωση, πού οἱ ἀγῶνες τῶν γενεῶν συσσωρεύουν μέχρις τήν ἐκτόνωσή της καί τήν ἀπελευθέρωση τοῦ σκλαβωμένου Γένους.

Ὁ Θεόδωρος Δάλμαρης, ἴσως γιά πρώτη φορά, στόν ὥριμον χρόνον, ὅπως καί οἱ προηγούμενοι μεγάλοι ποιητές μας, παρορμόμενος ἀπό τήν βεβαιότητά του, ὅπως ἐκεῖνος γράφει, ὅτι ἡ Πατρίδα μας ζεῖ τόν ἀπόλυτον κίνδυνο ἀφανισμοῦ της, ἐπιχειρεῖ νά παρέμβει, προφητεύοντας, ὅτι ἡ Ἑλλάδα, ὁ Ἑλληνικός Λόγος καί τό Ἑλληνικό Ἔθνος, θά ἐπιτύχουν καί πάλι τήν ὑπέρβασή τους, πάνω ἀπό τίς λεγεῶνες, διαγράφοντας τήν νέα πορεία τους, πρός τήν αἰωνιότητα.

Εἶναι διάχυτη σέ ὅλα τά τετράστιχα, τῆς ΩΔΗΣ του στήν Ἐλευθερία, στήν Ἑλλάδα καί στήν Οἰκουμένη ὅτι οἱ ἔννοιες τῆς Ἐλευθερίας καί τῆς Ἑλλάδας, εἶναι Ἀξίες ἐγγύτατες, τουλάχιστον συγγενεῖς καί στίς ἀπώτατες διαστάσεις τους, ταυτόσημες καί ἀλληλένδετες,

Ὅτι, ἡ πνευματική Ἑλλάδα, ὁ Ἕλλην Ἄνθρωπος καί τό Ἑλληνικό ἰδεῶδες, εἶναι ὡς διαχρονικές ἀνθρωποκεντρικές καί Συμπαντικές ὀντότητες, Ἀθάνατες καί ἑπομένως ἀήττητες. Ἐμπεριέχουν ὡς κυρίαρχο δομικό τους στοιχεῖο, τήν ἔννοια τῆς Ἐλευθερίας, ὑπέρ τῆς συνειδητοποίησης τῆς ὁποίας κατατείνουν, μέσῳ τῆς Γνώσης, ὅλοι οἱ Ἄνθρωποι.

Ὡς τέτοια ἡ Ἑλλάδα καί ὡς μοναδικός φορέας, ἀπό τήν Αὐγή τοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ κοσμοσυστήματος, εἶναι ἕνα συμπαντικό ὄν, πού γεννιέται μέσα ἀπό ἕναν πολυχιλιετῆ τοκετό, σάν ὁ μηχανισμός καί ἡ προσφορά τῆς ἄπειρης νόησης στόν Κόσμον. Εἶναι τό ὄχημα τῆς ἐπίτευξής του Θείου Σχεδίου.

Δέν εἶναι ἑπομένως δυνατόν, νά τεθεῖ ἡ ὕπαρξη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὄντος, ἐν ἀμφιβόλῳ. Τότε, θά ἀναιρεῖτο ἡ ἀναγκαιότητα ὕπαρξης τοῦ Κόσμου μας. Αὐτά ὑποστηρίζει στίς ΩΔΕΣ του, ὁ Θεόδ. Δάλμαρης.

Ἡ προσέγγιση αὐτή εἶναι συγκλονιστική.

Δέν εἶναι βγαλμένη ἀπό τό πουθενά. Ἀποτελεῖ κυρίαρχη πίστη ὅλων τῶν μεγάλων Ἑλλήνων διανοητῶν καί φιλοσόφων τῆς Ἀρχαιότητος.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ τήν ἐξέφρασε μέ τούς παρακάτω ἁπλούς στίχους:

Ὅ Κόσμος εἶναι ἡ Ἑλλάδα, πού διαστέλλεται. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὁ Κόσμος πού συστέλλεται.'

Ἐνῷ ὁ Πλάτωνας τήν ἐξέφρασε στόν Τίμαιο 40β μέ τούς στίχους:

Ἀπόγονοι τῶν Θεῶν καί παιδιά τῶν Θεῶν, ὀνομάζονται οἱ Ἕλληνες.'

Αὐτό τό μήνυμα ἐπιχειρεῖ ὁ ποιητής νά ἐκπέμψει, πρός κάθε Ἕλληνα καί πολίτη τῆς Γῆς, μέ τίς, ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ, ὅτι δηλαδή, ἡ Ἑλλάδα ποτέ δέν πεθαίνει.

Ὅτι, καμία ζωώδης ἰσχύς, δέν θά καταφέρει νά ἀφανίσει αὐτήν τήν Θεϊκή Ὀντότητα.

Ἐνῷ, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπρόταξε στά στίφη τῶν Περσῶν, τά ξύλινα τείχη, ἡ σύγχρονή Ἑλλάδα καί ὁ Κόσμος, καλεῖται νά προτάξει στήν βαρβαρότητα καί τήν ζωώδη ἰσχύ τῆς Νέας Παγκόσμιας Τάξης, τήν ψυχή τοῦ Λεωνίδα, τό Ἑλληνικό ἰδεῶδες, τήν ἀήττητη Ἑλληνική πρόταση, πού συναθροιζόμενη στήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή καί συμπυκνούμενη πέραν τῶν ὁρίων της, θά ἐκραγεῖ καί θά ἐκτινάξει τό ὄχημα τῆς Ἀνθρώπινης ἱστορίας σέ ἀνώτερα ἐπίπεδα.

Ἡ ἐκπληκτική στιχουργηματική εὐχέρεια τοῦ Θεόδωρου Δάλμαρη ἀναμφιβόλως ἀνεβάζει τόν ἀναγνώστη σέ σφαῖρες ἰδανικές, σ' αὐτές πού πλάθουν ἀνθρώπινες καρδιές, ἔτσι, πού νά μποροῦν νά νοιώθουν τό βασικό στοιχεῖο πού κάνει τήν ζωή ἀληθινή ἀφοῦ μέσα ἀπό τούς στίχους ἐκπορεύεται ἡ γνησιότητα τῆς φωνῆς του πού εἶναι κραυγή ἀγωνίας, διαμαρτυρίας καί μάχης κατά τῆς βαρβαρότητας.

Μέσα ἀπό τούς στίχους του ἀφήνεται νά μιλήσει ἡ καρδιά καί τό βιώματα πού εἶναι τά γνησιότερα στοιχεῖα πού ἐνέχουν πάντοτε κάτι τό ἀκτινοβόλο. Μέ τούς συναισθηματικά φορτισμένους στίχους του ἀποδίδει ποιητικά τήν ἐπίγνωση τῆς ματαιότητας ἀλλά καί τόν ἔμφυτον Ἀγώνα τοῦ ἀνθρώπου πού δέν συναινεῖ στόν μηδενισμό. Τά στερεά σχήματα τοῦ ποιητικοῦ του λόγου, ἡ σωστή δηλαδή χρήση τῶν λέξεων καί τῶν νοημάτων, ὁδηγοῦν τόν ἀναγνώστη στήν συνειδησιακή λειτουργία τῆς ἀπόλυτης ἔκφρασης καί στήν καταξίωση τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης.

Τό πνευματικό δημιούργημα τοῦ Θεόδωρου Δάλμαρη δέν εἶναι ἕνα ἁπλό «στιχούργημα», εἶναι ἕνα καλλιτεχνικό ἐπίτευγμα, εἶναι ἕνα ἐγερτήριο σάλπισμα

πρός τήν ἀνθρωπότητα, εἶναι μιά Ὠδή συλλογικοῦ στοχασμοῦ. Καταδεικνύει τόν ἐχθρό τοῦ ἀνθρώπου πού καταστρέφοντας βωμούς καί ἑστίες θέτει ὡς μέτρο τό χρῆμα καί ὄχι τόν ἄνθρωπο καί ὡς νέος Μινώταυρος ἀπαιτεῖ ἀνθρωποθυσίες σέ μία προσπάθεια φυλετικῆς κάθαρσης καί σκλαβοποίησης τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Προσεγγίζοντας τόν Τιτάνιο ἀγώνα τοῦ Θεόδωρου κατά τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων, σέ μιά ἐποχή ὅπου ἡ λεγόμενη Παγκόσμια ἀλλά καί ἡ Ἑλληνική «πνευματική» τάξη σιωποῦν συνωμοτικά, τό ἔργο του, ἀποκτᾷ Οικουμενικές διαστάσεις, ἐνῷ παράλληλα γράφει τήν σύγχρονη ἱστορία καί ὁδηγεῖ τήν ἀνθρωπότητα στήν Ὀλύμπια ἀποστολική τῆς πορεία.

Ὁ Ἑωσφόρος εἶναι παρών, εἶναι παντοῦ, εἶναι πανίσχυρος ἀλλά ὄχι ἀνίκητος. Ὁ σημερινός ἄνθρωπος δέν ἔχει γνώση γιατί τοῦ τήν στέρησαν, τόν φόβισαν καί ἔγινε δοῦλος τοῦ Μαμωνά. Μιά ἕνωση ὅμως μέσα ἀπό τήν Γνώση, τήν ἠθική, τήν ἀγάπη καί τήν πίστη, ὄχι στούς ἰδιωτικούς ἀλλά στόν ΕΝΑ Θεό, μπορεῖ νά ἀνατρέψει τό ἀκατόρθωτο σέ ἐφικτό, κατά τήν εὐαγγελική ρήση: «Τά ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις δυνατά ἐστί παρά τῷ Θεῷ.»

Ἡ Ὠδῆ πρός τήν Ἐλευθερίαν στην Ελλάδα και στη Οικουμένην, θά πρέπει νά γίνει ὁ Ὕμνος τῆς ἑνωμένης ἀνθρωπότητος πού καλείται νά στείλει τό μήνυμα τῆς Ἐλευθερίας καί τῆς ἀγάπης γιά νά ξυπνήσουν οἱ ναρκωμένες συνειδήσεις καί νά δοῦν τήν ἀλήθεια καί τό φῶς τό ζωοποιό.

Ἰχνηλατώντας τόν συγγραφικό Μαραθώνιο τοῦ Θεόδωρου Δάλμαρη, πού ὡς νέος Σίσυφος ἔχοντας τή Μερόπη του πού τόν ἐμπνέει, τόν στηρίζει, τόν κάνει ἀτρόμητο μαχητή καί Ελεύθερο, διαπιστώνω ὅτι ὁ Θεόδωρος συνεχίζει ἀκάθεκτος τό μεγάλο του ἔργο

γιά μιά Ἑλλάδα Ἐλεύθερη, γιά μία οἰκουμένη γεμάτη ἀγάπη, στόχο καί ὅραμα τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἡ ἀνθρώπινη Ελευθερία καί ἡ μετουσίωση τοῦ ἀνθρώπου στό νά πλησιάσει τό ὑπέρτατο Ὄν!!

Ἀγαπητέ Θεόδωρε,

Σ' εὐχαριστῶ θερμά γιά τήν εὐγενική προσφορά τοῦ πνευματικοῦ σου κόπου. Σέ συγχαίρω καί σ' εὐχαριστῶ γιά τή χαρά πού μοῦ ἔδωσες μέ τό γεμάτο ὡραῖες εἰκόνες, τίς πρωτοποριακές σκέψεις σου καί τήν θαυμάσια μορφή τοῦ πνευματικοῦ σου δημιουργήματος.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ-ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΤΗΛΙΓΑΔΑΣ

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ζωή ἐπιφυλάσσει πάντα στόν ἄνθρωπο τήν εὐκαιρία νά δηλώσει στό διάβα του τό στίγμα τῆς ὑπάρξεώς του καί νά ὁρίσει τόν στόχο τοῦ προορισμοῦ του. Καί ἦρθε ἡ ὥρα τῆς δικαίωσης τῆς ζωῆς στό πρόσωπο ἑνός ἁπλοϊκοῦ, καθ' ὅλα ἐπιτυχημένου στήν πορεία του ἀνθρώπου, πού σέ μία περίοδο ἰδιαίτερης ἔξαρσης τοῦ ἀνθελληνισμοῦ, μιά ἱερή ὀργή τόν «συνεπῆρε» ξαφνικά, τόν κατέλαβαν κυριολεκτικά τά θεία «δαιμόνια» τοῦ Ἕλληνα ἀνθρώπου καί βλέπουμε μέ ἔκπληξη νά ξεπετιέται ἀπό τό πουθενά ἕνας ἔντονα φιλόπατρις Θεόδωρος Δάλμαρης, μέ τήν ἀντρειοσύνη τοῦ Ἀρκά τό γένος, πού τόσο μέ τόν ποιητικό του τόνο ὅσο καί μέ τό θέμα καί τίς ἰδέες του ἀποφάσισε, ὡς ποιητής-βιγλάτορας, μέ τήν ἔμμετρη τραγωδία του καί μέ θέματα ἀπό τήν διαχρονικότητα τοῦ γένους μας καί τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας νά γίνει ὁ βάρδος τῆς νεοελληνικῆς ἐπανάστασης καί νά εὐαγγελίζεται τήν ἐπάνοδο τῆς Ἐλευθερίας στόν τόπο ὅπου γεννήθηκε:

Σέ γνωρίζω ἀπό τήν ὄψη,
τή μορφή τή λαμπερή.
Μέ τήν δάδα ἀναμμένη,
πού μέ βιά μετρᾷ τή γῆ.

Ὁ ποιητής ὁραματίζεται τήν Ἐλευθερία ὁπλισμένη μέ τήν ἀναμμένη δάδα της, νά μετράει μέ βιά τή γῆ, καί ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ γράφοντας:

Νοιώθω μέσα μου βαθιά,
ἕνα χρέος κι' ἐντολή,
πού' ρχεται ἀπ' τούς αἰῶνες
Μία θεία προσταγή.

Σάν νά θέλει τήν Ἐλευθερία, θεμελιωμένη στήν θυσία τῶν αἰώνων καί βγαλμένη ἀπ' τά κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τά ἱερά, νά ἁπλωθεῖ μέ μιᾶς ὁλόκληρη ὡς ἱερή σκέπη στό μέλλον τοῦ γένους πού βάλλεται ἀπό τήν Νέα Τάξη Πραγμάτων καί τίς δυνάμεις τοῦ σκότους πού, κατά τόν ποιητή:

Θέλουνε τήν Ἁγια χώρα,
νά τήν σβήσουν ἀπ' τόν χάρτη.
Τόν ἀδούλωτο λαό της
νά τόν κάνουν, μαύρη στάχτη.

Ὁ ποιητής Θεόδωρος Δάλμαρης παραθέτει λιτά τίς σκέψεις του δημιουργώντας τίς συνθῆκες νά δοῦμε πίσω ἀπό τίς λέξεις, πίσω ἀπό τά γραφόμενά του καί ταυτίζει τήν Ἑλλάδα μέ τήν Ἐλευθερία καί μάλιστα τήν ὑμνεῖ μέ λόγια πού ἐκείνη ποτέ δέν ἄκουσε ἀφοῦ ἀπ' αὐτήν τρέφεται καί ἀντρειεύει, μιᾶς καί τήν βλέπει καί τῆς προσδίδει σάρκα καί ὀστά, τήν προσωποποιεῖ καί τῆς ἀπευθύνει τό λόγο σέ δεύτερο ἑνικό πρόσωπο λέγοντάς της:

Οἱ Αἰῶνες, ἄλλα λένε:
Λέν, πώς εἶσαι ἡ ΖΩΗ.
Εἶσαι τῆς Ἐλευθεριᾶς τό δόρυ.
Εἶσαι τοῦ Θεοῦ ἡ φωνή.

Σέ ἕνα ἔργο ζωῆς μιά ραψωδία ψυχῆς στήν στέρφα πνευματοκτόνα ἐποχή τοῦ σήμερα σύμβολο καί ἀρωγός τοῦ ἀγώνα τοποθετεῖται ὁ Ἕλληνας ἄνθρωπος καί ὁ ποιητής Θεόδωρος Δάλμαρης, ὡς θεματοφύλακας τῆς Ἐλευθερίας γοητεύει καί προκαλεῖ ρίγη συγκίνησης ἀφοῦ τό πνευματικό του αὐτό δημιούργημα ἀποτελεῖ τήν αἰχμή τοῦ δόρατος τῶν ἐθνοποιητικῶν μηχανισμῶν τοῦ ἑλληνισμοῦ καί τόν πυρήνα τοῦ νεοελληνικοῦ ἐθνικισμοῦ.

Μέ τόν γραπτό λόγο του ὁ Θεόδωρος Δάλμαρης, ὡς μιά διαρκής ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀλληλεγγύης καί τῆς ἀγάπης, ἀναπέμπει τόν ὕμνο του καί ἀντιστρατεύεται κάθε τί γιά νά ὑπερασπιστεῖ ἀρετές καί ἰδανικά καί μέ τόν δυνατό ποιητικό καί ἀνθρωπιστικό του λόγο, διατυπώνει τήν διαμαρτυρία του γιά τά κοινωνικά δρώμενα καί μέ μιά γραφή αὐθόρμητη, ὀργισμένη καί ἐκρηκτική ἐκφράζει τό δέος καί τό σέβας του πρός τό ἡρωικό παρελθόν τῆς Ἑλλάδος.

Ἀντιλαμβάνεται πώς ἡ ζωή καί ὁ κόσμος ἔχουν παγιδευτεῖ στήν μέγγενη τῆς μισαλλόδοξης Νέας Τάξης πού μέ τήν βαρβαρότητά της καταπνίγει τόν ἄνθρωπο καί μέσα ἀπό τούς στίχους του καταγγέλλει καί βροντοφωνεῖ καί πάλι μέ τήν πολεμόχαρη κραυγή τοῦ Ἕλληνα τονώνοντας τήν πίστη τῶν μαχητῶν καί μέ τούς στίχους του, τῶν ὁποίων γινόμαστε κοινωνοί, προστάζει:

Σηκωθεῖτε κι' ἑνωθεῖτε,
μιά γροθιά καί μιά ψυχή.
Οἱ Τιτάνες καί οἱ Κρόνοι,
Θανατώνουνε τή Γῆ.

Αὐτοί εἶναι οἱ στίχοι πού, μέ τήν γνησιότητα τῆς φωνῆς του πού εἶναι κραυγή ἀγωνίας, διαμαρτυρίας

καί μάχης κατά τῆς ἀπάνθρωπης βίας, ἀπηχοῦν τόν χείμαρρο τοῦ εὐγενικοῦ καί ψυχικοῦ μεγαλείου τοῦ ἥρωα Ἕλληνα καί ὁ ἀναγνώστης, τοῦ ὁποίου ξεσηκώνει αἰσθήματα ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας γιά τούς ἥρωές του, δίνει μέ πεποίθηση τόν τίτλο τοῦ «ΠΟΙΗΤΗ» στόν δημιουργό τῆς συνθέσεως αὐτῆς Θεόδωρο Δάλμαρη πού ἀναπτύσσει τόν ἀντίλογο καί τόν φιλοσοφικό του στοχασμό μέ ἕνα λόγο σκληρό ἀλλά μεστό ἀπό ἐπιχειρήματα καί εἰκόνες πραγματικά ἀνατριχιαστικές μέ ἀποτέλεσμα ἀπό τήν ποίησή του νά βγαίνουν τόνοι τοῦ τραγικοῦ ἤ ἀκόμη καί τοῦ φρικτοῦ. Μέ τεράστιες δυνάμεις γλωσσικές καί μέ εὑρηματικές πνευματικές συλλήψεις, ἐκπληκτικά ρητορικός, ἐπαναστατικά καταγγελτικός καί λεκτικά ἀχαλίνωτος, τό ἔργο του ἐγγίζει τά ὅρια τῆς πραγματωμένης ὡς τώρα ἀνθρώπινης ὑποστάσεώς του.

Ὑπάρχει μιά ἀγνότητα στό πνευματικό τοῦ δημιούργημα καί ὁ πόνος του γιά τίς δυστυχίες τοῦ κόσμου δίνει μιά γνησιότητα καί μιά ἔξαρση τοῦ ἀνθρώπινου στοιχείου. Αὐτή τήν δομή τοῦ ἐκφραστικοῦ λόγου περιέχουν οἱ ἐμπνεύσεις μέσα στίς ἀνθρωπιστικές θεμελιώσεις καί ἀναζητήσεις του πού ἀπό τούς στίχους του διαμαρτύρονται οὐρλιάζοντας:

Τούτη τή φορά οἱ ἐχθροί σου,
ἦρθαν ἐπίσημα σάν φίλοι.
Εἶναι Χάροι, οἱ δανειστές σου.
Στό μαντρί σου, ἄγριοι λύκοι.

Ἡ ἄξια λόγου πνευματική του καταβολή, λειτουργοῦσα σέ διαχρονικές διακυμάνσεις τοῦ πανανθρώπινου διανοητικοῦ γίγνεσθαι, ἐκφράζεται χωρίς ρητορισμούς καί οἱ στοχασμοί του εἶναι κραυγές ἀγωνίας,

διαμαρτυρίας καί μάχης. Εἶναι συμπύκνωση θλίψης καί ἀντίστασης καὶ ἡ προσπάθεια τῆς ἀνανέωσης τῆς δύσκολης τέχνης τοῦ λόγου, διαποτισμένη ἀπό πηγαῖο συναίσθημα, φέρνει στόν ἀναγνώστη μιά συγκίνηση συγκλονιστική. Καί αὐτή ἡ συγκίνηση εἶναι ἡ προέκταση τῆς ἀληθινῆς προσωπικότητος τοῦ δημιουργοῦ πού μάχεται γιά τήν ἐπιστροφή σ' ἕναν κόσμο καί σέ καιρούς πού πέρασαν κι ἀγωνιζόμασθε νά ξανακερδίσουμε.

Τό πνευματικό πόνημα τοῦ Θεόδωρου Δάλμαρη ξεχωρίζοντας ἀπό τόν παλμό τῆς εἰλικρίνειας καί τοῦ θερμοῦ αἰσθήματος ἀποτελεῖ ἕνα ταμιευτήριο κατάθεσης πνεύματος καί ψυχῆς πού ὡς καθρέπτης ψυχῆς ἀντικατοπτρίζει τον μέ εἰλικρίνεια καί ἀνεπιτήδευτη ἀλήθεια ὑπαρξιακό κόσμο του καί τήν ἀκοίμητη ἔγνοια του γιά τόν ἄνθρωπο.Ἔτσι οἱ στίχοι του, ἀγκαλιάζοντας τό πνευματικό καί μυστηριακό περιεχόμενο τῆς τέχνης του, ἀναδείχνουν καί τήν πνευματική του συγκρότηση ἀφοῦ τά γραφόμενά του ἀποτελοῦν ἕνα ἰδιότυπο κεφάλαιο τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας σέ μιά ἐποχή πού ὁ ἄνθρωπος παραπαίει μέσα σέ ἕναν καθημερινῶς μεταβαλλόμενο κόσμο τοῦ τίποτε.

Ὁ ποιητής Θεόδωρος Δάλμαρης βρίσκει τό μεγάλο σύμβολο, τό μεγάλο καί θεϊκό, τήν Πατρίδα Ἑλλάδα, τήν πεμπτουσία τῆς ζωῆς, γιά νά ὑμνήσει. Τό σύμβολο Ἑλλάδα πού ἀγκαλιάζει ὅλα τά γήινα, πού μένει στήν αἰωνιότητα σάν ἀνέσπερο φῶς, σάν τήν ἀκτινοβολία τῶν ἀνθρωπίνων ἐκρήξεων, ὑφάντρα τοῦ ἀληθινοῦ ἰδανικοῦ, τοῦ δικοῦ τοῦ ἰδανικοῦ. Καί γράφει:

Εἶν' ὁ Κόσμος ἡ Ἑλλάδα
κι' Ἑλλάδα εἶν' ὁ Κόσμος.
Εἶν' ἡ Μάνα, ὅλα τά Ἔθνη.
Τοῦ ἐπί γῆς Θεοῦ, ὁ Θρόνος.

Ἡ πηγαία συγκίνηση τοῦ ποιητῆ, ἡ ἀνθρωπιστική οὐσία τῆς θεματογραφίας του καί τό προσωπικό του ὕφος, στοιχεῖα γνήσια δοσμένα σέ στίχους μιᾶς κραυγαλέας ποιητικῆς γραφῆς πού διακρίνεται ἀπό ἕναν ψυχισμό καί μιά ἰδιαίτερη ὑπέρμετρη εὐαισθησία σέ ὅ,τι ἀγγίζει τόν ἄνθρωπο, μιᾶς γραφῆς αὐθόρμητης, ὀργισμένης, ἐκρηκτικῆς, μέ σεβασμό πρός τήν τέχνη καί τήν ἀνθρώπινη ψυχή, εἶναι συμπύκνωση θλίψης καί ἀντίστασης στήν λήθη, εἶναι ὁ πόνος τοῦ ποιητῆ, γι' αὐτούς πού δέν πρέπει νά ξεχαστοῦν καί χωρίς ρητορισμούς, πιστός στόν ἄνθρωπο, μάχεται τά κρίσιμα προβλήματα τῆς ζωῆς δίνοντας ἕνα κομμάτι ἀπό τό πιστεύω του πού δείχνει, μέ τεντωμένο δάχτυλο, τό χρέος μας. Αὐτό καταγράφει στό ποίημά του ὅταν μᾶς καλεῖ:

Σήκω Ἕλληνα! Ἀντρειέψου.
Ἦρθε ἡ ὥρα ἡ στερνή.
Ψάξε μέσα σου καί θά' βρεις,
τήν Αἰώνια Ἐντολή.

Ἐπιδράσεις καί κίνητρα καί βασανιστική ἀγωνία καί πίκρα γιά τό ἄγγελμα τῆς Λευτεριᾶς καί τῆς Εἰρήνης. Τετράψηλη ἡ σύλληψης τοῦ θέματος, ἐκλεκτή ἡ ἐπιλογή, εὔχυμη καί ἀποδοτική ἡ ἔμπνευσης, συνοδεύονται ἀπό τήν αἰσθητική τῆς δομῆς γιά μιά παραστατικὴ ἔκφραση πού ξεχωρίζει ἀπό τόν παλμό τῆς εἰλικρίνειας καί τοῦ θερμοῦ αἰσθήματος πού διατυπώνει τήν διαμαρτυρία του γιά τά κοινωνικά ἀνάποδα, τόν πόλεμο κατά τῆς ἐλευθεροφροσύνης, τήν καταπίεση τοῦ πολίτη ἀπό τούς κρατοῦντες. Καί εἶναι χρήσιμο, στήν ταραγμένη ἐποχή μας, νά ὑπάρχουν ποιητές γιά νά ὑπενθυμίζουν τήν ὕπαρξη αὐτῆς τῆς θρησκείας τῆς καρδιᾶς καί τῆς ἠθικῆς μεταρσίωσης, χωρίς τήν ὁποία ὅλα θά ἦταν μαῦρα καί σκοτεινά.

Στίχοι ἐσωτερικῆς δονήσεως πού ἐγγίζουν τήν

ὑπέρβαση τήν διάχυτη ἀπό ἀγωνιώδη πνευματικά καί ψυχικά ὁράματα.

Οἱ στίχοι τοῦ Θεόδωρου Δάλμαρη φέρνουν στήν ἐπιφάνεια τά ἀνώτερα αἰσθήματα τῆς ψυχῆς πού δυστυχῶς σήμερα εὑρίσκονται σέ χειμερία νάρκη. Ἔχουν ὅμως οἱ στίχοι του τήν δύναμη νά ξεσηκώσουν τήν καρδιά μεταλαμπαδεύοντας τά μηνύματά τους πού πηγάζουν ἀπό μιά θερμή καί εἰλικρινῆ διάθεση διαποτισμένα ἀπό πηγαία καί ἄδολη συγκίνηση πρός τό χθές τῆς ζωῆς. Εἶναι μιά ποίησις τῆς καρδιᾶς, ποίησις τῶν ἀγαθῶν καί εὐγενικῶν αἰσθημάτων. Εἶναι μιά πνοή δροσιᾶς πού δέχεται ὁ ἀναγνώστης μέ χαρά καί ἀνακούφιση ὅταν συναντᾷ τήν ὥριμη χρήση τῆς γλώσσας, τήν προσεκτική ἐπιλογή τῶν λέξεων καί τό ἐντονότερο χωρίς ἀνοίγματα φαντασίας θέμα.

Συνδυάζοντας τό ἀρχαῖο ἑλληνικό πνεῦμα, τήν ἀγάπη πρός τήν παράδοση, τόν ἄνθρωπο καί τόν σεβασμό πρός τά χρηστά ἤθη, ἐκφράζει τό δέος καί τό σέβας πρός τό παρελθόν τοῦ Ἔθνους καυτηριάζοντας τά κακῶς κείμενα τῆς ἐποχῆς μας καί μέ τούς φλεγματικούς του στοίχους κηρύσσει τή νέα ἑλληνική πνευματική ἐπανάσταση καί τήν ἀναγέννηση τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ὁποία ὡς ἱερή «τρέλα» κεντάει καί ξυπνάει ναρκωμένες συνειδήσεις, δείχνει ὁρίζοντες, σπέρνει στοχασμούς, ὑποβάλλει ἰδέες, κηρύχνει ἀλήθειες, ξυπνάει τήν Ἱστορία καί κυρίως ἀποπνέει «Ἑλλάδα».

Ὁ Θεόδωρος Δάλμαρης ὁραματίζεται ἕνα σύστημα Ἑλληνικῆς Κοσμοθεωρήσεως καί Βιοθεωρήσεως τό ὁποῖο ἀγκαλιάζει κι ἐξετάζει κάθε πτυχή τοῦ Ἑλληνικοῦ Βίου - Πνευματική, Ἠθική, Αἰσθητική, Πολιτική, ἀκόμη καί Μεταφυσική - καί χαράζει κατευθύνσεις ἐξελίξεων στό μέλλον οὕτως ὥστε ἡ νεοελληνική ἀναγέννηση νά γίνει, τό συντομότερο καί σέ τέλειο

βαθμό, γιά νά μπορέσει τό Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ὡς φωτιστής καί δάσκαλος τοῦ κόσμου ὅλου νά προχωρήσει στήν ἐκπλήρωση τοῦ προορισμοῦ του, τοῦ καθήκοντος πού αἰῶνες τώρα ἐκ Θεοῦ τοῦ ἔχει ἀνατεθεῖ, ὁ ἐξανθρωπισμός τῆς οἰκουμένης στό ἀπαύγασμα τῆς Λευτεριᾶς της καί πρός τοῦτο καλεῖ τά Ἔθνη τοῦ σύμπαντος κόσμου μέ τοῦτα τά λόγια:

Ἴτε, Ἔθνη! Ἐγερθεῖτε.
Δέν σᾶς πρέπει ἡ σκλαβιά.
Εἶσθε Ἀδέλφια. Ἑνωθεῖτε!
Θέλει τόλμη ἡ Λευτεριά.

Τελειώνοντας τούτη τήν κρίση τοῦ ποιητικοῦ ἔργου τοῦ Θεόδωρου Δάλμαρη, μετά λόγου γνώσεως ὑποστηρίζω ὅτι, σ' ἐμᾶς τούς πιστούς ὑπηρέτες τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Λευτεριᾶς ἀπομένει νά ἐναποθέσουμε τίς ἐλπίδες μας στό καινούριο ἐπίτευγμά του πού ὡς μιά ἀκόμη δική του προσπάθεια μᾶς δίνει τήν ἐλπίδα μιᾶς ἀδιαμφισβήτητης ἐπιτυχίας ἀφοῦ φέρει τήν σφραγίδα τῆς δικῆς του παρουσίας μέ ἕνα ἀκόμη δικό του χάραγμα μιᾶς καινούριας πνευματικῆς πορείας στό ἀποστεωμένο σήμερα.

Εὐγενικέ Θεόδωρε, οἱ στίχοι σου σάν μιά προσευχή ἁπλώνονται ἁπλοί καί σάν γλυκιά φωνή πετυχαίνουν νά κρούσουν τίς χορδές κάθε ἑλληνικῆς καρδιᾶς πού ψάχνει γιά τήν Ἑλλάδα.

Μέ εὐλάβεια τιμῆς, σοῦ εὔχομαι νά ζήσεις πάντα ὡς μαχητής, ὦ Ἀπολλώνιε, Νέος μαζί κι Ἀρχαῖος καί ἀπό τά δικά σου διανοήματα νά μεθοῦμε οἱ φίλοι σου ἐμεῖς!!!

Ὁ ὑποκλινόμενος στήν ἑλληνοπρέπεια τῶν στοχασμῶν σου!!

Η ΩΡΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
«ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ"
Θ. ΔΑΛΜΑΡΗΣ

Γράφει ὁ Κων/νός Γκέκας* (Φαίδων Εὐπειθέας)

Α. Εἰσαγωγή - Ἡ Διαπίστωση

«..... Σ' αὐτό τόν κόσμο ὅλα ἔχουν παλιώσει
κι αὐτό τό σπίτι, ὀχυρό χωρίς κλειδιά,
παγώνια στῆσαν στό μπαλκόνι του λημέρια
καί μιά τσιγγάνα στήν αὐλή του τραγουδᾷ.

Τί παραμύθι νά σοῦ πῶ, ποιά Ἱστορία;
ἄγγελοι καῖνε τά φτερά τους στίς γωνιές
κι ἐγώ τό θαῦμα περιμένω μές στά κρύα,
ἀπ' τούς ἀλῆτες, τά παιδιά, τούς ποιητές.»

Ἄλκης Ἀλκαῖος «Νανούρισμα»

Διάλεξα προεισαγωγικά λίγους χαρακτηριστικούς στίχους τοῦ στιχουργοῦ-ποιητή Ἄλκη Ἀλκαίου γιά νά μιλήσω γιά τόν ποιητή Θ. Δάλμαρη καί τό τελευταῖο του ποιητικό ἔργο, «ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ». Οἱ στίχοι αὐτοί, πού γράφτηκαν στό τέλος τοῦ 20ου αἰώνα (1998) κρύβουν μέσα τους τίς ἐξῆς εὔστοχες παρατηρήσεις - διαπιστώσεις.

1) Τό τέλος τῶν γνωστῶν ἰδεολογιῶν (ὅλα ἔχουν παλιώσει)
2) Τήν ἀνοχύρωτη Ἑλλάδα (σπίτι ὀχυρό χωρίς κλειδιά)
3) Τήν ἔπαρση καί ἰδιοτελῆ δράση τῶν πολιτικῶν (παγώνια .... Λημέρια)
4) Τόν ἐπιθανάτιο πελασγικό χρησμό (μοιρολόγι καί μιά τσιγγάνα ...) καί
5) Τό θαῦμα τῆς Λύσης (..., τά παιδιά, τούς Ποιητές)

Ἡ ἐπιλογή δέν ἔγινε τυχαία. Διάλεξα ἕναν αὐθεντικό ἐκφραστή τῆς ἀντιδικτατορικῆς γενιᾶς τοῦ Πολυτεχνείου, πού τά σημάδια τῆς χούντας τῶν βασανιστῶν παρέμειναν ἀνεξίτηλα πάνω του, ἕως τήν ἡμέρα θανάτου του (2013), γιά νά ἐκφωνήσει τόν ἐπικήδειο λόγο, σύμπαντος τοῦ «*καθεστῶτος τῆς Μεταπολίτευσης*», πού λαμβάνει χώρα στήν Πατρίδα μας, ἐν ἔτει (2017), μέ τήν χρεοκοπία πιά τῶν ἰδεῶν καί πράξεων τῆς *πρώτης φορᾶς Ἀριστερᾶς*. Ἡ ἀγωνία μου ὅμως δέν πηγάζει ἀπό τήν ἰδεολογική χρεοκοπία δεξιῶν, κεντρώων καί ἀριστερῶν ἀντιλήψεων, ἡ ἀγωνία μου πηγάζει γιά τόν κίνδυνο διαμελισμοῦ τοῦ ὀχυροῦ (Ελλάδα), γιατί τότε κινδυνεύουμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες, νά μείνουμε χωρίς σπίτι καί σ' αὐτή τή δύσκολη φάση *τό θαῦμα τῆς λύσης*, μποροῦμε νά τό περιμένουμε μόνο *ἀπό τούς ποιητές*, αὐτούς πού μποροῦν νά κινητοποιήσουν τούς ἀλῆτες καί τά παιδιά.

Ἦρθε λοιπόν *ἡ ὥρα τῶν Ποιητῶν* νά δράσουν, τῶν Ποιητῶν ὅμως, πού κουβαλοῦν πάνω τους βιωματικά, τό φορτίο τοῦ καθήκοντος γιά νά ἐξαγγείλουν τήν Ἑλληνική πρόταση. Σ' ἕνα τέτοιο βιωματικό Ποιητή μετεξελίσσεται σταδιακά ὁ Θ. Δάλμαρης, πού ἡ Μούσα τῆς ποίησης τόν ἐπέλεξε, γιά νά διεγείρει ἀφυπνιστικά ἐγκλωβισμένες πολιτικές δυνάμεις καί νά προσδιορίσει

ἰδεολογικά τήν Ἑλληνική ἀντίληψη, ὥστε ἡ Πατρίδα τῆς Ἐλευθερίας, ἡ Ἑλλάδα, νά μήν ὑποστείλει τίς σημαῖες τοῦ Ἀγώνα. Χρέος μου ὡς κριτικοῦ, εἶναι νά ταξινομήσω τήν ὥρα τοῦ ἀγώνα, τήν ὥρα τῆς πράξης, τό ἱστορικό γίγνεσθαι, ὥστε τό ἱστορικό ὑποκείμενο, (Ποιητής/Πνευματικός Καθοδηγητής/Λαός), νά ἔχουν καί ἱστορική ἐπίγνωση τοῦ ρόλου τους.

Β. Ποιητική Ἱστορική Ἀναδρομή

Ἡ ἔννοια τῆς Ἐλευθερίας, καλλιεργήθηκε καί ἀνδρώθηκε σ' αὐτόν τόν τόπο, ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια. Ποταμοί αἵματος ἔχουν χυθεῖ. Ἀμέτρητες χιλιάδες λέξεις ἔχουν γραφεῖ γιά νά ὁριοθετήσουν τό ὑπαρκτό βίωμα τῆς Ἐλευθερίας. Γιά νά ἀποδείξουν τό πασιφανές, *ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύση δέν σηκώνει πάνω της, τήν ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπό ἄνθρωπο.*

Ἀνάλογα τήν ἐποχή ὅμως, ἀποκτᾷ καί συγκεκριμένη ἱστορική πραγματικότητα.

Στή σύγχρονη Ἑλληνική Ἱστορία, ἡ Ποίηση ἔρχεται νά ὁριοθετήσει αὐτόν τόν πόθο τῆς Ἐλευθερίας. Εἶναι τό *1795*, ὅταν τυπώνεται γιά πρώτη φορά, «*Ο ΘΟΥΡΙΟΣ ΥΜΝΟΣ*» *τοῦ Ρήγα Φεραίου.* Ὁ πόθος γιά τήν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος, ἀπό τόν Ὀθωμανικό ζυγό ἀποκτᾷ περιεχόμενο μέ τόν Θούριο: «Ὡς πότε παλληκάρια, / θά ζοῦμε στά στενά, / μονάχοι σάν λιοντάρια, / στίς ράχες τά βουνά;/ ... καλύτερα μιᾶς ὥρας / Ἐλεύθερη ζωή / παρά σαράντα χρόνια, / σκλαβιά καί φυλακή». Γίνεται σάλπισμα Ἐθνεγερσίας, συνδέεται δέ ἄμεσα μέ τόν κοινό ἀγώνα, πού πρέπει νά κάνουν ὅλοι οἱ σκλαβωμένοι λαοί τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, γιά νά ἔχει τύχη ἡ ἐπανάσταση. Κι αὐτό ἀποτυπώνεται στό περιεχόμενο τοῦ Ὕμνου: «Βούλγαροι κι Ἀρβανίτες, / Ἀρμένιοι καί Ρωμιοί / Ἀράπη-

δες καί Ἄσπροι, / μέ μιά κοινήν ὁρμή / γιά τήν Ἐλευθερία, / νά ζώσωμεν σπαθί ...»/

Δύο ἱστορικά γεγονότα, ὁ Ρῶσο-Αὐστριακός Πόλεμος κατά τῶν Τούρκων (1787-1792) καί ἡ Γαλλική Ἐπανάσταση (1789) μέ τίς ἐκστρατεῖες τοῦ Ναπολέοντα (1790 καί ἐντεῦθεν), δημιουργοῦν τίς γεωπολιτικές συνθῆκες, ὥστε ὁ σκλαβωμένος Ἑλληνικός Λαός νά ἐλπίζει καί νά ἐπιδιώξει ἀγωνιστικά τήν Ἐλευθερία του. Τήν συνδρομή τῆς Ποίησης θά ἀναζητήσει καί ὁ Ἀδαμάντιος Κοραής τό 1792, γράφοντας Πατριωτικό ἐμβατήριο Ἐλευθερίας γιά νά προπαγανδίσει τήν δική του πολιτική πρόταση τῆς δημιουργίας, ἡμιανεξάρτητου Γραικικοῦ κράτους, λέγοντας: «... φίλους τῆς Ἐλευθερίας/ τῶν Γραικῶν τῆς σωτηρίας, / ὅταν ἔχωμεν τούς Γάλλους, / τίς ἤ χρεία ἀπό ἄλλους;/ Γάλλοι καί Γραικοί δεμένοι,/ μέ φιλίαν ἑνωμένοι, / δέν εἶναι Γραικοί ἤ Γάλλοι, / ἄλλα ἕν Ἔθνος, Γραικογάλλοι, / κράζοντες: Ἀφανισθήτω / καί ἐκ τῆς γῆς ἐξαλειφθήτω / ἡ κατάρατος δουλεία, / Ζήτω ἡ Ἐλευθερία»' /

Στό ἀποκορύφωμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης (1821-1827), ἔρχεται ὁ Διον. Σολωμός μέ τόν «ΥΜΝΟ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» (1823) νά τραγουδήσει:

«Σέ γνωρίζω ἀπ' τήν κόψη / τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή / Σέ γνωρίζω ἀπό τήν ὄψη / πού μέ βιά μετρᾷ τή γῆ / Ἀπ' τά κόκαλα βγαλμένη / τῶν Ἑλλήνων τά ἱερά / καί σάν πρῶτα ἀνδρειωμένη / Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά! /...», εὐλογώντας τά ἱερά ὅπλα τῶν Ἑλλήνων, πού πέτυχαν τήν ἀποτίναξη τοῦ Ὀθωμανικοῦ Ζυγοῦ καί τήν δημιουργία τῆς ἀνεξάρτητης Ἑλλάδος (1830). Παρατηροῦμε λοιπόν, ὅτι ὁ ἀγώνας γιά τήν Ἐλευθερία, ἔχει μιά ἱστορική συνέχεια κι ὁ ποιητικός δρόμος, ἀκολουθεῖ καί περιγράφει αὐτήν τή συνέχεια βιωματικά, ἐξιστορώντας τήν ἀγωνία ἀπό τά πολεμικά γεγονότα, τούς

τόπους θυσίας, τήν πολιτική τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς ἐποχῆς, τήν διχόνοια στό Ἑλληνικό Στρατόπεδο.

Βιώνει ὁ Ἐθνικός ποιητής τόν Ἐθνικοαπελευθερωτικό ἀγώνα καί μᾶς τόν περιγράφει σάν πολεμικός ρεπόρτερ - ἀνταποκριτής γιά νά παραμείνει τό νόημα τοῦ στίχου του *«Ἐλευθερία: Σέ γνωρίζω ἀπό τήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή»*: βίωμα καί παρακαταθήκη, μέσῳ τῶν Ἐθνικοῦ Ὕμνου στίς γενιές πού απήλθαν καί ἔκαναν πράξη μέ τό αἷμα τους, τό ἰδανικό τῆς Ἐλευθερίας. Ἀλλά καί σέ ἐμᾶς, πού πήραμε τήν σκυτάλη, μᾶς ἀφήνει αὐτή τήν παρακαταθήκη, γιά νά τήν περάσουμε δοξασμένα καί στίς ἑπόμενες γενιές πού ἔρχονται.

Ὅμως, ἡ Ἐλευθερία γρήγορα μετατράπηκε σέ Οἰκονομική Ξενοκρατία. Μιά νέα σκλαβιά διαμορφώθηκε, πιό περίτεχνη, πιό ἀόρατη, πιό ὕπουλη. Τό *Χρῆμα*, ἦρθε καί διάβρωσε συνειδήσεις καί ἀπό *μέσον ἀνταλλαγῆς*, μετατράπηκε σέ *ἐργαλεῖο ὑποταγῆς*. Ὁ ἀγώνας γιά τήν ὁλική ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος καί τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μέσῳ τῆς Μεγάλης Ἰδέας, συνετρίβη τό 1922. Οἱ ἀπώλειες ἦταν τρομακτικές. Ἡ σκέψη περιπλανήθηκε. Ἀναλώθηκε στήν ἔννοια τῆς διχόνοιας «Βασιλικοί-Βενιζελικοί». Κυριάρχησε ἕνα λιβανιστήρι ἑκατέρωθεν ὑμνωδῶν, πού ἡ φλόγα τους γρήγορα ἔσβησε, γιατί ἡ ἐπικαιρότητα πάντα ἀλλάζει πρόσωπα.

Ὅμως, ἡ πραγματική Ποίηση ἀνέδειξε καί ἐδῶ τή μοναδική ἀλήθεια. Ξεπέρασε τίς ψευτοαντιθέσεις καί χάρις στόν βιωματικό Ποιητή *Κ. Καρυωτάκη*, ἀνέδειξε τό πραγματικό περιεχόμενο. Ο ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ τοῦ Διον. Σολωμοῦ, ἔγινε πλέον ὕμνος, «ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ». Μιά λέξη μονάχα ἀρκεῖ, νά μετατρέψει τό ὕψι-

στο βίωμα, πού ἔχει στόν Ἑλληνισμό ἡ Ἐλευθερία (Ἀπ' τά κόκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τά ἱερά), σέ ψεύτικο εἴδωλο «ΑΓΑΛΜΑ», πού ἔχει στόν Βαβυλωνιασμό, ἡ ἔννοια τῆς Ἐλευθερίας. Μέ τήν λεπτή του εἰρωνεία ὁ Ποιητής Καρυωτάκης, ἀποσάρθρωσε μιά ψευτοϊδεολογία δίνοντας καί τήν χαριστική βολή μέ τήν φράση: «πού φωτίζει τόν κόσμο». Ὅμως ὁ Ποιητής δέν ἀρκεῖται στόν τίτλο. Μπαίνει καί στό περιεχόμενο: «Λευτεριά, Λευτεριά, θά σ' ἀγοράσουν / ἔμποροι καί κονσόρτσια καί Ἑβραῖοι / εἶναι πολλά τοῦ αἰῶνος μας τά χρέη .../».

Χρειάστηκε ἕνας αἰώνας μετά τόν Ἐθνικό Ὕμνο γιά νά ἐπανακάμψει ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΕΨΗ στό προσκήνιο καί νά προσδιορίσει μέσῳ τῆς ΒΙΩΜΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ καί ὄχι μέσῳ ὁποιασδήποτε τεχνητῆς ἰδεολογίας τό μονοπάτι, πού πρέπει νά στρέψουμε τή σκέψη μας, γιά νά γνωρίσουμε τόν ἀντίπαλο, τό περιεχόμενο τῆς δικῆς του σκέψης καί πράξης.

Καί χρειάσθηκε ἕνας Ποιητής (Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ) νά γίνει βιωματικός γιά χιλιάδες ἐπίγονους Ἕλληνες, πού ἀναζήτησαν τά πραγματικά αἴτια τῆς αὐτοκτονίας του, ὥστε ἕνα αἰώνα περίπου μετά καί μέσα ἀπό τήν πρόσφατη οἰκονομική τραγωδία πού ζοῦμε (2010-1017), νά ἀναζητήσουμε τά πραγματικά αἴτια τῆς κρίσης μας.

Σ' αὐτόν τόν δύσβατο δρόμο, μᾶς ὁδηγεῖ ὁ διανοητής Θόδωρος Δάλμαρης πού μετεξελίσσεται σέ ποιητή, μέ τό ποιητικό του ἔργο «ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ» (2017), γιατί εἶναι ἀναγκαῖο σήμερα μέσα στίς ἔντονες γεωπολιτικές ἀναταράξεις, νὰ βροῦμε τήν Ἑλληνική Περπατησιά μας, ἀφ' ἑνός μέν γιά νά ἀνακόψουμε τό δρόμο τῆς ἀπώλειας Ἐθνικῶν ἐδαφῶν καί Ἑλληνικῶν Ὁμογενειακῶν πληθυσμῶν, πού λαμβάνει χώρα ἀπό τό 1922 καί μετά σέ μιά κατιοῦσα πορεία, ἀφ' ἑτέρου δέ γιά νά ἀνασυγκρο-

τηθοῦμε μέ τὴν Ἑλληνική Σκέψη καί πράξη, ἰδεολογικά, πολιτικά, κοινωνικά, οἰκονομικά καί πολεμικά γιά τόν ἀγώνα πού ἤδη διεξάγεται. Γι' αὐτό χρειάστηκε αὐτή ἡ μίνι ποιητική ἱστορική ἀναδρομή ἀπό τό 1790 ἕως σήμερα, γιά νά ἀναδείξουμε, πῶς ἡ Ποίηση σηματοδοτεῖ τήν σύγχρονη γεωπολιτική μας Ἱστορία.

Γ. Τό ἰδεολογικό περιεχόμενο στό ποιητικό ἔργο τοῦ Θ. Δάλμαρη

Ὁ ποιητής Θ.Δ., χρειάστηκε νά σκάψει πολύ βαθιά, γιά νά μπορέσει νά μιλήσει γιά τό ἀδιόρατο σήμερα. Χρειάστηκε νά βρεῖ θαμμένες ρίζες-μνῆμες, πού συγκροτοῦν καί συγκρατοῦν τό Ἀνθρώπινο Γένος στό διάβα τῶν αἰώνων. Σήμερα, πού οἱ ἁλυσίδες τῆς σκλαβιᾶς μας εἶναι χρυσοστόλιστες μέ χρυσόσκονη, γιατί τό Σύστημα (Θηρίο, ὅπως λέει ὁ ποιητής) ἀξιοποιεῖ τήν ὑπάρχουσα γνώση, γιά νά δυναμώνει τά δεσμά μας, ἡ ἀνάγκη μᾶς ὁδηγεῖ στά ἔγκατα τῆς Προϊστορίας γιά νά βροῦμε λύση.

Σ' αὐτόν τόν ἀγώνα ὁ Ποιητής δέν κιοτεύει. Συνεχιστής τοῦ Δ. Σολωμοῦ ἀπό τήν ἐπικεφαλίδα ἀκόμη προσδιορίζει τόν γενεσιουργό τόπο (ΕΛΛΑΔΑ), πού πάνω της καρπίζει τό δέντρο τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. «Ἡ *Ἑλλάδα*, λέει, «ὡς φορέας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἀνθρωποκεντρικοῦ κοσμοσυστήματος, εἶναι ἕνα συμπαντικό ὄν, πού γεννιέται μέσα ἀπό ἕνα πολυχιλιετῆ τοκετό, σαν ὁ μηχανισμός καί ἡ προσφορά τῆς ἄπειρης νόησης στόν κόσμο. Είναι το *ὄχημα ἐπίτευξης τοῦ Θείου Σχεδίου*. Δέν εἶναι δηλαδή νοητόν, νά τεθεῖ ἡ ὕπαρξη τοῦ Ἑλληνικοῦ ὄντος ἐν ἀμφιβόλῳ. Τότε θά ἐτίθετο ἐν ἀμφιβόλῳ, ἡ ἀναγκαιότητα ὕπαρξης τοῦ κόσμου μας.»»Σέ γνωρίζω Θεομάνα, / ἀπ' τήν πρώτη χαραυγή, / τήν ἀείφεγγον τροχιά σου, / πού καταύγασε τή Γῆ.» (στ. 6).

Η ΕΛΛΑΔΑ ὡς γενεσιουργός μήτρα, εἶναι παροῦσα σ' ὅλο του τό Ποίημα. Εἶναι ὁ ἕνας βασικός πρωταγωνιστής, πού γεννᾷ τόν δεύτερο πρωταγωνιστή τοῦ Ποιήματος τον Ἕλληνα-Γιό. «Εἶσαι Ἑλλάδα μου ὁ κόσμος / καί ὁ Ἕλληνας ὁ Γιός Του / Εἶσαι φύτρο αὐτοῦ τοῦ κόσμου / (369) ... Εἶσαι τῆς ζωῆς τό δένδρο / Εἶσαι οἱ ρίζες καί οἱ χυμοί (370) ... Εἶναι λῶρος, ἡ Ἑλλάδα / τοῦ Ἄνω κόσμου μέ τή Γῆ (427) Εἶναι πύλη ἡ Ἑλλάδα / Δύσης καί Ἀνατολῆς / πύλη τοῦ Βορρᾶ καί Νότου / κόμβος Σύμπαντος καί Γῆς (428) / Εἶν' ὁ κόσμος ἡ Ἑλλάδα / κι ἡ Ἑλλάδα εἶν' ὁ κόσμος / εἶν' ἡ Μάνα, ὅλα τά Ἔθνη. / τοῦ ἐπί γῆς Θεοῦ, ὁ Θρόνος» (στ. 429).

Καί ἐπειδή ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὅλα αὐτά, ὑπεισέρχεται στό προσκήνιο τῆς Ἱστορίας, ὁ τρίτος πρωταγωνιστής, τό ΘΗΡΙΟ. «Εἶσαι τοῦ θεριοῦ ὁ στόχος / κι ὅμως πάντα θαλερή. /

Πάντα εἶσαι ματωμένη / ἀλλά πάντα ποθητή». (στ. 146). Καί ξεδιπλώνει ὁ Ποιητής μέ ἐνάργεια, ὅλους τούς μύχιους σκοπούς τοῦ Θηρίου: «Θέλουνε τήν Ἅγια Χώρα, / νά τή σβήσουν ἀπ' τό χάρτη, / τόν ἀδούλωτο Λαό της, / νά τόν κάνουν μαύρη στάχτη.» (στ. 226). ΟΧΙ Χῶμα. / Μόνο στάχτη, / νά σκορπίσει στά πελάγη. / Μήν οἱ σπόροι του φυτρώσουν, / γίνουν δένδρα, μεγαδάση / (στ. 227). Καί σκορπίσουν στίς Ἠπείρους / τούς καρπούς Ἐλευθερίας. / Καί τούς πάρουν οἱ ἀνέμοι, / οὔρια πνοή καί Θεία»(στ.228). Καί ὁλοκληρώνει ὁ ποιητής αὐτή τήν ἑνότητα καί γλυκάνουν τίς καρδιές τους, / τούς λαούς ὅλα τά ἔθνη./ καί φωτίσουν τίς ψυχές τους ,/ ξεχαστοῦν οἱ πολέμοι (στ. 229).

Αὐτός ὁ ἀδιάκοπος ἰδεολογικός, καί ὄχι μόνο *πόλεμος Ἕλληνα / θηρίου*, πού ξετυλίγεται πάνω στό Ἑλληνικό ἔδαφος, διαπερνᾷ ὅλο τό ποιητικό κείμενο μέ τά 440 τετράστιχα. Διαπερνᾷ τό παρελθόν μέ τό Ἑλληνικό

τότε καί τό Δυναστικό τώρα (στ. 276-278), τόν Ὅρκο τῶν Ἑλλήνων καί τό Λόγο τοῦ Θηρίου (στ. 368-386), τό Ἱστορικό παρόν Οἰκονομική Ξενοκρατία, Οἰκονομικοί πόλεμοι, (Δυτική ἐπιρροή, στ. 67, 81, 131, 154-164, 248-251), τήν καταστροφή τῆς παιδείας, (στ. 166-167), τήν πολυπολιτισμική ἐποίκηση κλπ. καί ἀποκαλύπτεται μέ τό βασικό ὅπλο: «Τώρα βρῆκε τό Θηρίο / τοῦ θανάτου συνταγή / μέ τό χρῆμα σου νά παίρνει / χθές, παρόν καί τήν ψυχή / νά σκοτώνει κάθε Ἀξία, / κάθε πίστη καί Ἠθική, / τά σχολεῖα, τήν Πατρίδα / κι ὅλη τήν παραγωγή / παίρνει ὁ Δανειστής τό ΕΝΑ / καί τό κάνει ἑκατό / παίρνει Γῆ, Ἥλιο κι Ἀέρα, / κάθε ἐλπίδα καί σκοπό. /» (στ. 404, 405, 406). Σ' αὐτή τήν ὁλομέτωπη ἐπίθεση ὁ Ποιητής, ὑψώνει δύο (2) ὅπλα ἄμυνας. *Τό πρῶτο, τήν Αἰώνια Ἐντολή. «Σήκω Ἕλληνα! Ἀντρειέψου / Ἦρθε ἡ ὥρα ἡ στερνή. / Ψάξε μέσα σου καί θά βρεῖς, / τήν Αἰώνια Ἐντολή, / Μεῖνε ὄρθιος νά γίνουν, / Ἀδέλφια ὅλοι οἱ Λαοί. / Δέν ἐτέλεψες τό ἔργο, / οὔτε ἄλλος τό μπορεῖ. / Μέσα σου εἶναι ριζωμένοι, / μύριοι Ἀθάνατοι νεκροί. / Εἶσαι τό δίκό μου σκεῦος / Ἐκτελεῖς χρέος βαρύ./»* (στ. 424, 425, 426).

Τό *δεύτερο ὅπλο*, εἶναι ἡ συμβουλή - παραίνεση γιά τήν ἀποφυγή τοῦ διχασμοῦ:

«*Θάταν ἡ Ἑλλάς ὁ κόσμος / καί ὁ κόσμος ἡ Ἑλλάδα, / ἄν οἱ Ἕλληνες γκρεμίζαν / τήν διχόνοια στόν Καιάδα* / (στ. 115). Ὅμως, αὐτή ἡ παραίνεση, πού ἀκούγεται σάν εὐχολόγιο, ἐνῷ στήν σημερινή πολιτική τάξη κυριαρχεῖ συνειδητά ἡ τεχνητή διάσπαση, ἄν καί στήν πραγματικότητα, οἱ πολιτικοί ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν μερίδων ὑπακοῦν στή μπότα τοῦ Μινώταυρου, δέν μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέσα στό λαό, ἄν δέν ὑπάρξει ἕνα Ἀνώτερο Μορφωτικό Πεδίο, πού τό ἀστροποβόλο πνεῦμα του, θά ἐπιφέρει συνειδητά τήν ἑνότητα. Σ'

αὐτὸ τό ἀνώτερο μορφωτικό πεδίο μᾶς εἰσάγει ὁ Ποιητής, πού ἀποτελεῖ καί τήν κεντρική ἰδέα τοῦ ποιητικοῦ του ἔργου, τό Ἑλληνικό Πρότυπο Ζωῆς, πού πάνω της πρέπει νά δομηθεῖ ὁ κόσμος, γιά νά κατακτηθεῖ ἡ πολυπόθητη Ἐλευθερία. «Σάν τό Σίσυφο μονάχη / ν' ἀνεβάζει στήν κορυφή, / τόν ἀσήκωτο τό βράχο. / Μόνη σου δέν τό μπορεῖς. / Θέλεις τή Θεά Μερόπη, / Γνώσης Μούσα καί σοφίας / Νά συντήξεις δυό δυνάμεις, / σέ μιά κοσμική οὐσία. (στ. 45/46) Εἶναι αὐτή ἡ ἄλλη φύση. / Ἡ ἀήττητη καί Θεία, / Τοῦ Σισύφου καί Μερόπης, / Δίπολο καί συζυγία.» / (στ. 95).

Μ' αὐτή τήν ὁλοκληρωμένη πρόταση, ὁ Ποιητής ξεφεύγει ἀπό τά δύο κοινωνικά-φυλετικά μοντέλα. Τό Μοντέλο τῆς Πατριαρχίας καί τό μοντέλο τῆς Μητριαρχίας. Εἰσάγει στή σκέψη, τό Ἑλληνικό Δίπολο. Τό ΔΙΠΟΛΟ ΜΕΡΟΠΗΣ-ΣΙΣΥΦΟΥ. Ὁ γάμος τῆς Μόρφωσης (ΜΕΡΟΠΗ) μέ τό θνητό Ἄνθρωπο, δημιουργεῖ τόν δίς σοφό Ἄνθρωπο (ΣΙΣΥΦΟ). Ὅσο ὁ γάμος διαρκεῖ, τόσο τό Ἱερατεῖο, εἶναι ἐκτός μάχης. «Κι' ἀπεσύρθει τό θηρίο / στόν τεράτων τό ναό, / νάβρει τό ἱερατεῖο, / τόν ἀρχέγονο ἐχθρό / ///(στ391) Προσπαθήσανε Αἰῶνες. / Σταύρωσαν τούς Προμηθείς / Μύριες στείλαν λεγεῶνες, / ἐφιάλτες καί φονεῖς.»/ (στ. 402).

Ἄν τό πρῶτο πρότυπο, ὁ ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, (ὁ γνώστης τοῦ Θείου φωτός) (πῦρ), πού τόσο ἀποκαλυπτικά ὁ Αἰσχύλος μᾶς παρουσιάζει τό ἐπιμορφωτικό του ἔργο στήν Ἀνθρωπότητα, τό Ἱερατεῖο (Δίας) κατόρθωσε νά τόν σταυρώσει. Ἄν καί τό δεύτερο πρότυπο, μέ τόν γάμο Μερόπης-Σίσυφου (Δίπολο), πού καί αὐτό συγκρούσθηκε μέ τό Ἱερατεῖο (Δίας), τό Ἱερατεῖο κατάφερε νά διασπάσει μέ τήν ἐξορία τῆς Μερόπης καί τήν ματαιότητα τοῦ Σισύφου νά κουβαλᾷ τόν βράχο στό βουνό κι' αὐτός λίγο πρίν τή κορυφή νά πέφτει, ἀπο-

δεικνύεται πλέον καί ἀναδεικνύεται, ὅτι τό Σύστημα δέν εἶναι ἄτρωτο, πετυχαίνει «πύρρειες νίκες» καί ἔχει Ἀχίλλειο πτέρνα. Ἡ πτέρνα αὐτή εἶναι ἡ ἀποκωδικοποίηση - γνώση τοῦ Μύθου, πού ἀποκαλύπτει τόν ἐχθρό (Ἐξουσιαστικό Ἱερατεῖο) καί μᾶς φέρνει κοντά στό Ἀχίλλειο Ἅλμα, ὅπως λέει ὁ Ποιητής.

Στηριγμένοι λοιπόν στό Ἡρωϊκό Ἑλληνικό Δίπολο-Πρότυπο (Ἀχιλλέας / Πάτροκλος - Ἀλέξανδρος / Ἡφαιστίων, Κάστωρ / Πολυδεύκης κλπ.), πού βγῆκε πάντα νικηφόρο, ἀπό τό πεδίο τῶν μαχῶν καί συνδυάζοντας τά ἄλλα δύο πρότυπα (Προμηθέας - Μερόπη/ Σίσυφος), ὁ Ἕλλην Ἄνθρωπος, εἶναι κοντά στό θαῦμα τῆς λύσης. Εἶναι κοντά στό Ἀχίλλειο Ἅλμα κατάκτησης τῆς κορυφῆς. Νά γιατί οἱ Ποιητές (μέ κεφαλαῖο «Π»), ὡς μύστες-γνῶστες τῶν ἀπόκρυφων εἶναι, Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΕΙΑ. Γι' αὐτό λοιπόν τιτλοφορῶ τό κριτικό μου δοκίμιο μέ τί φράση: «Η ΩΡΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ».

Δ. Ὁ Δοκιμιακός καί ὁ Κριτικός Λόγος

Ἡ αἰσθητική ἀξία ἑνός Ἱστορικό-γεωπολιτικοῦ ποιήματος, περνᾷ κύρια μέσα ἀπό τό περιεχόμενο αὐτοῦ καί λιγότερο ἀπό τήν τεχνοτροπία του. Γι' αὐτό, παρέθεσα ἀποσπάσματα ὅλων τῶν διανοητῶν, πού ἀπό τό 1790 ἕως σήμερα, χρησιμοποίησαν τόν ποιητικό δρόμο γιά νά ἐκφέρουν τό πολιτικοκοινωνικό τους μήνυμα, γιά νά φανεῖ, ὅτι ὅλοι διάλεξαν τήν ἁπλή ποιητική φόρμα τῆς ἔμμετρης ρίμας, δίνοντάς της ἐπική μορφή, ὥστε τό περιεχόμενο νά γίνει ἄμεσα καταληπτό καί ἀφομοιώσιμο ἀπ' ὅλο τό λαό, γιά νά γίνουν οἱ στίχοι, σφαῖρες στόν νῦν ὑπέρ πάντων ἀγώνα γιά τήν Ἐλευθερία. Αὐτή εἶναι ἡ πρωταρχική ἀνάγκη καί γι' αὐτό δανείστηκαν τήν τέχνη τῆς ποίησης ὅλοι οἱ

διανοητές καί μεταξύ αὐτῶν ὁ Θ. Δάλμαρης. Ἄρα, ἡ δουλειά τῶν κριτικῶν δέν εἶναι κύρια ἡ αἰσθητικοκριτική, ἀλλά ἡ ἀνάλυση τοῦ Ἱστορικοῦ-γεωπολιτικοῦ περιεχομένου, πού ἐμπεριέχεται στό ποιητικό ἔργο τῶν δημιουργῶν, γιά νά δοῦμε ἄν αὐτό ἐκπορεύεται ἀπό ἕνα βάθος γνώσεων καί πληροφοριακῶν δεδομένων τῆς ἐποχῆς, πού θά καθιστοῦν τούς διανοούμενους ὀρθά ὡς λαϊκούς ἡγήτορες.

Τό πρῶτο καί κύριο ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι: Γιατί ὑπάρχει αὐτή ἡ ἔντονη ἀνάγκη, νά ὑπάρξει ἕνας Ὕμνος στήν Ἐλευθερία ἀπό τό 1790 ἕως σήμερα (2017), σέ βάθος 225 ἐτῶν καί πάνω; Γιατί δηλαδή καί ὁ Ρήγας Φεραῖος καί ὁ Ἀδ. Κοραής καί ὁ Δ. Σολωμός καί ὁ Κ. Καρυωτάκης καί ὁ Θ. Δάλμαρης μέτ' ἐπιτάσεως ὠθοῦνται ἀπ' αὐτή τήν ἐσωτερική παρόρμηση νά μιλήσουν γιά τήν Ἐλευθερία καί πιό ἐξειδικευμένα τήν Ἑλληνική Ἐλευθερία; Ἡ ἀπάντηση εἶναι μία καί ἁπλή, ἀλλά εἶναι ταυτόχρονα καί σύνθετη. Εἶναι ἁπλή γιατί, γεωπολιτικά ἀπό τό 1790 ἕως σήμερα, ἀλλά καί γιά ἀρκετά χρόνια ἀκόμη, θά ὑπάρχει ἕνα τεράστιο γεωπολιτικό ἐρωτηματικό. Ποιός θά διοικεῖ τήν ΝΟΤΙΟ-ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ; Αὐτό τό θέμα, πού ἄνοιξε μέ τήν ἀμφισβήτηση ὕπαρξης τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας σ' αὐτόν τόν γεωπολιτικό χῶρο, πῆρε καί παίρνει διάφορες μορφές-ἐρωτηματικά. Ὅταν ἡ Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία εἶναι παντοδύναμη, ὁ Ρήγας Φεραῖος νιώθει τήν ἀνάγκη νά μιλήσει γιά ὅλους τούς λαούς, σέ μιά προοπτική Βαλκανο-Μεσογειακῆς Ἐπανάστασης κατά τῶν Ὀθωμανῶν Τούρκων, ὁ δέ Ἀδ. Κοραής γιά ἕνα ΓΡΑΙΚΟΓΑΛΛΙΚΟΝ Ἔθνος-κράτος. Ὅταν ὁ ἀγώνας ἔχει προσδιορισθεῖ ἐπαναστατικά μόνο στό ἔδαφος τῆς Ἑλλάδας, ὁ Δ. Σολωμός, μιλᾶ γιά τίς σύμμαχες δυνάμεις (π.χ. Κράτος Ἰονίων Νήσων): «Ἐφώναξα-

νε ὡς τ' ἀστέρια / τοῦ Ἰονίου τά νησιά, / καί ἐσηκώσανε τά χέρια / γιά νά δείξουνε χαρά / Μ' ὅλον πού' ναί ἁλυσωμένοι / τό καθένα τεχνικά / καί εἰς τό μέτωπο γραμμένο / ///ΕχειΨεύτρἀΕλευθεριά»/. Προσδιορίζει δηλαδή ἀφ' ἑνός μέν τόν κύριο σύμμαχο, πού εἶναι καί τό ἀνεξάρτητο Κράτος τῶν Ἑλληνικῶν νησιών τοῦ Ἰονίου Πελάγους (Επτάνησα), ἀφ' ἑτέρου δέ προσδιορίζει καί τό εἶδος τῆς ψεύτικης Ἐλευθερίας (στ. 20-21) γιά τό Ἰόνιο Κράτος, πού δέν εἶναι μέρος μιᾶς ἀνεξάρτητης Ἑλλάδας. Παράλληλα δέ παρακάτω ἀναζητώντας καί νέους συμμάχους μιλᾷ γιά τά φιλικά αἰσθήματα τῶν ΗΠΑ, Ἱσπανίας, Ἀγγλίας, Ἰταλίας, Ρωσίας (στ. 22-26) πρός τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση. Ἔχει δηλαδή, μιά εὐρύτερη γεωπολιτική ὀπτική στό ποίημά του, ἀλλά δέν ξεφεύγει ἀπό τόν βασικό του πυρήνα, τόν πολεμικόν, γιά τόν ἔνοπλο ἀγώνα πού διεξάγουν οἱ Ἕλληνες καί πού ἐνυπάρχει σ' ὅλο τό ποίημα καί περικλείεται στό στίχο-ὁρόσημο: «Σέ γνωρίζω ἀπό τήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τή τρομερή.».

Γι' αὐτό, δέν μπορεῖ νά τόν ἀπαγγείλει ὁ Θ. Δάλμαρης. Στέκεται μέ δέος πάνω του σ' ὅλο τό δοκιμιακό κομμάτι, ἀριστουργηματικά ἀναδεικνύει σημαντικές ἄγνωστες πλευρές, μᾶς ἀνοίγει παράθυρα ἀνάγνωσης ἀλλά δέν μπορεῖ νά τόν συμπεριλάβει, οὔτε κάν ὡς σχολιαστικό στίχο ὁρόσημο. Γιατί αὐτό; Γιατί εἶναι πολύ ἁπλό. Ὁ Ἑλληνικός Λαός δέν τοῦ δίνει τήν ἀφορμή, οὔτε νά τόν ψελλίσει ποιητικά. Δέν βλέπει ἀγωνιστικό πάθος, δέν βλέπει ἡρωισμό, ἀλλά γύρω του βλέπει κατάθλιψη καί μοιρολατρία. Ἔχει ἀναλυτική σκέψη, ἐπισημαίνει μέ ἐνάργεια ὅλους τούς ἐχθρούς, ἔχει καί βάθος σκέψης. Ἄλλο ὅμως ἱστορική, γεωπολιτική, πολιτική, οἰκονομική, κοινωνική ἀνάλυση, πού χιλιάδες Ἕλληνες κάνουν, ἄλλο ΠΟΙΗΣΗ ΒΙΩΜΑΤΙΚΗ-ΥΠΑΡΞΙΑΚΗ

ΜΕ ΤΗΝ ΦΛΟΓΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. Ἀφοῦ δέν φλογίζουν οἱ Ὑπάρξεις δίπλα μας, ἀφοῦ δέν φλογίζουν οἱ Ἕλληνες, τότε ὁ ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΙΩΠΑ. Καμμιά φωνή δέν μπορεῖ νά βγεῖ ἀπό τό στόμα του, γιατί τά σωθικά του δέν καίγονται. Μπορεῖ τά σωθικά τοῦ Ποιητῆ νά καίγονται, ἀλλά ἀφοῦ δέν καίγεται ὁ Λαός δονητικά, ὁ Ποιητής πού τόν ἐνσαρκώνει, παραμένει ἄλαλος. Αὐτό εἶναι τό πρῶτο μεγάλο δίδαγμα, πού παίρνουμε ἀπό τόν ποιητή Δάλμαρη καί θά σημειώσει ὁ Ἱστορικός καί κριτικός τοῦ Μέλλοντος. ΟΤΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ, ἄν καί ἐκφράσθηκε πολιτικά καί δημοψηφισματικά τόσες φορές μέσα στήν Οἰκονομική κρίση (ἐκλογές 2012, 2014, 2015), ἄν καί ἔκανε 27.000 διαδηλώσεις μέσα στήν ἐποχή τῶν Μνημονίων, τό συμπέρασμα εἶναι ἕνα. Ὁ λαός στίς ἀρχές τοῦ 2017 (Α' ἑξάμηνο), ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΛΑΛΟΣ καί ΑΚΑΠΝΟΣ γιατί στήν οὐσία εἶναι ἰδεολογικά ἀκαθοδήγητος χωρίς ὁλοκληρωμένο ἐναλλακτικό ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ. Ὅσο δέ θά εἶναι χωρίς σχέδιο, τόσο ἡ πολεμική ἀρετή τῶν Ἑλλήνων, πού γιά χιλιετίες ἦταν τό σῆμα κατατεθέν στό DNA του, θά παραμένει πάντα ἐν ὑπνώσει.

Ε. Ἡ Οἰκονομική Ἱστορία κι ὁ Ἀριστοτέλης

Μίλησα παραπάνω γιά τήν ἀνάγκη πρός τήν Ἐλευθερία καί εἶπα ὅτι ἡ ἀπάντηση εἶναι ἁπλή ἀλλά ταυτόχρονα καί σύνθετη. Ἡ ἁπλή, ἀναλύθηκε στήν γεωγραφική πλευρά τῆς διοίκησης τῶν ἐδαφῶν τῆς Νοτιοανατολικῆς Μεσογείου. Ἡ σύνθετη, ἔγκειται στό ποιός πραγματικά διοικεῖ, δηλ. ποιός ἐλέγχει τήν οἰκονομία τῆς χώρας καί κάθε χώρας τῆς περιοχῆς. Αὐτήν τήν διάσταση ἔβγαλε ποιητικά γιά πρώτη φορά ὁ Κ. Καρυωτάκης καί τήν συνέδεσε μέ τήν ἔννοια τῆς Ἐλευ-

θερίας. Τήν συνέδεσε τόσο ἀτομικά στό ποίημα «ΔΕΛΦΙΚΗ ΕΟΡΤΗ». «Ἐπρόδωσαν τήν ἀρετή κι ἦρθαν οἱ ἔσχατοι πρῶτοι. Μέ χρῆμα παίρνεται ἡ καρδιά κι ἀποτιμιέται ὁ φίλος. Ἄν ἄλλοτε ἀντιφέγγιζε στό νοῦ, στά μάτια, σ' ὅ,τι, εἶναι ἡ ζωή πιά σκοτεινή, κι ἀνέφικτη σά θρύλος, Εἶναι πικρία στό χεῖλος.» Ὅσο καί συλλογικά λέγοντας, πώς τήν λευτεριά θά τήν ἀγοράσουν. Ποιοί; Τρεῖς ὁμάδες: «Οἱ ἔμποροι, τά κονσόρτσια (δηλ. τά μονοπώλια) κι οἱ Ἑβραῖοι, πώς «μέ τοῦ αἰῶνος μας τά χρέη» (δηλ. Δημόσια καί Ἰδιωτικά χρέη)

Στήν ἴδια γραμμή εἶναι καί ὁ Ποιητής θ. Δάλμαρης. «Προδομένη, χρεωμένη, / χεροπόδαρα δεμένη. / Μόνη δέν μπορεῖς νά ζήσεις, / λένε οἱ ντόπιοι καί οἱ ξένοι. /» (στ. 81). Ἔδωσες στήν ἐσπερία, / Ἥλιο, χῶμα καί νερό / Σ' ἔδεσε μέ τό Μνημόνιο, / ἄδικο καί δολερό (στ. 130). Σταυροφόροι, τραπεζίτες, / ράβουνε τά σάβανά σου./ Μύριους πρόσφυγες στοιβάζουν, / καί σκορπίζουν τά παιδιά σου. / (στ. 154).

Ὅταν λοιπόν ἔρχονται οἱ Ποιητές νά μιλήσουν γιά χρῆμα-Οἰκονομία-χρέη, τότε γίνεται ἀντιληπτό, πώς ἐκτός ἀπό τήν φυσική σκλαβιά, πού προέρχεται ἀπό τό ὅπλο μέ τό ὁποῖο σοῦ ἐπιβάλλει ὁ ἄλλος τήν θέλησή του, ἐκτός ἀπό τήν ἰδεολογική σκλαβιά, πού σοῦ ἐπιβάλλει ἕνα δόγμα, ὑπάρχει πλέον καί ἡ πρακτική σκλαβιά, πού σοῦ ἐπιβάλλεται ἀπό τό μέσον ἀνταλλαγῆς (χρῆμα), πού μετατράπηκε σέ ἐργαλεῖο ὑποταγῆς καί πού ἀπομυζᾷ τόν κόπο τῆς ἐργασίας σου. Τότε πλέον, ἀντιλαμβανόμαστε ὅλοι τό μέγεθος τῆς σκλαβιᾶς μας, γιατί τότε ὑπάρχει ἡ τριπλή σκλαβιά. Γι' αὐτή τήν τριπλή σκλαβιά, μιλᾷ ὁλοκληρωμένα στό ποιητικό του ἔργο ὁ Θ. Δάλμαρης. Αὐτή τήν τριπλή σκλαβιά ἀναδεικνύει σ' ὅλες τίς μορφές, πού παίρνει σάν σύγχρονη Λερναία Ὕδρα. Σ' αὐτή τήν τριπλή σκλαβιά ἀπαντᾷ μέ πνεῦμα

Ὁλότητας Γνώσης. Γι' αὐτό, διατρέχει τόν χρόνο ἀπό τήν Προϊστορία (Προμηθέας-Μερόπη-Σίσυφος) καί φθάνει ὡς τό σήμερα. Γι' αὐτό, διατρέχει ὅλο τό γεωγραφικό χῶρο γιά νά βρεθεῖ στό γεωγραφικό τόπο, Ἑλλάδα, πού πάνω της κτυπᾷ ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους. Γιατί στήν πραγματικότητα, ὁ ἐχθρός τοῦ καπιταλισμοῦ δέν εἶναι ὁ Σοσιαλισμός καί ὁ Κομμουνισμός.Ἐχθρός τοῦ καπιταλισμοῦ καί κάθε -ἰσμοῦ, πού ἐπιδιώκουν τήν σκλαβοποίηση τοῦ Ἀνθρώπου, εἶναι ΜΟΝΟ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ. Ἀπό τήν δεξαμενή του παίρνει τό Σύστημα ἐφόδια, τά παραποιεῖ, τά παρουσιάζει μέ νέες ἐκδοχές γιά νά παρατείνει τήν διάρκεια ζωῆς του. Καί στόν Ἕλληνα-γιό τῆς Ἑλλάδας προστρέχει γιά νά κάνει τίς κοινωνικές μεταβολές. Τί εἶναι ὁ Σπάρτακος; Δέν εἶναι Ἕλληνας-Θρᾷξ, πού ξεκίνησε τόν ἀγώνα γιά τήν ἀποτροπή τῆς Ρωμαϊκῆς Δουλείας; Ἀπό πού πηγάζουν οἱ ἀρχές τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης; Μά φυσικά ἀπό τόν ΣΟΛΩΝΑ. Αὐτός εἶναι, πού ἀπαγόρεψε νά μετατρέπεται ὁ Ἀθηναῖος πολίτης σέ δοῦλο. Αὐτός εἶναι, πού θέσπισε τήν σεισάχθεια.

Αὐτός εἶναι, πού διαμόρφωσε ἕνα δίκαιο φορολογικό σύστημα καί ἀπάλλαξε τούς φτωχούς ἀπό τούς φόρους. Αὐτός εἶναι, πού θέσπισε τόν θεσμό τῆς Ἄμεσης Δημοκρατίας, πάνω στό ἀτομικό δικαίωμα ἐπικαρπίας ἐπί τοῦ δημόσιου πλούτου τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτός εἶναι, πού συνδύασε ἐπαναστατική θεωρία καί ἀτομική πράξη ἀρνούμενος τή τυραννία τοῦ Πεισίστρατου. Τέλος, αὐτός εἶναι, πού ἀπέπεμψε τήν ἐξουσία ἀπό πάνω του, λέγοντας ἐγώ εἰσάγω νόμους, τούς ψηφίζουμε καί αὐτοκυβερνώμεθα.

Αὐτό τό ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ, φοβᾶται τό κάθε ἐξουσιαστικό Σύστημα καί ἐπειδή αὐτό τό πρότυπο εἶναι θεμελιωδῶς Οἰκουμενικό, γιά νά μήν φτάσουν οἱ ἑπόμε-

νες ἀνθρώπινες γενιές καί κάθε γενιά στίς βρύσες του, ἡ Ἑλληνική Παιδεία, Φιλοσοφία, Πολιτική καί Πράξη Ζωῆς, εἶναι ἐξόριστη. Γι' αὐτό, ἡ ΜΕΡΟΠΗ (Η ΜΟΥΣΑ ΤΗΣ ΜΟΡΦΩΣΗΣ) εἶναι ἐξόριστη. Γιά νά μήν δημιουργηθοῦν ΣΟΦΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, πού θά οἰκοδομήσουν αὐτή τήν ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ἐφ' ὅλης τῆς Γῆς. Γι' αὐτό καί μόνο, οἱ «ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ» τοῦ Θ. Δάλμαρη εἶναι ἕνα Ἐγκόλπιο, ἕνα Εὐαγγέλιο δράσης γιά τόν Ἕλληναγιό, τῶν ἄρχών της τρίτης χιλιετίας μετά Χριστοῦ. γιά νά δικαιώσω τόν Ποιητή ἐν σοφίᾳ καί ὄχι στά λόγια, θά κάνω μιά μικρή παρεμβολή ὡς κριτικός καί στό σῶμα τῆς σύγχρονης Οἰκονομικῆς Ἱστορίας (1776-2017). Γιατί αὐτή εἶναι ἡ δουλειά τοῦ κριτικοῦ, πού εἰσδύει στό περιεχόμενο τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἔργου. Ἀφοῦ οἱ Ποιητές μίλησαν γιά Οἰκονομία μετατρέποντας τήν φυσική ροή τῶν πραγμάτων, μιᾶς καί συνήθως οἱ Ποιητές μιλοῦν γιά τόν ἔρωτα, τότε καί ἡ κριτική εἶναι ὑποχρεωμένη νά μπεῖ σ' αὐτό τό μορφωτικό ἐπίπεδο.

Μιλώντας λοιπόν γιά οἰκονομία, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά μιλήσουμε γιά τόν Πατέρα τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιστήμης, τόν Ἀριστοτέλη. Αὐτό τό γνωρίζατε; Φυσικά καί ΟΧΙ. Γιατί κανένα προηγμένο ἡ μή ἐκπαιδευτικό σύστημα, δέν σᾶς ἀποκάλυψε ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης, ἐκτός ἀπό πατέρας τῶν περισσοτέρων ἐπιστημῶν, τίς ὁποῖες καί ταξινόμησε, θεωρεῖται καί πατέρας τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιστήμης. Ἀπό τό διάσπαρτο πλῆθος τῶν οἰκονομικῶν ἀποσπασμάτων στό πνευματικό του ἔργο βγαίνουν τά ἑξῆς τρία (3) βασικά θεμελιώδη ζητήματα γιά τήν Οἰκονομία ἀπό τό Ἀριστοτέλη.

1) Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τήν Ἐλεύθερη βούληση καί μέ ἄξονα αὐτή, οἰκοδομεῖ τήν ζωή του στό φυσικό κόσμο (Φυσική Οἰκονομία).

2) Δέν ὑπάρχει Οἰκονομική ἐπιστήμη, οὔτε πολιτική Οἰκονομία. Ὑπάρχει μόνο ἡ ΗΘΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

3) Ὁ Βασικός Οἰκονομικός κανόνας εἶναι: «Χωρίς Μέτρο δέν ὑπάρχει Ἰσότητα, χωρίς Ἰσότητα δέν ὑπάρχει Ἀνταλλαγή καί χωρίς Ἀνταλλαγή δέν ὑπάρχει Κοινωνία».

Πάνω στίς ἀρχές τοῦ Ἀριστοτέλη, δομήθηκε ἡ Οἰκονομική Ἱστορία τῶν τελευταίων 230 χρόνων, ἀλλά καί στήν παραποίηση αὐτῶν γιά νά δημιουργηθεῖ ὁ σύγχρονος ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ. Ἡ Ἐλεύθερη Βούληση τοῦ Ἀριστοτέλη ἦταν ἡ κεντρική ἰδέα στό ἔργο τοῦ ΑΝΤΑΜ ΣΜΙΘ (1776). «Μιά ἔρευνα τῆς φύσης καί τῶν αἰτιῶν τοῦ πλούτου τῶν Ἐθνῶν» πού ἀποτέλεσε τό Οἰκονομικό καί κοινωνικό Εὐαγγέλιο καί ὁδήγησε τήν Ἀνθρωπότητα στήν ἀποδόμηση τῆς Φεουδαρχίας καί στήν ἀστική Γαλλική Ἐπανάσταση (1789). Ὁ συνδυασμός, Ἐλεύθερης βούλησης καί πολιτικῆς οἰκονομίας, ὁδήγησε τόν Ντ. Ρικάρντο (1772-1823) νά μιλήσει γιά τήν Ἐλεύθερη βούληση τοῦ Κράτους, πού ὁδήγησε σταδιακά στίς Ἐθνικές ἐπαναστάσεις γιά Ἐθνική κυριαρχία, ἔναντι τῶν τότε φεουδαρχικῶν Αὐτοκρατοριῶν γιά νά μετεξελιχθοῦν στήν πορεία τά νέα κράτη, ὑπόδουλα στήν Οἰκονομική Ξενοκρατία τοῦ Χρήματος καί τῶν Δανείων. Τόν Ἀλεξ. Μαυροκορδάτο διάλεξε ὁ Ρότσιλντ τό 1820 μετά τήν διδακτορική διατριβή-μελέτη του «Συνοπτικά περί Τουρκίας», γιά νά στηρίξει τήν Οἰκονομική του διείσδυση στήν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα τό 1823 καί τό 1824, μετά τήν ἀποτυχία τῆς ἐξέγερσης τοῦ Ἀλῆ Πασά (1822). Μία ἥττα, πού ἀνάγκασε τόν Ρότσιλντ, μετά τήν μεγαλειώδη νίκη καί τήν καταστροφή τῆς στρατιᾶς τοῦ Δράμαλη (καλο-

καίρι 1822), ἀπό τόν Θ. Κολοκοτρώνη καί τούς Ἕλληνες καί τίς δολοφονίες Χριστιανῶν καί τοῦ Πατριάρχη Γρηγορίου Ε΄ στήν Πόλη, πού ἀκολούθησαν, νά παραχωρήσει χαμηλότοκο δάνειο τεράστιου ποσοῦ γιά τήν ἐποχή, (2.000.000 χρυσές λίρες μέ 2% ἐπιτόκιο) στόν τσάρο Ἀλέξανδρο Α΄, ὑπό τήν προϋπόθεση νά μήν ἀναγνωρίσει τήν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδας καί νά ἐκδιώξει τόν Καποδίστρια ἀπό ὑφυπουργό Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας, ὅπερ καί ἐγένετο (Αὔγουστος 1822), γιατί δέν εἶχε προλάβει νά βάλει τήν Ἑλλάδα στό ζυγό τῶν Δανείων. Καί ἀφοῦ τήν ἔβαλε καί ὁδηγήθηκε ἡ Ἑλλάδα σέ διχόνοια γιά τά χρήματα αὐτά, ὅταν εἶδε ὅτι χανόταν ἡ Ἑλληνική Ἐπανάσταση, ἡ Ἑλλάδα, τά χρήματά του καί τό πρωτοποριακό Οἰκονομικοπολιτικό σχέδιο, πού εἶχε συλλάβει, στήν Εὐρώπη, γιατί στή Λατινική Ἀμερική τό εἶχε πετύχει, ἀπό τίς σαρωτικές νίκες τοῦ Ἰμπραήμ πασά (1825), τόν Καποδίστρια ἐπανάφερε στό διπλωματικό προσκήνιο καί πέτυχε τήν αὐτονομία τῆς Ἑλλάδος ἀρχικά τό 1826 (Πρωτόκολλο Λονδίνου) καί μετά τήν ἀνεξαρτησία της (1830). Ὅταν δέ εἶδε, ὅτι ὁ Καποδίστριας ἦταν πραγματικά Ἕλληνας-γιός τῆς Πατρίδας Ἑλλάδος καί δέν ἐδωροδοκεῖτο, οὔτε ἔπαιζε κανενός παιχνίδι, τότε φρόντισε (Σέπτ. 1831) νά ἀποδημηθεῖ εἰς Κύριον καί νά παραμένουν τά Βρετανικά Ἀρχεῖα κλειστά καί ἑπτασφράγιστα γιά 185 μέχρι σήμερα χρόνια γιά τήν δολοφονία του.

Τόν Ἀριστοτέλη παραποίησε ὁ Μάρξ τό 1867, μέ τό ἔργο του «Μισθός-τιμή καί κέρδος» καί τήν «Θεωρία τῆς Ὑπεραξίας του», ὅταν πῆρε πράγματι σάρκα καί ὀστά ἡ Ἰδεολογική Διαμάχη Καπιταλισμός-Κομμουνισμός. Γιατί ὅταν θεωρητικοποίησε ὁ Μάρξ τήν ἔννοια τοῦ Μέτρου-Νομίσματος λέγοντας, ὅτι στό μεροκάματο-νόμισμα, ἐνσωματώνονται δύο ἀξίες, ἡ

ἀμοιβή γιά τήν συντήρηση τοῦ ἐργάτη καί τό κέρδος τοῦ καπιταλιστῆ, τότε παραβιάστηκε ἡ Ἀριστοτέλεια Ἀρχή «Χωρίς Μέτρο δέν ὑπάρχει Ἰσότητα». Ἀντί νά μιλήσει ὁ Μάρξ ἐπιστημονικά γιά Δημόσιο Ἐργατικό Νόμισμα, πού νά στηρίζεται στό φυσικό νόμο τῆς ὥρας ἐργασίας, πού εἶναι ἴδιος γιά ὅλους τούς κατοίκους τῆς Γῆς, ὅπου κι ἄν εὑρίσκονται καί πού νά ἔχει σταθερή ἀξία ἴση μέ τήν ὥρα ἐργασίας, ἔδωσε τό ἔναυσμα μέ τήν θεωρία του, ἀφ' ἑνός μέν, νά διχοτομήσει τῆς κοινωνίες σέ μία τεχνητή διάσπαση, ἐργάτες-καπιταλιστές, ἀλλά καί τούς ἴδιους τούς καπιταλιστές, νά ὁδηγήσει σέ ἐνδοσυγκρούσεις.

Γι' αὐτές τίς συγκρούσεις μίλησε παραπάνω ὁ Καρυωτάκης. Κι ὅταν οἱ Ἑβραῖοι καπιταλιστές, πού λόγῳ ἱστορικῶν συνθηκῶν εἶχαν ἐξειδικευθεῖ στίς νομισματικές συναλλακτικές ἐργασίες ἀνταλλαγῆς νομισμάτων ἀλλά καί στήν τόκιση κεφαλαίων, εἶδαν, ὅτι διαμορφώνονται ἀνταγωνιστές κεφαλαιοκράτες μέ τήν Βιομηχανική Ἐπανάσταση, τότε ὑπό τήν καθοδήγηση τοῦ Ρότσιλντ (1897) μέ τό σιωνιστικό συνέδριο τῆς Βασιλείας, ἔβαλαν σάν στόχο τήν ἀπόκτηση ἐδάφους-πατρίδας, γιά νά μήν εἶναι ἐξαρτημένοι ἀπό ξένα κράτη, ἀπό τίς Ἐθνικές ἀστικές κυβερνήσεις καί γιά νά ἔχουν ἕνα ἐναλλακτικό σχέδιο ἄμυνας. Ἡ ἐπιλογή τῆς πατρίδας αὐτῆς στήν Παλαιστίνη, ἀναζωπύρωσε τό ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ (Ἀνατολικό Ζήτημα), στήν ἀρχή μέ τούς Βαλκανικούς Πολέμους καί στήν πορεία μὲ τούς δύο Παγκόσμιους Πολέμους, πού ἔκτοτε ὁδηγοῦν τήν Ἑλλάδα, σέ διαρκεῖς διπλωματικές ἤττες, λόγῳ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ πού ὑπάρχει καί μέ τό Ἰσραήλ ἐκτός ἀπό τήν Τουρκία γιά τόν ἔλεγχο τῆς Νοτιοανατολικῆς Μεσογείου, φυσικά καί ὑπό τήν σκέπη τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Γιά νά ὑπάρχει ὅμως ἔλεγχος, ἔπρεπε τώρα νά ὑπάρχει ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ. Αὐτό τό θέμα θίγει εὐφυῶς ὁ δοκιμιογράφος Θ. Δάλμαρης τονίζοντας στό εἰσαγωγικό του δοκίμιο, πού εἶναι στενά συνδεδεμένο μέ τό Ποιητικό τοῦ ἔργο: «Ἡ Δύση ἔχει παραδοθεῖ στίς ὀκτώ οἰκογένειες, πού τό 1913 (Δεκέμβριος) ἵδρυσαν τήν FED, τήν ἰδιωτική Ὁμοσπονδιακή τράπεζα τῶν ΗΠΑ, οἱ ὁποῖοι μαζί μέ τούς πλανητικούς ἀχυρανθρώπους τους, ἐλέγχουν τόν παγκόσμιο πλοῦτο καί προετοιμάζουν τήν παγκόσμια διακυβέρνηση.» «Χωρίς Ἰσότητα δέν ὑπάρχει Ἀνταλλαγή» συνεχίζει ὁ Ἀριστοτέλης στόν ὁρισμό τῆς Οἰκονομικῆς του ἐξίσωσης καί ὁ καπιταλισμός τόν ἀντέστρεψε μέ τόν παγκόσμιο νόμο τῆς «Ἀνισόμετρης Καπιταλιστικῆς Ἀνάπτυξης», πού ὁδήγησε σέ παγκόσμιες συρράξεις (Ἅ καί Β Παγκόσμιο Πόλεμο) γιά νά ἐπιβεβαιωθεῖ πλήρως ὁ Ἀριστοτέλης, ὅταν στόν ὁρισμό του, λέει ὅτι: «Χωρίς Ἀνταλλαγή δέν ὑπάρχει Κοινωνία», ἀφοῦ οἱ πόλεμοι καταστρέφουν τίς Ἀνθρώπινες Κοινωνίες. Ἡ παράβαση τοῦ φυσικοῦ Νόμου πραγματώνεται μέ τήν ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΑΣ. Μὲ τήν «Σχολή τοῦ Σικάγου» καί τό Δόγμα «ΣΟΚ ΚΑΙ ΔΕΟΣ», ἡ Ἀνηθικότητα ἔγινε παγκόσμιος κυρίαρχος Νόμος.

Ἀπό τό 2010 καί μετά, μετά καί τό Ἰδεολογικό Μανιφέστο τοῦ Ζάκ Ἀτταλί «2010. Παγκόσμια κατάρρευση σέ 10 χρόνια; Δημόσιο Χρέος: Ἡ τελευταία εὐκαιρία», ἡ Ἀνθρώπινη κοινωνία πλέει πλέον στό βαλτόνερα τῆς Ἱστορίας. Νομοτελειακά πιά τό Παγκόσμιο ἐξουσιαστικό Σύστημα πῆρε διαζύγιο μέ τίς ἰδέες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ ἐπιβεβαίωση τοῦ Ἀριστοτέλη, ὅτι ὑπάρχει μόνο ΗΘΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, γίνεται πράξη διά τῆς ἀντιστρόφου πορείας τῆς «Νομιμοποίησης τῆς Ἀνη-

θικότητας». Τό δίλημμα πού τίθεται πλέον σ' ὁλόκληρη τήν Ἀνθρωπότητα, εἶναι ἕνα: ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ; Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ;

ΣΤ. Τό «Ἑλληνικό Ἰδεῶδες» καί οἱ στρεβλώσεις του.

«Ἡ Ἑλλάδα, τό Ἑλληνικό Ἔθνος καί ὁ Ἕλλην Ἄνθρωπος εἶναι ἔννοιες πάνω ἀπό τήν συμβατικότητα καί τά ἐξ αὐτῆς γεγονότα τῆς Ἱστορίας. Εἶναι μιά σχέση ἀντιστοίχησης μέ τήν Συμπαντική Τάξη καί Νομοτέλεια. Οἱ μέγιστοι Ἕλληνες διανοητές καί οἱ μαθητές καί Ἀπόστολοί τους, ἀποτύπωσαν αὐτήν τήν τάξη καί νομοτέλεια καί διαμόρφωσαν τό Ἑλληνικό, Οἰκουμενικό καί πάντα διευρυνόμενο, ἀνάλογα μέ τήν γνώση τοῦ κόσμου, ἀνθρωποκεντρικό κοσμοσύστημα (Θ. ΔΑΛΜΑΡΗΣ σελ. 21)".

Αὐτή εἶναι ὁλοκληρωμένη ἡ Ἰδεολογική Πρόταση - Λύση τοῦ «Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους», πού μᾶς προτείνει ὁ συγγραφέας. Εἶναι ἡ μοναδική ἐναλλακτική πρόταση - λύση ἀπάντηση στήν Παγκόσμια Βαρβαρότητα. Αὐτή ἡ πρόταση ἔχει γεωγραφικό προσδιορισμό (Ἑλλάδα), ἔχει καί ὑποκείμενο δράσης (Ἕλληνας γιός). Μένει νά ἐξετάσουμε ἄν αὐτῇ ἡ Ἑλληνική Εὐθύνη ἔχει σχέση ἀντιστοίχησης μέ τή Συμπαντική Τάξη καί Νομοτέλεια, ὅπως λέει ὁ ποιητής καί νά τήν ἀποκαθάρουμε ἀπό τίς ἐμφανιζόμενες ἰδεολογικές στρεβλώσεις, πού τό ἑκάστοτε Σύστημα - Ἱερατεῖο παρουσιάζει.

Ἡ λύση στό ἀρχικό μας ἐρώτημα εἶναι μία. Νά ἐρευνήσουμε ἀπό ποῦ πηγάζει ἡ ἔννοια τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. Ἄν δηλαδή αὐτῇ ἔχει πραγματολογικό χαρακτήρα καί σχέση ἀντιστοίχησης μέ τήν συμπαντική τάξη. Ἄν ἔχει, ἡ βιωματική πρόταση - λύση πού ἐκ βάθους ἐνστίκτου παρουσιάζει ὁ συγγραφέας, τότε

ἐμπεριέχει μέσα της καί τή νομοτέλεια. Ἄν ὄχι, τότε εἶναι μιά πομφόλυγα, ἕνας λεκτικός βερμπαλισμός.

Κατά τήν γνώμη μου ἡ λέξη «Ἐλευθερία» παράγεται ἀπό -4- λέξεις πού συγκόπτονται καί συρράπτονται ὡς ἑξῆς:

ΕΛ-ΕΥ-ΘΕΡ-ΙΑ

Τό Ἐλ = ἔλευσις, ἐρχομός προέρχονται ἀπό τό ρῆμα ἐλαύνω.

Τό Εὖ = εἶναι τό πρόθεμα - ἐπίρρημα πού σημαίνει καλῶς (π.χ. εὖ - ἀγωνίζεσθαι).

Τό Θέρ = Τό θέμα - θέρ - προέρχεται ἀπό τή λέξη αἰθήρ-θέρος, χωρίς τό πρῶτο συνθετικό -αἰ-.

Τό ἰα = Εἶναι ἡ κατάληξη -ἰα- πού προέρχεται ἀπό τό αἰα= γῆ συνήθης κατάληξη πολλῶν συνθέτων οὐσιαστικῶν πού ὑποδηλώνουν ἐδαφική προέλευση.

Τό κρίσιμο στοιχεῖο στήν ἑρμηνεία τῆς λέξης «Ἐλευθερία» εἶναι ἄν ἐμπεριέχεται ἡ λέξη «αἰθήρ». Γιατί ἡ λέξη αὐτή σημαίνει τήν ἀτμόσφαιρα, φυσική κατάσταση πού ὅλοι γνωρίζουμε, γιά νά ὑπάρχει καί νά διατηρεῖται ἡ ἔμβια ζωή στόν πλανήτη μας. Σύμφωνα δέ μέ πολλά ἀρχαία κείμενα θεωρεῖται τό πέμπτο στοιχεῖο τῆς φύσης. Ποιά εἶναι τά ἄλλα τέσσερα. Τό χῶμα ἔδαφος (γῆ), τό νερό, τό πῦρ καί ὁ ἀέρας. Ἄν ὅμως ὑπάρχει ὁ ἀέρας τότε μπαίνει τό ἐρώτημα γιατί νά ὑπάρχει καί ὁ αἰθήρ. Εἶναι κυριολεκτικῶς ἕνα ξεχωριστό πέμπτο στοιχεῖο ἤ εἶναι μία κατάσταση τοῦ τέταρτου στοιχείου (ἀέρας), πού παίρνει μιά ἰδιαίτερη μορφή; Διερευνώντας τή λέξη ΑΙΘΗΡ βλέπουμε, ὅτι τό πρόθεμα αἰθ- παράγεται ἀπό τό ρῆμα αἴθω = καίω, ἐκ τοῦ ὁποίου διαμορφώνονται οἱ λέξεις αἰθ-ἄλη= μαύρη ἀνθρακοῦχος οὐσία πού παράγεται μετά τήν καύση ξύλου, λαδιοῦ, αἰθ-ἰοψ= ὁ ἔχων μαύρη ὄψη ἐξ οὗ καί ΑΙΘΙΟΠΑΣ (ὁ μαῦρος κάτοικος τῆς Ἀφρικῆς κλπ.). Ἄρα ΑΙΘ-ΗΡ στήν

κυριολεξία σημαίνει Η ΜΑΥΡΙΣΜΕΝΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΕΔΡΕΥΕΙ (βάσει τοῦ γράμματος -Η) ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ. Πότε γίνεται αὐτό; Ὅταν ἔχουμε συσσώρευση νεφῶν πάνω ἀπό τόν πλανήτη Γῆ, πού δέν μπορεῖ νά διασπάσει ὁ ΗΛΙΟΣ, ὥστε νά καθαρίσει ἡ ἀτμόσφαιρα (Νά διασταλεῖ δηλαδή ἐξ οὗ καί ΔΙΑΣ) καί νά εἰσβάλλει ὁ ΖΩΟΓΟΝΟΣ ΗΛΙΟΣ καί νά φωτίσει τή Γῆ. Ἄρα ὁμιλοῦμε περί μιᾶς οὐσιαστικῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς, πού λαμβάνει χώρα στόν πλανήτη μας καί ἐπηρεάζει ἄμεσα τήν ἐπιβίωση τοῦ ἀνθρώπου ἐπ' αὐτῆς. Προστρέχοντας στό σῶμα τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας καί τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας βλέπουμε πολλές ἀναφορές σέ μιά τέτοια κατάσταση. Ὁ μύθος τῆς Στυγός μᾶς ἀναφέρει ὅτι «συγκεντρώθηκαν τόσα πολλά νέφη ἀπό τήν Γῆ ἕως τόν Οὐρανό, πού ὁ Ἥλιος δέν μποροῦσε νά τά διασπάσει καί ὑπῆρχε συνεχῶς νύχτα». Αὐτό ἐπιβεβαιώνει καί ὁ Ἡσίοδος στήν Θεογονία «Ἀπό τό Χάος, τό Ἔρεβος καί ἡ Νύχτα γεννήθηκαν», ἀλλά καί ὁ Ὅμηρος στήν Ὀδύσσεια «Ὁ λαός τῶν Κιμμερίων δέν μποροῦσε νά δεῖ τόν Ἥλιο καίτοι αὐτός ἀνέτειλε γιατί ἡ γῆ του ἦτο καλυμμένη ἀπό νέφη». Ὅμως καί τό ὄνομα «Σκωτία» δόθηκε στήν βόρεια πλευρά τῆς Ἀγγλίας ἀπό τούς πρώτους ἐποίκους γιατί ἦταν συνεχῶς «σκοτεινή = ἡ χώρα τοῦ σκότους» ἐνῶ σήμερα ἐμεῖς γνωρίζουμε ὅτι αὐτό τό κλιματικό φαινόμενο εἶναι ἀρκετά περιορισμένο. Τί σημαίνει λοιπόν ἡ λέξη «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ». Κυριολεκτικῶς σημαίνει = ἡ ἔλευση (-ἐλ-) τοῦ καλοῦ (-εὖ-) ἀέρα (-θέρ-) ἐπί τῆς γῆς (-ἰα-). Δηλαδή ἡ ἀπελευθέρωση τῆς ἀτμόσφαιρας ἀπό τό μαῦρο ἀέρα (Αἰθήρ), γι' αὐτό χρησιμοποιεῖται το -εὖ- ὡς ἐπιτακτικό ἀφαιρουμένου του -αἰ- γιά νά μείνει ἀπό τήν συγκοπτόμενη φράση ἡ γενική αἰ-θέρ-ός (-θέρ-), ὅπου καταδεικνύεται καί διά τῶν γραμμάτων (θ) ἡ θερμότητα καί ἡ μεταβολή ἐπί τῆς

ἀτμόσφαιρας (-ἐρ-) ἀντί γιά (-ἠρ-).Ἔχουμε δηλαδή μιά κλιματική ἀλλαγή ὅπου ὁ νεφοσκεπῆς οὐρανός [δηλ. ὁ νεφεληγερέτης ΔΙΑΣ, πού κρατᾷ τήν αἰγίδα (κεραυνό) καί πού βασίλευε ἐντός τῶν νεφῶν καί δημιουργοῦσε συνεχῶς ἠλεκτρικές ἐκκενώσεις] μετεξελίσσεται σέ ΔΙΑΣ σέ μιά νέα φυσική κατάσταση πού περιγράφεται μυθολογικά μέ τό γάμο ΔΙΑ - ΗΡΑΣ (ὅπου ΗΡΑ = σταθερή ροή τῆς Ἀτμόσφαιρας) ἰδανική γιά τήν κατοικία τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους.

Αὐτή ἡ σταδιακή ἀπελευθέρωση τῆς ἀτμόσφαιρας (ΑΕΡΑΣ) φέρνει καί τή σταδιακή ἀπελευθέρωση καί τῶν λοιπῶν στοιχείων τῆς φύσης π.χ. (γῆ) ἀπό τήν κλιματική αἰχμαλωσία (παγετῶνες) γεγονός πού ἀποτυπώνεται στίς ἀρχαιολογικές ἀνακαλύψεις (Κρήτη - Ἀρχαία Ἐλεύθερνα), δηλ. ἡ γῆ πού ἀπελευθερώθηκε καί ἔγινε κατοικήσιμη (ν) ἐκ τοῦ ναίω - κατοικῶ.

Βλέπουμε λοιπόν, ὅτι ἡ λέξη ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, πού εἶναι στήν προμετωπίδα - ἐπικεφαλίδα τοῦ ποιητικοῦ ἔργου τοῦ Δάλμαρη ἔχει μιά βαθειά σχέση ἀντίστιξης μέ τήν Συμπαντική τάξη καί μιά βαθειά ἱστορικότητα χιλιετηρίδων, καθώς ἐπίσης καί μιά βαθειά σύνδεση μέ τό χῶρο Ἑλλάδα καί τόν Ἑλληνισμό γιατί:

(α) Πραγματολογικά καί τελείως ρεαλιστικά ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ σημαίνει ἀπελευθέρωση τῆς ἀτμόσφαιρας πάνω ἀπό τόν πλανήτη γῆ ἀπό τόν αἰθέρα μέ τήν διείσδυση τοῦ φωτός.

(β) Ἡ ἀπελευθέρωση αὐτή περνᾷ σταδιακά καί στό ἔδαφος καί στόν γεωγραφικό χῶρο Ἑλλάδα πού ἀπελευθερώνεται ἀπό τούς πάγους (π.χ. GREECE = ὁ γκρί πάγος - ice). Ἄρα ἔχουμε φυσική ἀντίστιξη σύμφωνα μέ τήν συμπαντική τάξη καί νομοτέλεια.

(γ) Πάνω σ' αὐτή τήν κύρια βάση τῆς ἔννοιας ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, οἰκοδομεῖται καί ἡ ἰδεολογική πραγματική βάση

καθώς ἔρχονται ξένες δυνάμεις (π.χ. Πέρσες - Ὀθωμανοί) καί τότε ἔχουμε ξενική στρατιωτική κατοχή μέ ἀποτέλεσμα ἡ ἔννοια τῆς ἐλευθερίας νά παίρνει ἄλλο περιεχόμενο.

(δ) Τέλος, καί ὅταν ἀκόμη ἡ Ἑλλάδα ἀπελευθερώνεται διά τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἔρχονται οἱ δυνάμεις τῆς Συστημικῆς Ἐξουσίας καί πετυχαίνουν τήν Ξενική Οἰκονομική Κατοχή (Οἰκονομική Ξενοκρατία), ἐξ οὗ σήμερα πηγάζει ἡ ἀναγκαιότητα τοῦ Ἀγώνα γιά ἀπελευθέρωση.

Βλέπουμε ἐπίσης, ὅτι ἡ λέξη ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ παίρνει καί συγκεκριμένη ἱστορική διαχρονικότητα. Στόν Ρήγα Φεραῖο καί στόν Ἀδ. Κοραή ἔχουμε ἐμψυχωτικούς θούριος ὕμνους γιά νά τολμήσουν οἱ Ἕλληνες νά τά βάλουν μέ τούς Ὀθωμανούς. Στόν Δ. Σολωμό πού τά ἔχουν βάλει μέ τούς Τούρκους, πού τόλμησαν δηλαδή, κύριο πρόσταγμα εἶναι τό «σέ γνωρίζω ἀπό τήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τή τρομερή», δηλ. ἡ συνέχιση τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα. Στόν Κ. Καρυωτάκη ἀναδεικνύεται, ὅτι ἡ Ἐλευθερία εἶναι Ἄγαλμα - Εἴδωλο καί ὄχι πραγματική κατάσταση. Καί ἔρχεται σήμερα ὁ Δάλμαρης μέ τίς ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ. Προσθέτει δηλαδή καί τήν ἔννοια τοῦ γεωγραφικοῦ χώρου Ἑλλάδα. Γιατί; Γιατί ὑπάρχει αὐτός ὁ χῶρος ἀκόμη ἐλεύθερος σάν ἀνεξάρτητη χώρα ἔστω καί κουτσουρεμένα. Καί ἐπειδὴ ἀνησυχεῖ σφόδρα γιά τήν καταβύθιση τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους σέ μιά νέα νεφοσκεπή σκλαβιά, μᾶς προτρέπει νά ἀντιδράσουμε γιά ἕνα ἀνθρωποκεντρικό κοσμοσύστημα. Γι' αὐτό ἀπευθύνεται σ' ὅλα τά ἔθνη καί τούς λαούς ἀλλά πρωτίστως στόν Ἑλληνικό. Γιά νά σηματοδοτήσει τήν Ἑλληνική Εὐθύνη, πού ὡς αἰώνια ἐντολή ὑπάρχει στόν Ἕλληνα γιό. Καί τί κάνει; Μᾶς δίνει ὅπλα ἀπό τήν ΕΛ-

ΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ. Γιατί αὐτή εἶναι μία Δεξαμενή Γνώσης μέ μιά Ἀπόμακρη Ἱστορία Ὑψηλῆς Νόησης, πού φυλάκισε τή Γνώση της στό Μύθο δημιουργώντας τό ἐργαλεῖο ΓΛΩΣΣΑ (προφορική - γραπτή) καί διά τῆς ΠΟΙΗΣΕΩΣ (ὅταν δηλαδή χάνονταν τά γραπτά μνημεῖα λόγῳ κλιματικῶν συνθηκῶν καί παρέμεινε μόνο ὁ προφορικός λόγος) διαδίδετο ἀπό γενιά σέ γενιά διά τῆς ΜΟΥΣΑΣ ΜΕΡΟΠΗΣ (Μόρφωσης - Παιδείας) ἀλλά καί διά τῆς ΡΑΨΩΔΙΑΣ, ὥστε νά δημιουργοῦνται νέοι Σίσυφοι. Ἀφήνει δηλαδή ὁ ποιητής καί τό σημερινό ἱστορικό του ἴχνος (Ἐποχή Μνημονίων 2010-2017) ἀλλά καί μᾶς προτρέπει νά ψάξουμε τήν Μυθολογία γιά νά ἀπελευθερώσουμε τήν κρυμμένη Γνώση, ὅπως ἔκανε ὁ Αἰσχύλος μέ τόν Μύθο τοῦ Προμηθέα. Παράλληλα ἀντιπαρατίθεται στό ἔργο του καί μέ τό ἑκάστοτε ΔΟΓΜΑΤΙΚΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟ (π.χ. Διός Θεοῦ, Οἰκονομικοῦ Μινώταυρου κλπ.), πού δημιουργεῖ ἡ Ἀρνητική Ἐξουσιαστική Φύση τοῦ Ἀνθρώπου, γιά νά διαιωνίζει τό Ἀχίλλειο Τραῦμα διά τοῦ «Διαίρει καί Βασίλευε». Αὐτός ὁ ξεκάθαρος ἀγώνας ἔναντι τῶν στρεβλώσεων τοῦ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΔΕΩΔΟΥΣ» εἶναι μιά ἄλλη χρυσή παρακαταθήκη, πού μᾶς δίνει ὁ συγγραφέας. Δέν εἶναι ὁ Δίας (Ἡ φυσική πραγματικότητα) ὁ πατροκτόνος ἐξουσιαστής καί ὁ Προμηθέας ὁ ἰδεολόγος - ἐθνικιστής. Εἶναι τό ἑκάστοτε ΔΟΓΜΑΤΙΚΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟ, πού παραποιεῖ τή φυσική ἀλήθεια ὡς ἐργαστήριο παραγωγῆς στρεβλῶν ἀντιλήψεων, γιά νά παρασύρει τούς λαούς σέ παγίδες. Δέν εἶναι ὁ Θ.Δ. οὔτε ἐθνικιστής, οὔτε φασίστας. Ὄχι γιατί κάποια περίοδο τῆς ζωῆς του τοῦ κόλλησαν τήν ταμπέλα «Δημοκρατικός», ἐπειδή ἦταν στέλεχος τῆς νεολαίας τῆς Ἕνωσης Κέντρου. Οἱ ταμπελοποιοί ἀκολουθοῦν μιά μηχανιστική ἀντίληψη ζωῆς καί δέν ἀντιλαμβάνονται, ὅτι ὁ Ἄνθρωπος εἶναι μιά αὐτοτελής

ὁλοκληρωμένη προσωπικότητα. Εἶναι καί ἑτερόφωτη, καθώς πάνω του ἀντανακλῶνται τά ἰδεολογικά ρεύματα τῆς ἐποχῆς ζωῆς του ἀλλά εἶναι καί μερικῶς αὐτόφωτη, διότι ὁ ἴδιος παράγει ἕνα κράμα προσωπικῶν ἀπόψεων, ἰδεῶν καί συμπεριφορῶν. Αὐτή τήν ἰδιότητα ὁ Θ.Δ. συνεχῶς καλλιεργεῖ. Νά δυναμώσει τήν αὐτόφωτη πορεία του. Σ' αὐτόν τόν ἀγώνα πού δίνει, παράγει ἔργο, ἰδέες καί ἀπόψεις καί μας τίς προσφέρει. Αὐτές κρίνουμε. Καί αὐτό πρέπει νά τό κάνουμε μέ φειδώ καί πλήρη γνώση. Γιατί καί οἱ κριτές κρίνονται. Γιατί καί οἱ ἐπιστάτες - ὀνοματοποιοί (ταμπελοποιοί) πρέπει νά ἔχουν μεγάλη γνώση μᾶς λέει ὁ Πλάτων διά τοῦ Σωκράτη στόν «ΚΡΑΤΥΛΟ», ὅπως καί οἱ ὀνοματοποιοί. Δέν μποροῦμε λοιπόν νά λέμε τόν Προμηθέα καί τόν Δία Ἐθνικιστές, μιά λέξη πού ἐμφανίσθηκε γιά πρώτη φορά τό 1859 ἀπό τόν Πολυζωίδη, ὅταν ἡ ἱστορική τους καταγραφή εἶναι χιλιάδες χρόνια πίσω. Γιατί ἡ σύγχυση περί τῶν λέξεων καί ἐννοιῶν δημιουργεῖ μιά σύγχρονη Βαβέλ. Ἄλλα νά λέει κανείς καί ἄλλα νά ἐννοεῖ. Καί ὁ Ἐθνικισμός εἶναι μιά συνειδητή στρέβλωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους. Εἶναι παράγωγο τοῦ Θεοσοφικοῦ Δόγματος καί τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ. Ὁμιλεῖ περί βίαιας ἐπέκτασης, εἶναι προσωπολατρικό, ἀντιδημοκρατικό καί ἐξουσιαστικό. Οἱ ρίζες του ἀνάγονται στό 2000 π.Χ. στό σημιτικό Δόγμα τοῦ Χαμμουραμπί περί τοῦ ἀπολύτου ἄρχοντος. Ἔρχεται σ' εὐθεία ἀντίθεση μέ τό Ἑλληνικό Κοινωνικό Πρότυπο. Τήν ἄμεση δημοκρατία Σόλωνα καί Κλεισθένη. Τό κοσμολογικό πρότυπο τοῦ Ἡρακλείτου. Τό ἀπελευθερωτικό πρότυπο τῆς φυλακισμένης γνώσης πού μᾶς παρέδωσε ὁ Αἰσχύλος μέσῳ τοῦ θεάτρου διά τοῦ Προμηθέως. Καί τέλος τό δημοκρατικό Οἰκουμενικό πρότυπο πού τόσο σοφά οἰκοδόμησε μέ τήν Ἀ Ἀθηναϊκή Συμμαχία

τό 477 π.Χ. σέ μιά μεγάλη ἐδαφική ἐπικράτεια ὁ δίκαιος Ἀριστείδης. Ἀπό ποῦ γεννιοῦνται ὅλα αὐτά; Μά ἀπό τό γλυκό πρόσωπο τῆς ΜΕΡΟΠΗΣ (τῆς Μούσας τῆς Μόρφωσης), πού φτιάχνει ὅλους αὐτούς τούς σοφούς ἀνθρώπους πού συμβάλλουν στήν κατανόηση τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος κατ' ἀρχήν καί στήν οἰκοδόμηση μιᾶς δίκαιης ἀνθρωποκεντρικῆς κοινωνίας. Κι' αὐτό εἶναι πού πρωτίστως θέλει νά μᾶς πεῖ καί νά μᾶς τραγουδήσει ὁ ἀοιδός - ποιητής Θ. Δάλμαρης.

Ζ. Ἐπίλογος: Τό Ἀχίλλειο Ἄλμα-Θαῦμα

«Οἱ Λαοί τῆς Γῆς, Ἀδέλφια, / οἱ νεκροί κι οἱ ζωντανοί /συντονίστε, Νοῦ καί βῆμα / μύρια βήματα μαζί, / και γκρεμίστε τό γιοφύρι / πρίν προφτάσει τό θεριό / Νά περάσει κι ἀφανίσει, / Φύση καί Πολιτισμό. / Ἴτε, Ἔθνη! Ἐγερθεῖτε. / Δέν σᾶς πρέπει ἡ σκλαβιά / Εἶσθε Ἀδέλφια. Ἑνωθεῖτε! / θέλει τόλμη ἡ Λευτεριά. /» (στ. 438, 439, 440).Μέ αὐτή τήν πρόταση-λύση, ὁλοκληρώνει τό Ποιητικό του ἔργο ὁ Θ. Δάλμαρης. Στό ἐρώτημα πού ἔθεσαν οἱ ἀνάγκες τῆς Ἱστορίας, ἀπάντησε μέ ἐνάργεια καί μέ τό «Ἑλληνικό Ἰδεῶδες». Ἡ ἰδεολογική του ἄποψη δέν εἶναι ἕνας ρομαντικός φυσιολατρικός ἰδεαλισμός. Εἶναι «τά δεσμά τῆς Ἀνάγκης», ὅπως λέει ὁ Ἡσίοδος στό ἔργο του, «Πού οἱ Θεοί γονατίζουν τούς θνητούς» καί ὁδηγοῦν τόν Ποιητή Θ. Δ. νά βρεῖ τήν λύση θαῦμα παρά τίς ἀντίξοες συνθῆκες, καθώς ὅλες οἱ γνωστές δυνάμεις τῆς Παγκοσμιοποίησης, εἶναι ἐναντίον μας. Αὐτός ἐν τούτοις βλέπει μέσα στήν θύελλα τό Ἀχίλλειο Ἄλμα. Βλέπει τόν Εὐριπίδειο «Ἀπό μηχανῆς Θεό», γιατί γνωρίζει τήν εἰκοσιπενταχιλιετῆ προϊστορία (Προμηθέας-Μερόπη-Σίσυφος). Γιατί γνωρίζει, τήν Ἀπώτατη δωδεκαχιλιετῆ Ἱστορία (Νίκη

Ἀθηναίων κατά Ἀτλάντων). Γιατί γνωρίζει τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Ἱστορία (Νίκη Ἑλλήνων κατά Περσῶν 2500 χρόνια πρίν) καί γιατί γνωρίζει τήν Σύγχρονη Ἑλληνική Ἱστορία (Ἑλληνική Ἐπανάσταση τοῦ 1821, Ἔπος Σαγγαρίου 1921, Ἑλληνο-Ἰταλικός Πόλεμος - Ἀλβανικό Ἔπος 1940-41).

Αὐτές οἱ παρακαταθῆκες τόν ὁδηγοῦν, ὥστε τό Ἀχίλλειο τραῦμα νά μετατραπεῖ, σέ Ἀχίλλειο Ἅλμα. Δέν εἶναι μιά ὑπερβατική πίστη, ἕνα θαῦμα τό Ἀχίλλειο Ἅλμα. Εἶναι ΜΙΑ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ, ὅπου οἱ Δυνάμεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡρωισμοῦ ἀπελευθερώνονται μέσα ἀπό τήν Ἑλληνική πρόταση Γνώση (ΑΝΩΤΕΡΟ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ), δημιουργοῦν τό ἑλληνικό σχέδιο τοῦ 21ου αἰώνα, γίνονται κυρίαρχες πολιτικά καί ἐνσωματώνουν στό διάβα τους, τόσο τίς δυνάμεις τοῦ ψευτοεπαναστατισμοῦ καί τοῦ Ἐθνικοφασισμοῦ, ὅσο καί τίς δυνάμεις τοῦ Συμβιβασμοῦ καί τοῦ ἐνδοτισμοῦ. Σ' αὐτό τό σχέδιο μᾶς καλεῖ ὁ ποιητής νά πάρουμε μέρος, γι' αὐτό, ὁ Παγκόσμιος ἐξουσιασμός ἐπιστρατεύει τόν ἐπί γῆς ἀνθελληνισμό καί τόν σπέρνει στό χωράφι τῆς Ἑλλάδας. Γιατί φοβᾶται, ὅτι τό λουλούδι τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέσα ἀπό ἕνα νέο σχέδιο θ' ἀνθίσει στά πέρατα τῆς Οἰκουμένης, σηματοδοτώντας τή νέα Ἄνοιξη. Αὐτό τό Οἰκουμενικό μήνυμα μᾶς στέλνει ὁ Ποιητής. Μᾶς θυμίζει, ὅτι ὑπάρχει Ἀνάσταση. Καί ὅπως τό θρησκευτικό ὀρθόδοξο βίωμα τῆς Ἀνάστασης κράτησε τό ἑλληνικό ἔθνος στά χρόνια τῆς ὀθωμανικῆς σκλαβιᾶς, καίτοι οἱ ἡγήτορες τῆς ἐκκλησίας εἶχαν προσωρινά συμβιβασθεῖ, ὁ ἑλληνικός λαός καλλιέργησε αὐτό τό βίωμα μέ τήν ἁπλή πράξη στό καντηλάκι πού καθημερινά ἄναβε στό σπίτι καί στίς ἐκκλησίες ἀλλά καί μέ τή συνειδητή δράση του στίς ἑκατοντάδες ἐξεγέρσεις κατά τῶν Τούρκων. Αὐτό τό βιωματικό μήνυμα μᾶς στέλνει ὁ ποι-

ητής μέ τούς στίχους του, τροφοδοτεῖ τό καντηλάκι καί προσθέτει στό Ὑμνολόγιο τῆς Ἐλευθερίας νέες σελίδες σοφίας, προσθέτοντας τό ὄνομα του στό ὄνομα τῶν ἐμφανῶν καί ἀφανῶν βιωματικῶν Ἡρώων πού ὕμνησαν αὐτή. Γι' αὐτό τόν εὐχαριστοῦμε, γιατί μιλᾶ ἀπελευθερωτικά μέ τή γνώση πού κατέχει καί μιλᾶ μέ τό ἐσωτερικό τοῦ φῶς, τήν ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ.

Ἀπρίλιος-Μάϊος 2016

Κων/νός Θ. Γκέκας (Φαίδων Εὐπειθέας)

Σπούδασε νομικά ἐργαζόμενος παράλληλα στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν. Ἀσκεῖ τό ἐπάγγελμα τοῦ Δικηγόρου. Λογοτέχνης -ποιητής -δοκιμιογράφος -κριτικός. Συγγράφει μέ τό ψευδώνυμο ΦΑΙΔΩΝ ΕΥΠΕΙΘΕΑΣ. Ἔχει ἐκδώσει δύο ἔργα, «ΜΕΡΟΠΗ: Περί σοφίας ἤ περί Ἐλευθερίας», ΠΟΙΗΣΗ-ΜΥΘΟΣ-ΛΟΓΟΣ (2008) καί «ΦΑΙΔΩΝ ΥΠΕΡΜΝΗΙΣΤΩΡ, Ὁ τελευταῖος Ὀφιοῦχος», κοσμολογική Ποίηση (2010). Μελετητής Ἑλληνικῆς Μυθολογίας καί Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, μέ σημαντικό ἀνέκδοτο ἔργο. Πλούσια κοινωνική καί πολιτική δραστηριότητα, ἐκπρόσωπος καί συνιδρυτής, τοῦ πολιτικοῦ φορέα ΚΙΠΑΛ (ΚΙΝΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ).

ΤΟ ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΟ ΜΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΤΗΝ «ΩΡΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ» ΤΟΥ Κ. ΓΚΕΚΑ

Ἡ κριτική τοῦ Κώστα Γκέκα, εἶναι γιά μένα, ἕνας τέλειος ἀποκωδικοποιητής τοῦ Ἔργου μου, πού φωτίζει καί στηρίζει τίς βεβαιότητές μου, μέ τό φῶς καί τήν ἐγγυρότητα, πού ἐκπέμπουν οἱ ἐκαταμάχητες πηγές Γνώσης. Γι' αυτό, είναι πολύτιμη και ευπρόσδεκτη.

Εἶναι ἕνα κείμενο, τόσο ἁπλό καί τόσο ἀληθινό, πού ἀντλεῖ τήν λαμπρότητα και την ἐγκυρότητά του ἀπό τά κείμενα τοῦ Ἀριστοτέλη, τῶν ἀρχαίων καί τῶν νεότερων μεγάλων διανοητῶν καὶ Ποιητῶν, πού ἐπιβεβαιώνουν τούς κεντρικούς ἄξονες τῶν ΩΔΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ.

Εἶναι μία πραγματεία, πού ἀρδεύεται ἀπό τό φῶς, τούς ἀγῶνες καί τό πάθος, τῆς φυλῆς μας. Πού ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τίς διάνοιες τῶν μεγάλων Σοφῶν, Ποιητῶν καί Ἡρώων μας, πού ἀριστοτεχνικά ὁ καθένας πυροδότησε στόν ὥριμο χρόνο, τόν ψυχισμό καί τίς προσδοκίες τῶν Ἑλλήνων γιά ἀνάταση γιά τήν Ἐθνική τους συγκρότηση, ἀφύπνιση καί τήν ὑπέρβασή τους, μέ τά Ἀχίλλεια Ἅλματά τους, πάνω ἀπό τίς Λεγεῶνες.

Εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τῆς παραποίησης ἀπό τόν Μάρξ, τό 1867, τῆς Ἀριστοτέλειας Ἀρχῆς, ὅτι χωρίς Μέτρο, δέν

ὑπάρχει Ἰσότης καί χωρίς Ἰσότητα δέν ὑπάρχει ἀνταλλαγή, ἄρα δέν ὑπάρχει κοινωνία.

Ἡ παραποίηση αὐτή, ὁδήγησε στήν τεχνική διχοτόμηση τῶν κοινωνιῶν, σέ ἐργάτες καί καπιταλιστές. Στή Μήτρα δηλαδή, πού γέννησε τα ἔκτρώματα τῶν δύο κοινωνικῶν συστημάτων, τοῦ κρατικοῦ καπιταλισμοῦ καί τοῦ καπιταλισμοῦ τῶν ἐλάχιστων πεφωτισμένων οἰκογενειῶν. Δύο φαινομενικά ἀντίθετων καί ἀντίπαλων κόσμων, πού ὅμως, ταυτιζόμενοι στήν κορυφή τους, περιθωριοποιοῦν τόν ἄνθρωπο καί τόν ἐξαχνώνουν, σκλαβοποιώντας τον. Πού ἐπισημοποίησαν τή βασιλεία τοῦ κέρδους εἰς βάρος τῆς ἀδιαπραγμάτευτης ἀξίας τοῦ Ἀνθρώπου, τόν ὁποῖον σιγά-σιγά, ὁδηγοῦν στήν αἴσχατη ἀπαξία. Πού γέννησαν ὅλους τούς ἁρμαγεδωνικούς πολέμους καί θέριεψαν τό θηρίο τῆς παγκοσμιοποίησης, πού, ἀφοῦ ταπεινώσει ὡς τά αἴσχατα τόν Ἄνθρωπο, ἀπειλεῖ νά τόν καταπιεῖ.

Αὐτοί οἱ δύο κόσμοι, σήμερα, πού ἡ παγκοσμιοποίηση γίνεται ὅλο καί πιό ὁρατή, ὅλο καί περισσότερο ταυτίζονται.

Δείχνουν τά πρόσωπά τους, πάνω στό κεφάλι τοῦ σύγχρονου Ἰανοῦ. Μόνο, πού τά πρόσωπά τους ἐνῷ βλέπουν σέ ἀντίθετη κατεύθυνση, εἶναι πανομοιότυπα καί πλέον, ὅλο καί περισσότερο ταυτιζόμενα. Κινούμενα ἀντίστροφα στόν κύκλο τῆς σύγχρονης ἱστορίας, συναντῶνται ταυτιζόμενα.

Το ἕνα πρόσωπο, εἶναι ὁ κρατικός καπιταλισμός, πού συγκεντρώνει τόν πλοῦτο στά Δημόσια Ταμεῖα, δῆθεν, ὅτι αὐτός, προορίζεται γιά τό Λαό. Ἐνῷ, ὁ νομεύς τοῦ πλούτου καί τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, εἶναι ἡ ἀπολυταρχική - ἄρχουσα νομενκλατούρα τοῦ κόμματος.

Παραβίασε ὅμως, ὅπως ἀναφέρθηκε παραπάνω ὁ

δημιουργός του, Κάρλ Μάρξ τό 1867, τήν Ἀρχή τοῦ Ἀριστοτέλη, ὅτι, χωρίς Μέτρο δέν ὑπάρχει ἰσότητα καί ἑπομένως, χωρίς ἰσότητα δέν ὑπάρχει κοινωνία.

Ἀλλά ἡ κοινωνία και τα αντιτιθέμενα προβλήματά της εἶναι το γήπεδο ἄθλησης τοῦ Ἀνθρώπου.

Χωρίς κοινωνία, δέν ὑπάρχει πόλη καί πολίτης καί ὁ Ἄνθρωπος γίνεται ἀσύντακτος καί θηρίον, ἀφοῦ πρῶτα γίνει ἄβουλος καί ὑποτακτικός στους δυνάστες του.

Τό ἄλλο πρόσωπο, εἶναι ὁ ἰδιωτικός καπιταλισμός, πού πάντα ἀρδεύει, τον ἀπό αἰῶνες καπιταλισμόν-φαιουδαρχισμόν τῶν ἐλαχίστων οἰκογενειῶν, οἱ ὁποῖες συνασπιζόμενες καί συνεργαζόμενες μέ τό ἀντιανθρώπινο κράτος, γιγάντωσαν τήν ἰσχύ τους καί δημιούργησαν τήν πλέον αὐτοκαταστροφική καί ἀνίατη νεοπλασία τῆς ἱστορίας, τόν παγκόσμιον Μινώταυρο, πού ἀπειλεῖ νά ἀφανίσει τόν Ἄνθρωπον καί νά μεταλλάξει τήν Φύση.

Τόσο ὁ ἰδιωτικός, ὅσο καί ὁ κρατικός καπιταλισμός, ἀνήκουν στόν ἴδιον Ἰανόν, στό ἴδιο θηρίο καί παραπλανοῦν τό θύμα τους, τόν ἄνθρωπο.

Ὅποιο πρόσωπο ἀπό τά δύο τοῦ Ἰανοῦ κι' ἄν ἐπιλέξεις, θά πέσεις στό στόμα τοῦ ἴδιου Μινώταυρου, τοῦ σύμφυτου θηρίου στήν Ἀνθρώπινη φύση, πού οἱ ἐξουσιαστές ἐπιδαψιλεύουν, ἐκτρέφουν καί ἀποχαλινώνουν, μέ τά πάθη καί τίς ἀδυναμίες του, μέ σκοπό τήν ταπείνωση τῆς δημιουργίας καί τήν ἁρπαγή τοῦ θρόνου της.

Ὁ Μινώταυρος δέν ἔχει αἰσθήματα. Νοιώθει μόνον τήν ἀνάγκη, τοῦ ὅλο καί μεγαλύτερου κορεσμοῦ. Δέν ἐπιλέγει ποιός θά κορέσει τήν ἀκόρεστη πείνα του γιά κέρδος καί ἐξουσία.

Δέν ἀναγνωρίζει ἐχθρούς καί φίλους.

Ἁπλῶς, πεινά. Πνίγει καί σκοτώνει ὅποιον ἀντισταθεῖ στήν ἀκόρεστη βουλημία του. Γι' αὐτό, νομοτελει-

ακά ἐξαφανίζει κάθε δομή λογικῆς καί πάνω ἀπό ὅλα τόν Ἐλεύθερο Ἄνθρωπο, τόν ὁποῖον μεταλλάσσει ἀπό κυνηγόν ἰδανικῶν καί ἀρχιτέκτονα ἑνός ἄλλου καλύτερου κόσμου, σέ κυνηγόν τοῦ κέρδους, καί πιόνι ἑνός κράτους καί μιᾶς ἀνεξέλεγκτης ἰσχύος ἐξουσίας, πού ἐνεργεῖ ὡς εἰσπράκτορας τοῦ θηρίου καί πολλαπλασιαστής, μιᾶς ἀναπόδραστα ἐπερχόμενης καταστροφῆς.

Παίρνει τήν μορφή τοῦ μυθολογικοῦ Μινώταυρου ἤ τοῦ μυριοπλόκαμου χταποδιοῦ.

Οἱ πάντες, εἶναι ὑποψήφια θύματά του. Ὅλοι, χωρίς ἐξαίρεση πένητες καί μεγιστάνες, Ἄρχοντες καί Πληβεῖοι. Μαζί καί τά ἀφεντικά του.

Τά πλοκάμια τοῦ χταποδιοῦ, ἐπονομαζόμενοι ἀχυράνθρωποι, περισφίγγουν τούς πάντες πάνω στή Γῆ. Ἔθνη, Ὀργανισμοί, ἐπιχειρήσεις, ἁπλοί ἄνθρωποι, καθίστανται ἕρμαια καί ἀναλώσιμα εἴδη τοῦ θηρίου.

Ὁ κόσμος εἶναι τό λιβάδι του, μέχρι πού τό θηρίο νά τό ἀποψιλώσει καί αὐτοκαταστραφεῖ μαζί του, παρασσύροντας στόν θάνατό του, ἀνθρώπους καί πολιτισμούς.

Αὐτός ὁ ἐχθρός εἶναι ἀπρόσητος. Εἶναι ἐχθρός ὅλων, κάθε πλάσματος καί κάθε ὄντος πάνω στή Γῆ. Εἶναι ἕνα ἔκτρωμα χωρίς αἰσθήματα, πέραν ἐκείνου, τῆς ἀκόρεστης πείνας του.

Εἰσχωρεῖ παντοῦ, χωρίς νά ἐντοπίζεται. Σκοτώνει καί καταστρέφει χωρίς νά εὐθύνεται.

Εἶναι πάνω ἀπό κάθε κριτή, κάθε νόμο καί τάξη.

Οἱ ἀχυράνθρωποί του, εἶναι οἱ μισθοφόροι του καί ὅλοι μαζί σκλάβοι του.

Εἰσέρχεται στόν ψυχικό κόσμο τῶν ἀνθρώπων, σάν ὁ ἀποσυντονιστής τῆς ψυχῆς καί τοῦ νοῦ του, τόν παραλύει, τόν λοβοτομεῖ καί τόν σκλαβοποιεῖ.

Μόνο ἡ βαθιά καί πολυεπίπεδη Γνώση τοῦ κόσμου

καί ὁ ἀγώνας, μποροῦν νά θωρακίσουν τόν Ἄνθρωπο ἀπέναντι σ' αὐτό τό θηρίο.

Νά τόν ἀπαλλάξουν ἀπό τόν φόβο στήν ἀντιπαράθεσή του μέ αὐτό. Γι' αὐτό καί τό τέρας, ρυπαίνει, στραγγίζει καί ἐξαφανίζει τίς πηγές τῆς Γνώσης καί καθιστᾷ τόν ἄνθρωπο ἀνίκανον γιά ἀγώνα.

Τό Ἑλληνικό Ἰδεῶδες

Τό Ἑλληνικό ἰδεῶδες, εἶναι ἡ σύνθεση τῶν ἐννοιῶν: Ἑλλάδα - ἐνεργειακός καί πνευματικός χῶρος, Ἑλληνικό Ἔθνος, πού στήν ἱστορική τους διάσταση καί διαδρομή, γέννησαν καί δημιούργησαν τήν πνευματική ὀντότητα, Ἕλλην Ἄνθρωπος, Ἑλληνικός Λόγος καί Ἑλληνικό Ἰδεῶδες. Μιά Οντότητα, πάνω ἀπό τήν συμβατικότητα καί τά ἐξ αὐτῆς διαμορφούμενα γεγονότα. Μιά Οἰκουμενική Οντότητα, πού γονιμοποιήθηκε στήν Μήτρα τῆς Ἑλληνικῆς φύσης, σάν ὁ καρπός τοῦ γάμου - ἀντιστοίχησης, τῆς Συμπαντικῆς τάξης καί νομοτέλειας, μέ τήν ἀνθρώπινη νόηση.

Αὐτός ὁ γάμος-ἀντιστοίχηση, ἔπλεξε τό ὑφαντό τοῦ Ἑλληνικοῦ - Ἀνθρωποκεντρικοῦ κοσμοσυστήματος. Τήν Ἑλληνική φιλοσοφία, πού ἀφηγεῖται τό θαῦμα τοῦ Σύμπαντος κόσμου. Τῶν ἄπειρων κόσμων, πού μᾶς περιβάλλουν καί τῶν ἐπίσης ἄπειρων ἐντός μας κόσμων, πού παραμένουν σκοτεινοί καί ἀνεξερεύνητοι.

Ὅσο βαθύτερη καί ἐκτενέστερη εἶναι ἡ Γνώση τῶν κόσμων αὐτῶν, τόσο περισσότερο εὐρύνεται ἡ δέσμη τῶν ἀκτίνων, πού ἀποτυπώνονται στό ὑφαντό τῆς σκέψης μας. Τόσο οἰκουμενικότερος γίνεται ὁ πολιτισμός μας καί τόσο περισσότερο αὐθεντικό καί πληρέστερο, τό Ἑλληνικό κοσμοσύστημα.

Αὐτό θά μπορούσαμε νά ποῦμε, ὅτι εἶναι τό Ἑλλη-

νικό Ἰδεῶδες. Τό μόνο κοσμοσύστημα-ὄχημα, πού μπορεῖ μέ τά Ἀχίλλεια Ἅλματά του, νά ὑπερβεῖ τά ἄβατα. Νά διευρύνει τήν Γνώση, νά ἐπιτύχει τίς ὑπερπτήσεις του, πάνω ἀπό τίς λεγεῶνες καί νά τίς συντρίψει.

Ν' ἀνοίξει καινούργιους δρόμους καί νά γράψει τό ἀνελικτικό γράφημα τῆς ἱστορίας.

Τό πρῶτο καί ἀκατάλυτο ὁδοιπορικό καί ἀποτύπωμα τῆς Γνώσης καί κατανόησης τοῦ Κόσμου, εἶναι ἡ Ἀρχαία Ἑλληνική Γλώσσα. Εἶναι ἴσως, τό ἀνοικτό βιβλίο τῶν κωδικῶν, πού ἀφηγεῖται καί κρύβει τούς χάρτες περιήγησης καί σπουδῆς τῆς φύσης καί τοῦ Σύμπαντος. Εἶναι ὁ πλοηγός, στούς ἄγνωστους ὠκεανούς. Ὁ ὁδηγός καί ὁ συνοδοιπόρος μας στίς καταδύσεις μας στά ἐρέβη τῆς ψυχῆς μας, καί στό ἀχανές Σύμπαν.

Ἡ Μήτρα Γλώσσα, στήν ὁποία γονιμοποιήθηκαν οἱ ἄλλες μεγάλες γλῶσσες τῶν Δυτικῶν Ἐθνῶν, τήν ὁποία ὅμως, ταριχεύουν στά μελετητικά τους κατώγια, γιά νά τήν ληστεύουν, νά τήν κανιβαλίζουν, νά οἰκειοποιοῦνται τόν πλοῦτον της, νά τήν ἀπαξιώνουν καί νά τήν ὑποβαθμίζουν γιά τούς Ἕλληνες καί τήν Ἀνθρωπότητα.

Δέν ὁμιλῶ γιά τήν ἐπιβεβλημένη ὥσμωση καί ἀνταλλαγή, μεταξύ τῶν Γλωσσῶν. Τήν μετάγγιση, σφρίγους, φωτός καί πλούτου λέξεων, πού καθιστοῦν τό πανόραμα τῶν Γλωσσῶν, ἕνα οἰκουμενικό μωσαϊκό, τοῦ ὁποίου οἱ ψηφίδες, γίνονται ὅλο καί περισσότερο φανταχτερές. Συγκοινωνοῦσες μεταξύ τους, ἀντλοῦσες ἡ μία ἀπό τήν ἄλλη, φῶς καί πλοῦτον, προσφέρουσες ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στούς Λαούς πού τίς ὁμιλοῦν.

Ἡ Ἑλληνική πάντως, εἶναι ἡ μόνη καί ἀνεπανάληπτη Μαθηματικοποιημένη, Συμπαντική Γλώσσα.

Τό Ἑλληνικό ἀλφάβητο καί στήν συνέχεια ἡ Γλώσσα, ἀποκωδικοποιούμενα, ἐκφράζουν τήν ἐξελικτική πο-

ρεία τοῦ Ἕλληνα Ἀνθρώπου καί τῶν ἀλλεπάλληλων φάσεων τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Οἱ πολιτισμοί αὐτοί, κατά τήν ἱστορική τους διαδρομή, θαυμάζονται ἀπεριόριστα καί θεωροῦνται, χωρίς ἀντίλογο, ὡς οἱ ὑψηλότερες βαθμίδες πολιτισμῶν.

Συγχρόνως ὅμως, πλήττεται σκληρά, θανάσιμα καί ἀκατάπαυστα τό ὄχημα αὐτῶν τῶν πολιτισμῶν, ἡ Γλώσσα καί συνακόλουθα, τό Ἑλληνικό Ἔθνος, με πρώτο εξολοθρευτή και κανίβαλλο το πολιτικό του σύστημα.

Ἡ ἐξέλιξη τῶν πολιτισμῶν αὐτῶν, διαγράφει ἀκολουθίες διαδοχικῶν πολιτιστικῶν φάσεων, κάθε μία ἀπό τίς ὁποῖες εἶναι τό ἀποτέλεσμα, τῆς ἐπιπλέον κατακτηθείσας Γνώσης, τῶν ἐπιτευγμάτων καί τῆς συναθροιζόμενης Σοφίας, πού προσφέρουν στόν Ἄνθρωπο μεγαλύτερη κατανόηση τοῦ κόσμου, ὑψηλότερους βαθμούς Ἐλευθερίας καί ἀκόμα μεγαλύτερο πλοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας.

Ἡ θεμελιακή φιλοσοφική ἀντίληψη τῶν Ἑλλήνων, ἐκφράζει τήν ἀνάγκη ἐναρμόνισης τοῦ ἀνθρώπου, μέ τό κοσμικό γίγνεσθαι.

Ἡ κατανόηση αὐτῆς τῆς ἀνάγκης, πηγάζει ἀπό τήν πίστη, ὅτι ὁ Ἄνθρωπος, εἶναι μέρος τοῦ Σύμπαντος καί μάλιστα προορισμένος, νά καταστεῖ όλο και περισσότερο τελειότερο ὄν. Αὐτό τό ὑπέρτατο προνόμιο τόν καθιστᾷ ὑπόχρεον νά κατανοήσει τόν κόσμον, νά συνειδητοποιήσει τήν νομοτέλειά του καί νά ἐπιτύχει ἀνώτατου ἐπιπέδου ἁρμονική σχέση μέ τά συμβαίνοντα στό Σύμπαν καί στόν ἔσω του κόσμον, μέσῳ τῆς Γνώσης. Νά γίνει Γνώστης τῶν μυστικῶν του.

Αὐτή ἡ ἀνάγκη, ἀντικατοπτρίζεται στόν Ἕλληνα Λόγον = ἀντιστοίχηση μέ τό κοσμικό γίγνεσθαι στήν Ἀνθρώπινη νόηση = τόν Θεῖον Λόγον τῆς δημιουργίας.

Ἡ Ἀρχαία Ἑλληνική Γλώσσα, εἶναι δημιούργημα τῆς παραπάνω ἀνάγκης.

Ἐκφράζει τήν φωνή τῆς φυσικῆς καί Συμπαντικῆς τάξης, πού προσκαλεῖ τόν Ἄνθρωπο νά τήν ἐξερευνήσει.

Γι' αὐτό, ἡ ὑποβάθμισή της, ἀποκαλύπτει τούς ἐχθρούς τῆς φυσικῆς καί Συμπαντικῆς τάξης καί βεβαίως τοῦ Θείου Λόγου τῆς Δημιουργίας καί τοῦ Ἕλληνα Ἀνθρώπου.

Ἡ συνειδητοποίηση τῆς ὑποβάθμισης τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, μᾶς προσδιορίζει καί τό Μέτρο τῆς πτώσης τοῦ Ἀνθρώπου καί τῶν κατοίκων τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου τῆς καταβύθισης τῆς κλίμακας τῶν Ἀξιῶν τους καί τήν Βαβέλ τοῦ σύγχρονου κόσμου.

Αὐτή ἡ καταβύθιση τῆς κλίμακας τῶν Ἀξιῶν μας, εἶναι γνώρισμα τῶν καιρῶν μας.

Ἡ ἄμεση Δημοκρατία τοῦ Σόλωνα καί τοῦ Κλεισθένη, πού ἦρθαν νά ἀπελευθερώσουν, τήν παλαιόθεν Γνώση, τοῦ Προμηθέα, τοῦ Σίσυφου καί τῆς Μερόπης, πού φωταύγασαν γιά λίγο τόν Ἑλληνικό Οὐρανό, δέν πρόφτασε νά φωτίσει τά σκότη καί τά ἐρέβη, μέσα στά ὁποῖα, ὁ τιμωρός Θεός-Δίας, σκλάβωσε τόν Ἄνθρωπον.

Ἡ Μερόπη, Θεά καί Μούσα, τῆς Γνώσης, τῆς Σοφίας, τῆς πραότητας καί τοῦ Ἔρωτα, δέν πρόφτασε νά γητέψει τήν σκληρή καρδιά τοῦ Ἄνδρα-Σίσυφου. Νά τόν καταστήσει ὅμοιόν της, ἥμερον ὄν, Δημιουργόν καί τόν ἄλλον πόλον, τόν ἄτμητον, ἀδιαίρετον καί φωτεινόν. Δίπολον τῆς ἀνθρώπινης καί Θεϊκῆς ἐκδοχῆς.

Γι' αὐτό, τό Ἀνθρώπινο Γένος, συνεχίζει τόν δρόμο τῆς ματαιότητος. Τήν Συσύφεια προσπάθεια, πού ἀτελέσφορη, τσακίζει καί ἐρειπώνει κάθε δημιουργία του, πού ἀγωνιᾷ νά χτίσει τή σκάλα πρός τήν Ἐλευθερία.

Γι' αὐτό, πρέπει τό Ἑλληνικό Ἔθνος νά ἐπανέλθει στίς

ρίζες του, νά τροχειοδρομηθεῖ στίς Ἐθνικές του ράγες. Νά πιεῖ τό νερό τῆς Γνώσης, πού ἀναβλύζει ἀστήρευτο, γάργαρο καί ἀπελευθερωτικό ἀπό τίς πηγές τῆς Γλώσσας του, καί τίς πηγές τῆς Ἀρχαίας καί νεότερης Γραμματείας του. Τήν μόνη, συμβατή με την φυσικήν τάξη και νομοτέλεια. Τήν μόνη ἐπιστημονική καί ἐνοιολογική Γλώσσα.

Τήν μόνη Μαθηματική, μέ θαυμαστή πειθαρχία καί ἀρθρωτή δομή γλώσσα, μέ ἀνώτατο ἀναπλαστικό μηχανισμό καί ἀσύγκριτη ἱκανότητα δημιουργίας παράγωγων λέξεων. Μόνο προικισμένοι Θεϊκοί ἐπιστήμονες, ἄγνωστοι μέχρι σήμερα, εἶναι οἱ ἀρχιτέκτονες αὐτοῦ τοῦ ἀνεπανάληπτου θαύματος. Γι' αὐτό, ἀντί αὐτό τό θαῦμα, νά ἐπιχειροῦμε νά τό ὑποβαθμίσουμε, ἄς τό προσεγγίσουμε σάν ἕνα θαῦμα, δῶρο τῆς δημιουργίας στόν Ἄνθρωπον. Ἕνα θαῦμα πού ὑλοποιήθηκε μέ τά ὑλικά τοῦ Ἕλληνα Ἀνθρώπου.

Ἄς μελετήσουμε τήν Ἑλληνική Γλώσσα, ὄχι μόνο μέ Φιλολόγους, Ἱστορικούς καί Γλωσσολόγους, ἀλλά καί μέ Μαθηματικούς, Φυσικούς, Ἀστρονόμους, Ἀστροφυσικούς, Μηχανικούς, Κυβερνητικούς καί εἰδικούς ἐπιστήμονες.

Ἴσως, τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς μελέτης, ἀποκαλύψει ὅτι ὁ Ἄνθρωπος, διαθέτει ὁλοκληρωμένο τό ὑπερσύστημα, τήν ἀποθηκευμένη στήν γλώσσα του Γνώση, τούς κωδικούς καί τούς χάρτες, ἀλλά καί τό ὑπερόχημα γιά τό ταξείδι του πρός τήν ἀναμένουσα στά βάθη τοῦ μέλλοντος, Ἰθάκη του.

Ἴσως, βεβαιωθεῖ ὅτι: «Τά πάντα ἔχουν τήν πηγή τους στήν αἰώνια φύση, στό αἰώνιο κοσμικό γίγνεσθαι», ὅπως μᾶς βεβαιώνουν οἱ Πυθαγόρειοι μέσα ἀπό τόν Ὅρκον τους.

Ἴσως, βεβαιωθοῦμε ὅτι: Δέν εἶναι καθόλου ὑπερβολή

νά δεχθοῦμε ὅτι ἡ Ἑλληνική Γλώσσα καί ἡ Ἑλληνική σκέψη, ἀποτελοῦν τά μοναδικά ἀντιεντροπικά μέσα, πού μόνον αὐτά, μποροῦν νά ἐκτονώσουν τό ἔτοιμο νά ἐκραγεῖ ἀνθρώπινο σύστημα, νά τό ἐπαναφέρουν στήν ἰσορροπία καί στήν τάξη. Νά ἐνεργοποιήσουν τίς αναμένουσες ἐκτονωτικές βαλβίδες τῆς ἀναπόδραστα ἐπισσωρευόμενης ἐντροπίας του.

Νά ἀφανίσουν τό θηρίο τῆς Παγκοσμιοποίησης καί νά ἐπαναφέρουν τό Ἀνθρώπινο ὄχημα στή τροχιά πρός τήν Οὐράνια Πόλη.

Ἴσως τότε, οἱ ἄνθρωποι διακρίνουν, πίσω ἀπό τήν ἀραχνούφαντη κουρτίνα τήν ἀποκρουστική σιλουέτα τοῦ Θηρίου, πού θά ἀναγκαστεῖ ὁλόγυμνο νά ἐκτεθεῖ σέ κοινή θέα. Ἕνα θηρίο, πού ἀπεργάζεται τήν ἀποκρουστικότερη συνωμοσία κατά τοῦ Ἀνθρώπου.

Τήν ἀγνωσία, τήν ἀπαιδεία, τόν φόβο, πού ἐκπέμπουν οἱ ψεύτικοι τιμωροί ἰδιωτικοί Θεοί. Τήν παραπληροφόρηση, τήν ἐξάρτηση καί τήν παράδοση στήν σαγήνη τῶν παθῶν του. Τίς στημένες παγίδες καί τούς ἱστούς τῆς ἀράχνης, τήν ψεύτικη γνώση, τή ναρκοθετημένη ζωή, μέ τά ποικίλα παραισθησιογόνα καί τά φωτεινά λαμπιόνια, τά καθρεπτάκια καί τίς ψεύτικες ὑποσχέσεις, τούς πολέμους καί τίς ἰδεολογίες πού διαιροῦν καί ἀποπροσανατολίζουν τόν Ἄνθρωπον, φτωχοποιοῦν καί σκλαβοποιοῦν τούς Λαούς καί ἀχρηστεύουν τήν προσφορά τῶν πρωτοπόρων και των Ἐθνῶν στίς ἑπόμενες γενιές. Τήν ἐπίτευξη ρευστότητας = σπατάλης = χρεοκοπίας = κατάπτωσης, τῆς Θεοποίησης τοῦ κέρδους = περιθωριοποίησης τῆς ἀξίας τοῦ Ἀνθρώπου, τῆς ὁμογενοποίησης τῶν Ἐθνῶν = λήθης τῆς σοφίας τοῦ παρελθόντος = ὀπισθοδρόμησης στήν ἐποχή τῆς βαρβαρότητας.

Ἔτσι ἐπιτυγχάνεται:

Ὁ ἀπόλυτος ἔλεγχος τοῦ χρήματος, ἀπό τίς ἐλάχιστες οἰκογένειες τῶν πεφωτισμένων, ὁ ἀπόλυτος ἔλεγχος τῶν Κυβερνήσεων, καί ὅλων τῶν μορφῶν τῶν δομῶν τῆς κοινωνίας.

Αὐτή ὅμως ἡ ἐξέλιξη, ἀποτελεῖ τήν ἔσχατην ὕβρην κατά τῆς ἀπαράβατης Συμπαντικῆς τάξης, το δε βασανιστικό αδιέξοδο που βιώνει σήμερα η διεθνής κοινότητα, καταμαρτυρά ὅτι ἡ ἐντροπία τοῦ συστήματος τῆς Ἀνθρώπινης κοινωνίας, ἔφθασε τά ὅριά της.

Ὅτι, ὁ βοῦρκος τῆς συνωμοσίας, ἀρχίζει νά ξεχειλίζει καί οἱ συνωμότες ἀναδύονται ἀποκρουστικοί σέ κοινή θέα.

Ὅτι, οἱ ὑπνώττοντες Λαοί, ἀφυπνίζονται ἔντρομοι καί τίθενται ἀντιμέτωποι στήν ἀνάγκη, νά συμμετάσχουν στήν ἔσχατη μάχη. Στή δική τους Μάχη. Στή Μάχη τῶν Θεῶν, κατά τῶν δαιμόνων καί τῶν Τιτάνων, προασπιζόμενοι τήν ζωήν τους καί τήν Ἐλευθερίαν τους.

Τότε, δέν θά χρειαστεῖ ἡ γλωσσολογική ἔρευνα τῆς λέξης, Ἐλευθερία. Ἐάν δηλαδή, ἔχει πραγματολογικό χαρακτήρα καί σχέση ἀντιστοίχησης μέ τήν Συμπαντική τάξη καί νομοτέλεια.

Τότε, μέσα ἀπό τόν ὀρυμαδγόν τῆς μάχης, θά προβάλλει περίτρανη ἡ Ἐλευθερία, σάν Ἀνάγκη Συμπαντική, σκοπός ζωῆς καί προγονικό δίδαγμα, ὅπως συνέβη πολλές φορές στήν ἱστορική διαδρομή τῶν Ἑλλήνων.

Τότε, θά εἶναι βιωματική ἡ βεβαιότητα, ὅτι τό Ἑλληνικό Ἔθνος, κουβαλάει μέσα του τούς μηχανισμούς, πού πάντα θά μετατρέπουν, τά Ἀχίλλεια τραύματα, σέ Ἀχίλλεια Ἅλματα καί θαύματα.

Τότε, θά ἐπιβεβαιωθεῖ ἐν τοῖς πράγμασι, ὅτι καί στή παροῦσα φάση τῆς ἱστορίας, τόν 21ον αἰώνα, τό Ἑλληνικό Σχέδιο, γέννημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους, θά ἐφαρ-

μοστεῖ γιά ἄλλη μιά φορά, γιά νά καταστεῖ δυνατή, ἡ ὑπέρβαση τοῦ Ἀνθρώπου, πάνω ἀπό τίς Λεγεῶνες.

Πάντως, ἡ γλωσσολογική προσέγγισή σας, ἀγαπητέ κύριε Γκέκα, τῆς ἔννοιας τῆς Ἐλευθερίας, ἀποδεικνύει ἀπό μόνη της τήν Θεϊκή ὑπόσταση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας.

Ἑτσι, όπως και σεις σοφά υποστηρίζετε, τα δεσμά τῆς ἀνάγκης, ὅπως γράφει ὁ Ἡσίοδος στό ἔργο του, «***πού οἱ Θεοί γονατίζουν τούς θνητούς***», θά συντριβοῦν ἀπό τόν Ἀγώνα τῶν Ἀνθρώπων και θά ξεπηδήσει η «λύση θαῦμα» σαν καρπός του Ελληνικού ιδεώδους.

- Ὁ Εὐριπίδειος, ἀπό μηχανῆς Θεός, πού ἀναμένει στή ψυχή τῶν Ἑλλήνων, θα κληθεῖ να ἀναδυθεῖ καί να πέσει κι αὐτός κεραυνοβόλος στήν Μάχη.
- Ὁ Σπάρτακος, ἔμπλεος πλέον ἐμπειριῶν καί Γνώσης, θά ὁδηγήσει νεκρούς καί ζωντανούς, Ἐλεύθερους καί ἀνανήψαντες σκλάβους, στή μεγάλη μάχη, πού δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι νικηφόρος.
- Ἔτσι, μιά νέα περίοδος τάξης, εἰρήνης καί προόδου, θά ἀνατείλει γιά τούς Ἀνθρώπους. Μιά περίοδος λαμπρή καί φωτεινή, πού τό Δίπολο Σίσυφου-Μερόπης, θά φωταυγάζει τόν δρόμο τοῦ Ἀνθρώπου, χωρίς τό λάμπον φῶς, νά ἀφήνει σκιές γιά νά ξαναφωλιάσει τό θηρίο καί νά φέρει νέα νύχτα στήν Γῆ.
- Τότε, θά γίνει ἀντιληπτόν, ὅτι ὁ Ἕλλην Ἄνθρωπος, ὁ Ἑλληνικός Λόγος καί τό Ἑλληνικό Ἰδεῶδες, δέν ἀναφέρονται μόνο στό Ἑλληνικό Γένος. Εἶναι ἰδέα. Εἶναι γεννήματα τῶν Ἑλλήνων. Δῶρα στόν οἰκουμενικό Ἄνθρωπο καί αναφέρονται σε ὅλα τά Ἔθνη στά ἐν δυνάμει Ἀδέλφια του.

Οἱ παραπάνω γραμμές, ἀντανακλοῦν τά ποικίλα

μηνύματα τοῦ Ἔργου μου καί προδιαγράφουν τό μέλλον τοῦ κόσμου μας. Αὐτή ἡ συμπυκνωμένη, ἀλλά πλήρης πραγματεία σας, εἶμαι βέβαιος, ὅτι φωτίζει τίς ΩΔΕΣ μου, μέ περισσότερο φῶς καί θά πυροδοτήσει τήν ἀρχή ἑνός πολλά ὑποσχόμενου διαλόγου.

Κάθε τέτοιος διάλογος ὁδηγεῖ τή σκέψη μας, σέ ἀναζητήσεις. Ἀνασύρει κρυμμένες ἀλήθειες καί ἀποσφραγίζει ταφόπετρες γιά νά ἀναδειχθοῦν ἀλήθειες, πού μένουν ἐνταφιασμένες ἐπί χιλιετῖες στούς σκοτεινούς τάφους τους.

Ὁδηγεῖ, στόν Ἕλληνα Ἄνθρωπο, στόν Ἑλληνικόν Λόγον καί στό Ἑλληνικό Ἰδεῶδες. Στήν Ἑλληνική Δημοκρατία στό Ἰδεῶδες τοῦ μέτρου τῶν ἀναγκῶν μας καί στήν συνειδοτοποίηση μέσῳ τῆς Γνώσης, τοῦ μεγάλου σχεδίου τῆς δημιουργίας, πού εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἡ ὥρα τῶν Ποιητῶν, ἐπικυρώνει τήν ἀγωνία και τα αδιέξοδα τοῦ Ἀνθρώπου, ἀλλά καί δείχνει τό δρόμο πρός τήν Ἐλευθερία.

Δείχνει ότι: Ἡ Πατρίδα μας καί ὁ Κόσμος ὁδηγεῖται στήν καθυπόταξη, στόν ἐξευτελεσμόν καί στήν ἀτίμωση, μέ σκοπό, τήν βύθισή μας στό τέλμα τοῦ φυσικοῦ καί ἠθικοῦ θανάτου μας.

Σ' αὐτή τήν ἐφιαλτική διαπίστωση, κατέληξε καί ὁ διορατικός καί φωτισμένος Ὀδυσσέας Ἐλύτης, πριν λίγα χρόνια γράφοντας:

«Εἶναι βαρβαρότητα. Τήν βλέπω νά 'ρχεται μεταμφιεσμένη κάτω ἀπό ἄνομες καί συμφωνημένες ὑποδουλώσεις. Δέν πρόκειται γιά φούρνους τοῦ Χίτλερ ἴσως, ἀλλά γιά μεθοδευμένη καί οἱονεί ἐπιστημονική καθυπόταξη τοῦ Ἀνθρώπου.

Γιά τόν πλήρη ἐξευτελισμόν του. Γιά τήν ἀτίμωσή του.»

Καί ὁ Ἀθάνατος Ρήγας Φεραῖος, λές καί γνώριζε ἐδῶ καί 220 σχεδόν χρόνια, τό σημερινό ἀδιέξοδο τῆς Πατρίδας μας καί τοῦ Κόσμου, μᾶς ἄφησε τό παρακάτω ἀκατάλυτο δίδαγμα:

*«**Ὅταν ἡ Διοίκηση βιάζει, ἀθετεῖ, καταφρονεῖ τό δίκαιο τοῦ Λαοῦ καί δέν εἰσακούει τό παράπονό του, το νά κάμει τότε ὁ Λαός, ἤ κάθε μέρος αὐτοῦ, ἐπανάσταση, νά ἁρπάξει τά ἅρματα καί νά τιμωρήσει τούς τυράννους του, εἶναι τό πλέον ἱερόν ἀπό ὅλα τά δίκαιά του καί τό πλέον ἀπαραίτητον ἀπό ὅλα τά χρέη του.*»

Ἐπιστροφή ἐπομένως, στίς ρίζες μας. Γιά νά σώσουμε τό Ἑλληνικό Γένος καί νά δοξαστεῖ ὁ Ἄνθρωπος, μέσα ἀπό μιά νέα ἐπανάσταση, μέ ὄχημα τό Ἑλληνικό ἰδεῶδες, τήν Νέα Οἰκουμενική Πρόταση, πού δοκιμάστηκε πολλές φορές στήν ἱστορική διαδρομή τῶν Ἑλλήνων καί ἐδόξασε τήν Ἑλλάδα καί τόν Ἄνθρωπο.

Ἐπιστροφή στίς ρίζες μας, στόν Ἑλληνικόν Λόγο. Πρίν τό πλοῖο τοῦ Ἀνθρώπου, χαθεῖ στήν ἐποχή τῆς ὁμίχλης, βουλιάξει στήν πυκνή νύχτα πού ἔρχεται καί χρειαστοῦν αἰῶνες ἐρέβους, νά ξαναβγεῖ στό ξέφωτο.

Βεβαίως, ἡ ἐπιστροφή στίς ρίζες μας συνεπάγεται τήν οἰκουμενικότητα, τήν ἐξωστρέφεια καί τή συνεργασία μέ ὅλους τούς Λαούς καί τά Ἔθνη.

Μιά Οἰκουμενικότητα πού σέβεται τήν διαφορετικότητα, πού θεωρεῖ τίμιο, ἠθικό καί ἀληθές, κάθε κλέος, κάθε δόξα καί ντροπή, κάθε λάθος καί ἐκπεσμό, ἀφοῦ αὐτά παράγονται ἀπό τίς δομικές καί Ἀθάνατες Ἀνθρώπινες καί συμπαντικές δυνάμεις, οἱ ὁποίες μέσα ἀπό τήν αἰώνια διαμάχη τῶν ἀντιθέσεων, μέσα ἀπό κολάσεις καί παραδείσους, ἀνόδους καί καθόδους, συνθέτουν τό ἄνυσμα τῆς πάντα ἀνελισσόμενης ὁδευσης τῆς ἱστορίας.

Ὁ Ἑλληνικός Λόγος, ὡς γέννημα καί ἀντικατόπτρισμα τῆς Φυσικῆς καί Συμπαντικῆς Τάξης, εἶναι μέ τή σειρά του γεννήτωρ, τῆς Σωτήριας κάθε φορά λύσης, πού ἐνῷ, ἡ ἐντροπία τῶν ἀνθρώπινων πράξεων ὁδηγεῖ τά συστήματα αὐτά στήν καταστροφή, ὁ Ἑλληνικός Λόγος, πυροδοτώντας ἄλλες δυνάμεις, τά ἐπαναφέρει στήν τάξη.

Ἕλληνας: Τό ἀντικατόπτρισμα τῆς Ἑλλάνιας χώρας.

Ὅταν ὁ πλανήτης Γῆ, πρίν ἀπό τήν Αὐγή τῆς ζωῆς, ἦταν τυλιγμένος στά σάβανα τῶν πάγων καί στό σκοτάδι, ἔρημος καί ἀχανής, σέ τούτη τήν μικρή γωνιά τῆς Μεσογείου, ὁ Ἥλιος φώτιζε καί ζέσταινε στοργικά τόν πρῶτο καί μοναδικόν μέχρι σήμερα παράδεισόν του.

Ἐδῶ, ἄρχισε νά ἐκκολάπτεται τό Αὐγό τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἐδῶ στήν εὐλογημένη χώρα, λές καί κάποια Θεουργός δύναμη τήν ἐπέλεξε, ἄρχισε μιά Θεϊκή ἀνάσα, νά ζεσταίνει τίς θάλασσες καί τά βουνά της, νά κλώθει τά πρῶτα σκιρτήματα τῆς ζωῆς. Καί ὁ Ἥλιος, ἐπίσης νομοτελειακά, νά σκορπίζει τά σκοτάδια της καί νά λειώνει τούς πάγους, νά δημιουργεῖ τίς συνθῆκες γιά τήν ἔλευση τοῦ βασιλείου τῶν φυτικῶν, τῶν ἔμβιων ὄντων καί τοῦ Ἀνθρώπου.

Εἶναι πλέον στό δρόμο τῆς ἐπιστημονικῆς ἀπόδειξης, μέσα ἀπό Γεωλογικές, Γεωμυθολογικές καί ἄλλες μελέτες, ἡ τεκμηρίωση, ὅτι ὁ πληθυσμός τῆς Μεσογείου καί τῆς πέριξ περιοχῆς, εἶναι κυρίαρχα αὐτόχθων.

Ὁ πρῶτος Ἄνθρωπος καί ὁ πρόγονος τοῦ σύγχρονου Ἀνθρώπου.

Αὐτοί οἱ αὐτόχθονες, εἶχαν τό προνόμιο ἐπί πολλές χιλιετίες, νά μετέχουν προνομιακά στήν διαδικασία πα-

ρατήρησης, διαλόγου καί κατανόησης τοῦ περιβάλλοντος αὐτούς κόσμους.

Νά ζοῦν καί σιγά, σιγά νά κατανοοῦν τά τεκταινόμενα στήν φύση.

Μέσα ἀπό τήν βιωματική ἐμπειρία τους, νά προσεγγίζουν τίς πολυπλοκότητες, τίς διαδοχές τῶν φυσικῶν φαινόμενων καί τήν σχέση τους μ᾽ αὐτές.

Νά ἐπικοινωνοῦν μέ τό περιβάλλον, νά διαλέγονται μαζί του, νά κατανοοῦν καί νά ἑρμηνεύουν τήν φυσικήν τάξη, νά τήν παραβάλλουν μέ τόν ἔσω τους κόσμο καί νά ἀνακαλύπτουν ἀμφίδρομες σχέσεις καί διαδρομές ὥσμωσης τῶν δύο αὐτῶν κόσμων.

Ἐδῶ δηλαδή, ἄρχισε νά συντελεῖται τό θαῦμα τῆς ζωῆς καί τῆς νοητικῆς συνιστώσας της.

Ἐδῶ, συντελέστηκε τό ἀνεπανάληπτο θαῦμα τοῦ πρώτου γάμου τοῦ Ἀνθρώπου μέ τή φύση καί τό Σύμπαν, τό καλούμενο Ἀρχαῖο Ἑλληνικό θαῦμα, Ἑλληνικός Λόγος, Ἑλληνικό Ἰδεῶδες.

Ἐδῶ, ἀναδύθηκε μεταξύ ὅλων τῶν ὄντων τῆς φύσης καί τοῦ Σύμπαντος, ὁ Ἄνθρωπος, ὡς τό πρῶτο ὄν καί κατέλαβε τήν πρώτη θέση, στήν ἀκίδα τῆς κορυφῆς τῆς στήλης τῶν ὄντων.

Ἀναδύθηκε, μέσα ἀπό τήν πρωτοφώτιστη ἀγκαλιά τῆς θάλασσας, τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς καί ἐξελίχθηκε στήν κορυφή τῶν δημιουργημάτων.

Ὅπως ἡ σαγήνη, ἡ μαγεία τῆς ὄμορφης κόρης καί ἡ μυστηριακή ἀκτινοβόλησή της, αἰχμαλωτίζει καί προσκαλεῖ τόν ἄνδρα, σέ Ἐρωτική σύντηξη, ἔτσι καί ἡ ὀμορφιά καί ἡ σαγήνη τῆς φύσης, ἡ ἀτέρμων πολυπλοκότης, ἡ ἁρμονία τῶν ἐλλείψεων, ἡ ἀπειρία τῶν κόσμων, πού περιέβαλλε τόν πρωτέλληνα Ἄνθρωπον, πυροδότησαν τόν νοῦ του, τέντωσαν τίς αἰσθήσεις του καί τόν ὁδήγησαν στήν βάσανον τῆς ἀναζήτησης τῆς Γνώσης καί στήν

κατάκτηση αὐτῆς τῆς σαγηνευτικῆς ὀπτασίας, τῆς κοσμικῆς Ἀλήθειας.

Σ'αὐτόν τόν μονάκριβο, τόν πρῶτον Γιό, ἡ φύση, τό Σύμπαν καί ἡ θεουργός πνοή τους, πού πρῶτα ἐδῶ ἀναδύθηκαν, ἀπό τό βαθύ σκοτάδι καί τόν πάγον, παρέδωσαν τήν αἰθέρια, ζεστή ἀγκαλιά τῆς μυστηριακῆς πανέμορφής κόρης, την Μεσογειακή-Αἰγαιακή καί περιβάλλουσα χώρα καί τήν αναμένουσα νά γεννηθῆ ψυχήν τους.

Ἀπό τόν γάμον τοῦ Ἔρωτά τους, σμιλεύτηκε ὁ Ἕλληνας Ἄνθρωπος, φορτωμένος μέ τήν εὐχή καί τήν κατάρα, μέσα ἀπό ἄνισους καί βασανιστικούς Ἀγῶνες, ἀθλούμενος σέ Γήπεδα Γνώσης, αἴρων σταυρούς καί θυσιαζόμενος στούς Βωμούς τῆς Ἐλευθερίας, νά διατρέχει τόν δύσβατον καί ἀτέρμονα δρόμο του, μέ τήν ἐντολή:

Νά μεταγγίζει σέ ὅλους τούς Ἀνθρώπους τῆς Γῆς, τό μήνυμα τῆς συναδέλφωσης, τῆς ἀκόρεστης προσπάθειας γιά δημιουργία καί μέσῳ τῆς Γνώσης, τῆς Ἀλληλεγγύης, τῆς Ἀγάπης καί τῆς θυσίας, νά προσεγγίζει τό ὑπέρτατο ἰδανικό, τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Ἡ ἐντολή αὐτή, καταγράφηκε στό Εἶναι τοῦ Ἀνθρώπου, ἀνέκκλητη στούς αἰῶνες τούς ἅπαντες.

Καί βαδίζει εἰς τόν Ἄπειρον χρόνον, ὁ Ἕλλην Ἄνθρωπος καί τό Ἑλληνικό Ἔθνος, ἀλλά καί κάθε συνειδητοποιημένο ἀνθρώπινο πλάσμα, κάθε Ἔθνος.

Αὐτόν τόν δρόμον, φυγάς ἀπό τόν Θεόν καί ἀλήτης, ὑπακούοντας στήν ἀδήριτη διαμάχη τῶν ἀντιθέσεων, πάντα ὅμως, ἀνελισσόμενος καί ἀντιπαλεύων μέ τόν ἄλλον κόσμον τῆς ἄρνησης καί τοῦ σκότους. Μέ τίς πτώσεις καί τίς ἀνατάσεις του, τίς νύχτες σκλαβιᾶς καί τίς λαμπρές ἡμέρες τῆς δόξας του, ἀνταγωνιζόμενος μέ τόν ἑαυτόν του καί τόν Δημιουργόν του, προκαλώντας καί ἀναζητώντας τήν μοίρα του.

Πάντα ὅμως ἀνελισσόμενος, σπρώχνοντας τόν Οὐρανόν ὅλο καί πιό ψηλά καί τούς ὁρίζοντές του ὅλο καί πιό μακριά, εὐρύνοντας τά ὅριά του καί κατακτώντας ἀνώτερους βαθμούς Ἐλευθερίας.

Στό παραπάνω ἐδάφιο, κρύβεται ἡ μεγάλη Ἀλήθεια. Ὅτι, ὁ αὐτόχθων κάτοικος αὐτοῦ τοῦ Ἑλλάνιου χώρου, εἶναι ὁ πρῶτος Ἄνθρωπος πού κυοφορήθηκε στήν Μήτρα τῆς εὐλογημένης φύσης καί ἀναπτύχθηκε στήν θερμοκοιτίδα τῆς Θεοφόρου Γῆς, ἐπί χιλιετίες.

Τόν νανούρισαν οἱ κυματισμοί τῶν θαλασσῶν της, τόν συντρόφευσαν τά παιχνιδίσματα τῆς αὔρας της μέ τά φυλλώματα τῶν δασῶν της, τόν τραγούδησαν οἱ νεράϊδες καί οἱ νύμφες. Καί τοῦ ξύπνησαν τίς ἀνώτερες αἰσθήσεις, τά καθρεπτίσματα τῶν πιό ζωντανῶν ἀστεριῶν στὰ ρυάκια καί στίς πηγές, οἱ πανέμορφες καί προκλητικές καμπύλες τῶν βουνῶν της, οἱ Ἐρωτικές καί ὀργασμικές θάλασσες καί οἱ πεδιάδες της.

Νά γιατί ἐδῶ γεννήθηκε ἀπό τήν Ἐρωτική ἔκρηξη τῆς Ὕλης καί τοῦ φωτός, ἡ ζωή καί οἱ ἀνώτερες ἐκφάνσεις της. Τό πνεῦμα, ἡ ψυχή καί τό Ὄνειρο τῆς Ἐλευθερίας, φυλακισμένα στόν Ἀθάνατο ΕΣΩ κόσμον τοῦ Ἀνθρώπου. Νά γιατί ὁ Ἕλληνας Ἄνθρωπος, πρῶτος: **Ἄλλοτε μὲ ὄχημα τό Ἅρμα τοῦ Φαέθοντα**, ἐπιχειρεῖ νά προσεγγίσει τά πεδία τοῦ Ἥλιου, τήν ἐπικράτεια τῆς Ἐλευθερίας.

Ἄλλοτε φορτωμένος σάν Σίσυφος στήν πλάτη του τόν πυρωμένο βράχο, νά ἐπιχειρεῖ νά φτάσει στό πλάτωμα τῆς κορυφῆς τοῦ Βουνοῦ, ὅπου ἐκεῖ, εἶναι κρυμμένοι οἱ χάρτες καί οἱ κωδικοί, πού ἀνοίγουν τίς πύλες τοῦ Βράχου καί ὁδηγοῦν στήν κρυμμένη Ἀλήθεια, στά ὑλικά κατασκευῆς τοῦ ὀχήματος, στό ἐνεργειακό πεδίο καί στό σχέδιο πλοήγησης, πού θά τόν ὁδηγήσουν στό Βασίλειο τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ γεννήθηκαν οἱ πρῶτοι μονοκύτταροι ὀργανισμοί, στήν συνέχεια, ὁ φυτικός καί ζωϊκός κόσμος καί στό κορύφωμα τῆς ἐξέλιξής τους, ὁ Ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος συνεχῶς ἀνατάσσει τίς ἀνώτερες καί ἀπώτατες συνιστῶσες τῆς πνευματικότητάς του, τήν νόησήν του γιά τήν Ὁμοίωσήν του μέ τόν Θεό.

Καί ἐν' ὅσο, ὁ ζωτικός χῶρος τοῦ πλανήτη διευρύνετο καί οἱ παγετῶνες ὑποχωροῦσαν, ἐλευθερώνοντας νέες περιοχές, ἡ ζωή καί ὁ Ἄνθρωπος καταλάμβαναν αὐτές, διευρύνοντας τήν ἐπικράτειά τους. Εἶναι δηλαδή, ὁ πρῶτος Ἄνθρωπος, Γιός αὐτοῦ τοῦ Ἑλλάνιου εὐλογημένου τόπου, ὁ πρόγονος τοῦ ἐπί Γῆς Ἀνθρώπου.

Ἀλλά ὁ αὐτόχθων Ἄνθρωπος τῆς Μεσογειακῆς Μήτρας, παρέμεινε εἰς τό διηνεκές, μέχρι καί σήμερα, εὐνοημένος ἀπό τίς ἐπιδράσεις τῆς Θεοφόρου φύσης καί τοῦ Ἥλιου, πού ἐπί χιλιετίες τόν ἐπιδαψιλεύουν μέ τά μυστήριά τους καί τόν προετοιμάζουν νά γίνει ὁ πρωτογυιός τους, πού θά διευρύνει τά ὅριά του, ὅλο καί πιό μακριά στίς ἐσχατιές τοῦ Σύμπαντος.

Στόν εὐλογημένον αὐτόν τόπο, συνέπεσαν ὅλες οἱ ἱκανές καί ἀναγκαῖες συνθῆκες γιά νά συντελεσθεῖ τό πρῶτο Ἀχίλλειο Ἅλμα τῆς ὑπέρβασης, τῆς ἀνελεύθερης, χωρίς συναίσθημα ὕλης καί τῆς ἀνάταξής της στό ἐπίπεδο τοῦ Ἀνθρώπου. Γεννήθηκε δηλαδή, ἀπό τόν γάμο ὕλης - φωτός ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐμφορούμενος ἀπό τήν Ἀγάπη καί τό Πάθος γιά Γνώση, θυσιαζόμενος γιά τά ἰδανικά τῆς Πατρίδας καί τῆς Ἐλευθερίας.

Γεννήθηκε ὁ Ἑλληνικός Λόγος, ἕνα ἄλλο Σύμπαν, στήν καρδιά στήν νόηση καί στήν ψυχή τοῦ Ἕλληνα Ἀνθρώπου καί ἡ συνειδητοποίηση μιᾶς νέας πρωτογενούς, ὑπεροντότητας, πού ἐγκλείει μέσα της τήν ἀντιπαλότητα μεταξύ τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ σάν ἕνα Θεόθεν πρόγραμμα ἄσκησης καί κατάκτησης τῆς ἀλήθειας.

Ὅλο βεβαίως, αὐτό τό ἀσήκωτο φῶς καί τό χρέος τό κουβαλᾶνε πάντα οἱ ἐλάχιστοι. Οἱ Ἕλλάνιοι εἰς ὅλην τήν Γῆν Ἄνθρωποι.

Οἱ πολλοί, οἱ ἀσύγκριτα πολλοί, ἦταν πάντα καί εἶναι πιό πολλοί σήμερα, παραδωμένοι καί προσκυνημένοι στόν ἐπικυρίαρχο καί σκλάβοι του.

Καί οἱ ἐλάχιστοι Ἐλεύθεροι, σηκώνουν καί θά συνεχίσουν νά σηκώνουν τόν Ἥλιο καί τά ἀνομήματα τῶν πολλῶν.

Αὐτοί εἶναι οἱ Ἕλληνες Ἄνθρωποι, πού ἐξαπλώθηκαν καί φωτίζουν ὅλη τήν Γῆ.

Νά γιατί, ὁ Ἕλλην Ἄνθρωπος, μέ ὄχημα τήν Γνώση, τήν φιλοσοφία, τίς τέχνες καί μέ χάρτη καί πυξίδα τήν γλώσσα του καί παρορμόμενος ἀπό τά ἐνσωματωμένα μέσα του εὐγενῆ ἰδανικά τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀλληλεγγύης, τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας, διατρέχει τόν ἀτέλειωτον δρόμον του, βαλλόμενος, ἀλλά πάντα πορευόμενος καί ἀνελισσόμενος.

Ἄλλοτε, σάν Ἴκαρος μέ κέρινα φτερά καί μέ ὄχημα τό παρορμητικό ἅρμα τοῦ Φαέθοντα, νά ἐπιχειρεῖ νά φτάσει στήν ἐπικράτεια τοῦ Ἥλιου.

Ἄλλοτε, σάν ὁ Σίσυφος, φορτωμένος τόν πυρωμένο βράχο, πού πάντα κατρακυλᾷ, πρίν φτάσει στήν κορφή τοῦ Βουνοῦ, θύμα τοῦ τιμωροῦ δυνάστη του.

Ἄλλοτε σάν ὁ Προμηθέας, πού κλέβει ἀπό τόν τιμωρόν του Δία, τήν Γνώση καί πληρώνει μέ τήν σταύρωσή του.

Ἄλλοτε, σάν ὁ Λεωνίδας, πού διά τῆς ὑπερθυσίας του, κατατροπώνει τίς στρατιές τῶν χιλίων Ἐθνῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ἄλλοτε, σάν ἡ Ρέα, ἡ μάνα τοῦ Θεοῦ Γυιοῦ της, πού τόν σώζει ἀπό τόν Δυνάστη πατέρα του Κρόνο, γιά νά τόν ἀνατάξει σέ Θεάνθρωπον καί Θεόν.

Ἄλλοτε σάν ὁ Ἐλευθερωτής τοῦ Γένους, Θ. Κολο-

κοτρώνης **καί ἄλλοτε σάν ὁ ΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ, Ἰωάννης Καποδίστριας**, πού ἀντί πάνδημου καί Αἰώνιου σεβασμοῦ, εὐγνωμοσύνης καί λατρείας, ἔλαβαν ὁ πρῶτος τήν καταδίκη εἰς θάνατον ὡς Ἐθνικός προδότης καί ὁ δεύτερος τήν δολοφονία του ὡς ἐλευθερωτής τῶν δεσμωτῶν του.

Ἄλλοτε, ἀπέναντι στό θηρίο τῶν NAZI καί στόν Παγκόσμιο Μινώταυρο τῶν Μυστικῶν Ἀδελφοτήτων, τῆς νέας τάξης πραγμάτων,

Αὐτός ὁ Ἕλλην Ἄνθρωπος, κάθε Ἐθνικότητος καί χρώματος, προσπαθεῖ χωρίς τελειωμό ἀλλά μέ πάθος, νά ἀναζητᾷ τήν Γνώση καί μέσῳ αὐτῆς τήν λύτρωση ἀπό τά δεσμά τοῦ φόβου γιά τήν κατάκτηση τῆς Ἐλευθερίας.

Μάχεται κατά τῶν ἀήττητων Λεγεώνων μέ τήν λογιστική Λογική, ἀλλά ἐπιτυγχάνων πάντα στήν κρίσιμη στιγμή καί πρίν τήν Ἕλευση τοῦ τέλους, τό Ἀχίλλειο Ἄλμα του.

Οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί, ἀδέλφια τῶν Ἑλλάνιων ἀνθρώπων, κάτοικοι ὅμως ἐπί χιλιετίες ἄλλων, ὄχι εὐνοημένων τόπων τοῦ πλανήτη, ἀναγκασμένοι νά ζοῦν κάτω ἀπό βαριᾷ νέφη, στίς σπηλιές καί στά δένδρα, στερημένοι ἀπό τό χάδι καί τήν θαλπωρή τοῦ ζωοδότη Ἥλιου καί τήν ἀγκαλιά τῆς στοργικῆς καί μαγευτικῆς Μάνας Γῆς, τῆς ἐρωμένης τοῦ Φοίβου, φέρουν βαθειά καί ἀνεξίτηλα χαραγμένη στήν ψυχή τους, τά ἔργα καί τίς νύχτες τῆς ἱστορίας τους. Ἕνα σκοτεινό, παγωμένο καί ἐπιθετικό ἐφιάλτη αὐτοῦ τοῦ ἀπώτατου παρελθόντος τους.

Καί ἐννοῶ τούς Λαούς τῆς Ἑσπερίας, οἱ ὁποῖοι δέν μπόρεσαν νά δεχθοῦν τήν θαλπωρή τῆς ἀναγέννησης, τῆς Ἑλληνικῆς σκέψης. Ὑποκρίθηκαν ὅτι ἔλαβαν τήν μετάληψη, ἀλλά ἁπλῶς, ἀνήρτησαν τά Ἑλληνικά ρήματα στίς μετῶπες τῶν ναῶν τους, ἐνῷ στά κατώγια

τους ἔκρυψαν τό ἀρχέγονο θηρίο τους, ἁρπαχτικό καί βάρβαρο, πού συνεχίζει νά κατασπαράζει τόν κόσμο. Ὄχι μόνον τόν Ἄνθρωπον, ἀλλά κα τήν ἴδια τήν Φύση.

Τώρα ὅμως, δέν φοράνε προβιές λεόντων καί δέρματα λύκων. Τώρα, κατέχουν τόν πλοῦτον τοῦ κόσμου, πίνουν τό αἷμα καί τόν ἱδρώτα τῶν Ἀνθρώπων καί σφαιτερίζονται τήν ζωή τους.

Τώρα, κατέχουν τήν Δεσποτεία τοῦ πλανήτη καί τίς Κυβερνήσεις τῶν Ἐθνῶν, τίς σύγχρονες σατραπεῖες καί θέλουν καί τήν ψυχήν τους.

Καί ὅλο προχωρεῖ χωρίς σταματημό.

Καί ὅλο προχωρεῖ ὁ ἐπί Γῆς Ἕλληνας Ἄνθρωπος, ἰχνηλατώντας καί χωρίς σταματημό, νά γνωρίσει τά μυστήρια τοῦ ἔσω καί τοῦ ἔξω του κόσμου, ἀλλά πάντα καταλήγει στίς διαπιστώσεις:

Ὅτι μόλις ἔχει ξύσει τήν ἐπιφάνεια τῆς Γνώσης καί κάτω ἀπό αὐτή, πάντα συναντᾷ τήν ἐπιγραφή:

Ἕν οἶδα ὅτι οὐδέν οἶδα'. τοῦ Σωκράτη,

καί τήν παρότρυνση, πού ἀναγράφεται στήν εἴσοδο τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν:

«***Γνώθι σ' αὐτόν καί θά γνωρίσεις τό Σύμπαν καί τούς Θεούς***».

Καί πιό κάτω ἀπό τίς παραπάνω ἐπιγραφές, μία ἀκόμα ἐπιγραφή - χρησμό, θαμμένη στήν λήθη:

«***Ὅλοι οἱ δρόμοι σου εἶναι στρωμένοι μέ τριβόλους***, ***διχόνοια***, ***προδοσίες***, ***δεινά καί θρυμματισμένα στεφάνια τῆς λεηλατημένης δόξας σου***. ***Στό βάθος σέ περιμένει ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ἥλιου***».

Ἡ Γνώση εἶναι κρυμμένη στόν πυρωμένο Σισύφειο Βράχο, πού ποτέ μέχρι σήμερα ὁ Ἄνθρωπος, δέν μπόρεσε ν' ἀνεβάσει στήν κορυφή τοῦ Βουνοῦ. Ἐκεῖ, ἀπό ὅπου θεάζονται τά μυστήρια τοῦ κόσμου καί ἀναμένουν οἱ

κωδικοί πού ξεκλειδώνουν τήν ρέουσα καί ἀστείρευτη Γνώση καί Ἐνέργεια, δυνάμεις πού θά ἐκτοξεύσουν τό Ὄχημα πρός τήν ἐπικράτεια τῆς Ἀλήθειας.

Προχωρᾶ μέσα στό χάος καί στούς Αἰθέρες, στήν ἀπειρία τῶν ἄπειρων κόσμων, ἀλλά τόσο ὅμοιων καί ἀλληλέγγυων, ἀλληλοεξαρτώμενων καί εὐαίσθητων, πού ἕνα ἁπλό πέταγμα μιᾶς πεταλούδας, μπορεῖ νά προκαλέσει τό ξύπνημα τεράτων, ἀρμαγεδώνων, καί κατακλυσμῶν, πού θά τρελάνουν τή πυξίδα τοῦ Ὀδυσσέα ταξιδευτή, ἀλλά καί τό ξεπέταγμα ἐνός λουλουδιού.

Προχωρᾶ παρορμόμενος ἀπό τήν ἴδια τήν φύση του καί ἀκολουθεῖ τίς ἐπιταγές τῆς συμπαντικῆς τάξης, σάν μιά μηχανή φτιαγμένη ἀπό τόν πρωτομάστορα τῆς νομοτέλειας, προγραμματισμένη μέ δική της Ἐλεύθερη Βούληση νά ἐξελίσσεται σέ πρόσωπο μέ Θεϊκή ὑπόσταση, ὅλο καί περισσότερο Ἐλευθεροποιούμενο.

Κι ὅταν δέν προχωρᾶ κατ' ἐπιταγήν τῆς φύσης του, αὐτό γίνεται γιατί ξύπνησαν τά τέρατα καί ἀποπροσανατόλισαν τήν πυξίδα του.

Προχωρᾶ τόν δύσβατον, ἀμφίδρομον δρόμον, πάντα ὅμως ἀνελισσόμενος, διευρύνοντας καί ἀπωθώντας ὅλο καί πιό μακρυά τούς ὁρίζοντές του καί τούς Οὐρανούς του, ἐκτελώντας τό χρέος του νά γίνεται καλλίτερος ἀπό τούς προγόνους του.

Νά ἀθροίζει τήν δική του προσφορά σέ ἐκείνη πού κληρονόμησε καί νά τήν κληρονομεῖ, πλουσιότερη στούς ἐπίγονους, μέ τήν ἴδια ἐντολή καί τό χρέος γιά ἀκόμα μεγαλύτερη Γνώση. Λιγότερα δεσμά φόβου καί πιό δυνατά φτερά γιά μακρύτερα ταξίδια καί ὑψηλότερους Οὐρανούς.

Προχωρᾶ στόν δρόμο, τῆς ὅλο καί μεγαλύτερης συνειδητοποίησης, ὅτι ἀποτελεῖ τήν κορωνίδα τῶν ὄντων τῆς φύσης καί τοῦ Σύμπαντος, ἀλλά καί ὅτι ὁ κόσμος δέν τοῦ ἀνήκει.

Ἀνήκει σέ κάθε ἀστρικό, ἔμβιο καί φυτικό ὄν, μέχρι τό ταπεινότερο πλάσμα, πού ὅλα ἐπηρεάζονται, ταλαντεύονται καί διεγείρονται ἀπό κάθε δράση, ἐλάχιστη ἤ μέγιστη. Ὅτι δηλαδή, ὁλόκληρη ἡ κοσμική ἰσορροπία ἀναστατώνεται καί ἐπηρεάζεται ἀπό κάθε ἀρνητική ἤ θετική δράση, κάθε ὄντος.

Αὐτός ὁ τύπος Ἀνθρώπου, τοῦ Ἑλλάνιου χώρου ὡς πρῶτος κάτοικός του, δημιούργησε καί διέσπειρε τήν Γνώση στούς Ἀνθρώπους τῆς Γῆς καί ἐμβάθυνε στήν οὐσία καί στό μυστήριο τῆς ὕπαρξής τους. Εἶναι πρωτοπόρος καί προνομιοῦχος.

Τούς πνευματικούς του καρπούς, πού ἐντελῶς φυσικά, πρῶτος ἀποκόμισε ἀπό τόν γύρω του κόσμον καί τόν Ἀγώνα του, τούς προσφέρει στούς Ἀνθρώπους τῆς Γῆς.

Αὐτός ὁ τύπος Ἀνθρώπου, ἀνέπτυξε τόν διανοητήν, τόν Ποιητήν καί τόν Ἥρωα, τόν Ἀγωνιζόμενο ὑπέρ τῆς Ὁλότητας, τόν Θεάνθρωπο, πού πασχίζει νά ἀνέβει στήν ἐπικράτεια τοῦ Θεοῦ.

Στήν ἐπικράτεια, πού ἡ Γνώση σκορπίζει τόν φόβο καί ἀνατάσσει πρός τούς κόσμους τῆς Ἐλευθερίας, στούς ὁποίους ἀθλοῦνται μόνον Ἄνθρωποι καί Θεάνθρωποι μέ ἔπαθλο τήν Θεοποίησή τους.

Ἄνθρωποι, κάθε χρώματος, φυλῆς καί Πατρίδας.

Ἀπέναντι σ' αὐτόν τόν ὅμορφον κόσμον, συνασπίζονται ἀπό καταβολῆς τῆς ὕπαρξής του, οἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ. Οἱ ἐπονομαζόμενες Μυστικές Ἀδελφότητες.

Ἐδῶ, στήν ὅμορφη χώρα, αὐτές οἱ Ἀδελφότητες, ἔχουν σπείρει ὅλους τούς σπόρους τοῦ κακοῦ, ἀπό καταβολῆς τῆς ἱστορίας καί ἔχουν ἐσχάτως, ἐπιτύχει τήν ἀποστράγγιση ἀπό τό μυαλό καί τήν καρδιά τῆς πλειοψηφούσης Ἐλίτ τῶν Ἀνθρώπων αὐτῆς τῆς Πατρίδας, κάθε ἀχτίδα φωτός καί φιλοπατρίας.

Ἔχουν καταστήσει τήν Πατρίδα τοῦ Ἥλιου, ὀρφανή

καί ρακένδυτη μέ τά μνημόνιά τους.Έχουν ἰδιοποιηθεῖ τόν πλοῦτον τοῦ πλανήτη καί τόν ἐμπορεύονται ἀπομυζοῦντες τό μυαλό καί τήν ψυχήν τοῦ Ἀνθρώπου μέ στόχο τήν ταπείνωση καί τήν σκλαβοποίησή του.

Οἱ Μυστικές Ἀδελφότητες ναρκοθετοῦν τήν Συμπαντική τάξη.

Ἐνῷ ἡ φύση, ἡ συμπαντική νόηση καί ἡ νομοτέλειά τους, προσφέρουν στόν ἄνθρωπο τό αἰώνιο γήπεδό τους γιά τήν ἄθλησή του, τήν ἄντληση τῆς κρυμμένης μέσα τους Γνώση, καί τήν ρέουσα καί ἀστείρευτη ἐνέργειά τους γιά τήν ἀνάταξή του σέ ἀνώτερες σφαῖρες συνειδητοποίησης, οἱ Δυνάστες του, συνωμοτοῦν καί καθιστοῦν τόν δρόμον του, ἀδιέξοδον, ἐπικίνδυνον καί ἐπώδυνον.

Τόν ἀποτρέπουν νά ἀντλήσει ἀπό τήν ἀστείρευτη πηγή τῆς ὕλης ἐνέργεια, πού ὅπως ἔλεγε ὁ Τέσλα, ρέει χωρίς σταματημό καί ὁ Ἀνταῖος στό μύθο του, ὅτι ἀναβλύζει ἐπίσης χωρίς σταματημό ἀπό τά ἔγκατα τῆς Μάνας Γῆς.

Ἐνῷ δηλαδή, ἡ Γῆ καί τό Σύμπαν εἶναι ἀστείρευτοι καί κοχλάζοντες Ὠκεανοί Γνώσης καί Ἐνέργειας, οἱ συνωμότες-δυνάστες τοῦ Ἀνθρώπου τίς ἐμπορευματοποίησαν καί ἀναγόρευσαν τήν ἀπόκτηση Γνώσης καί Ἐνέργειας, σε μέσα ἐνίσχυσης τῆς ἀταξίας τοῦ γήϊνου συστήματος, χειραγώγησης καί ἐλέγχου τῆς Ἀνθρωπότητος καί ἀποτροπῆς τῆς ἀνέλιξής της.

Ἐγκολπώθηκαν τό Ἑλληνικόν θαῦμα τῆς Δημοκρατίας, τῆς φιλοσοφίας καί τῆς Ἐλευθερίας, πού πρώτη ἡ πρωτοπορία τῆς Δυτικῆς διανόησης σήκωσε στούς ὤμους της καί ἀναγέννησε μέ τήν πίστη της.

Ἀλλά σιγά, σιγά καί σταθερά τά ἱερατεῖα της, τήν ἔθαψαν στά κατώγια τῶν Ναῶν τους.

Σήμερα τό Ἑλληνικό Ἰδεῶδες ἔχει ἀπόλυτα περιθω-

ριοποιηθεῖ καί ἀπενεργοποιηθεῖ ἀπό τά ψευτοβασίλεια καί τίς ψευδοδημοκρατίες τῆς Ἑσπερίας.

Ἡ κακοποίηση τῆς Δημοκρατίας καί ἡ μετάλλαξή της σέ ΤΕΡΑΣ

Ἡ Δημοκρατία, εἶναι τό κορυφαῖο πολιτειακό σύστημα πού γεννήθηκε στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα. Ἐρείδεται ἐπί τῆς ἀρχῆς τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, κατ' ἀντίθεση πρός τήν μοναρχία, τήν τυραννία, τήν Βασιλείαν καί τήν ὀλιγαρχία.

Προσδιορίζει καί ρυθμίζει τήν λειτουργία τοῦ συστήματος αὐτοῦ, ἐπί τῇ βάσει τῆς θέλησης τῆς πλειοψηφίας τῶν πολιτῶν καί ἀποσκοπεῖ στήν διαχείριση τῶν ὑποθέσεών τους γιά τό κοινό καλό.

Τό πολίτευμα αὐτό, ἀφορᾷ Ἐλεύθερους καί αὐτόχθονες πολίτες. Οἱ ὑπόλοιποι γιά νά ἐνταχθοῦν στήν συνέλευση τῶν πολιτῶν, θά πρέπει νά καταστοῦν ἐπίσης Ἐλεύθεροι καί νά ἀποδεχθοῦν τίς ἀρχές τῆς ἐνιαίας πολιτείας.

Οἱ κανόνες λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος, πρέπει νά ὑπηρετοῦν τίς ἔννοιες:

Τῆς ὑπεροχῆς τοῦ νόμου ἔναντι ὅλων, τῆς νόμιμης ἰσότητας μεταξύ τῶν πολιτῶν, τῆς Ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, καί κυρίως, τῆς ἀδιαπραγμάτευτης κυριαρχίας τοῦ Λαοῦ ἔναντι ὁποιουδήποτε.

Ἡ σύγχρονη Εὐρωπαϊκή συνείδηση, ἀποδεχόμενη τήν παραπάνω ὁριοθέτηση τῆς Δημοκρατίας, ***διά τοῦ Λόκ καί τοῦ Ζάκ Ρουσσῶ***, τοποθέτησε τήν ἀρχή κάθε ἐξουσίας, στό βάθρο τῆς Λαϊκῆς θέλησης καί ὄχι στό λεγόμενο Θεῖο δίκαιο, τό ὁποῖον πηγάζει ἀπό τήν ἀντίληψη ὅτι τά ἀνθρώπινα πράγματα, δέν ἀποτελοῦν ὑπόθεση τοῦ Ἀνθρώπου, ἀλλά, ἐξαρτῶνται ἀπό τό ἔλεος κάποιου ὑπερβατικοῦ ὄντος.

Στήν συνέχεια καί μετά τήν εἴσοδον στήν ἐνεργόν πολιτικήν ζωήν, νέων ἰθυνουσῶν τάξεων τῆς οἰκονομίας καί τῆς κοινωνίας, οἱ ὁποῖες ἐπανα-ὁριοθέτησαν τήν Μέση καί τήν Ἀνώτερη κοινωνικήν τάξη, οἱ κανόνες τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἀλλοιώθηκαν.

Μετά τήν κυριαρχία τῶν ἐλάχιστων οἰκογενειῶν στήν οἰκονομική ζωή, ἄρα καί στήν κοινωνικο-πολιτική ζωή τοῦ πλανήτη, οἱ κανόνες τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, ἐνῷ παρέμειναν στίς μετῶπες τῶν Ἐθνικῶν συνταγμάτων, τῶν Νομικῶν Σχολῶν, τῶν πλανητικῶν θεσμῶν, κλπ., ἴδιοι, ἤ ἐνδεδυμένοι στολές παραλλαγῆς, στήν οὐσία, ἀνατράπηκαν πλήρως.

Ἡ ἰδεολογικοποίηση αὐτῆς τῆς ἀνατροπῆς, ἐπετεύχθη ἀπό τόν Μάρξ τό 1867, μέ τά ἔργα του: ***Μισθός τιμή καί κέρδος καί τήν θεωρία τῆς ὑπεραξίας'***, ἑνοποιώντας ἀριστοτεχνικά, δύο δῆθεν ἀντίθετες ἰδεολογίες, σέ μία ἐπιδίωξη, τόν ἔλεγχο τῆς Ἀνθρωπότητας διά τοῦ ἐλέγχου τοῦ παγκόσμιου πλούτου καί τῆς ἐργασίας.

Ἔτσι ὁ Μαρξισμός, ὁδήγησε τήν Ἀνθρωπότητα στόν μεγαλύτερον διχασμόν καί ἀναγόρευσε τήν ὀλιγαρχία, τήν τυραννία, τήν μοναρχία καί τήν Βασιλεία, ἄρχουσες δυνάμεις, παραλλάσσοντάς τες μέ φόρμα προλετάριου.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς τεράστιας ἀπάτης, εἶναι ὁ δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος καί μέσῳ αὐτοῦ, ἡ ἀναγόρευση τοῦ δῆθεν ἡττημένου, στόν θρόνο τῆς Παγκόσμιας Ἡγεσίας. Στήν συνέχεια, ἐπετεύχθη ἡ ἀπόκτηση τοῦ Παγκόσμιου πλούτου ἀπό τίς ἐλάχιστες οἰκογένειες, ἡ ἔκπτωση τῆς ἀξίας τοῦ Ἀνθρώπου καί τό ἀπόλυτο ἀδιέξοδο πού βιώνει ὁ Λαός μας, ἡ Ε.Ε. καί ὁ κόσμος.

Σήμερα, ἐνῷ οἱ διατεταγμένοι προπαγανδιστές διατυμπανίζουν τίς ἀρχές τῆς Δημοκρατίας σέ ὅλες τίς διαπασῶν τῆς πειθοῦς, αὐτές ἀνατρέπονται.

Κάθε ἀξία τῆς προσωπικῆς καί κοινωνικῆς Ἐλευθερίας φαλκιδεύεται καί κακοποιεῖται. Κάθε δικαίωμα στήν ζωή, στήν Ἐλεύθερη πρόσβαση στήν Γνώση, στήν Δημιουργία, στήν ἔκφραση τῶν πεποιθήσεων, στό συνέρχεσθαι, στό συνετερίζεσθαι, στό ἀνήκειν στήν Οἰκογένεια, στὴν Πόλην, στήν Πατρίδα, στό Ἔθνος καί στήν ἀμφικτιονία τῶν Πατρίδων, κλπ., ἀναιρεῖται καί ἐνοχοποιεῖται.

Ἤδη, εἶναι καταφανές ὅτι:

- Ἡ ἀληθινή δημοκρατία, δέν μπορεῖ νά ταυτίζεται μέ τήν φιλελεύθερη καί πολυκομματική Δημοκρατία, ἀφοῦ ἡ Ἀρχή τῆς Ἰσότητας, ὡς ὕψιστο καί ἀναφαίρετο δικαίωμα, Ἀ ν α ι ρ ε ῖ τ α ι π λ ή ρ ω ς.
- Ἡ μεταλλαχθεῖσα Δημοκρατία, μέ ἀσύλληπτα ταχύτατο ρυθμό γιά τά μέχρι τώρα ἱστορικά δεδομένα, γιγαντώνεται σέ ἀνθρωπόβορο Τέρας καί ὁδηγεῖ τόν πλανήτη στήν ὁλοκληρωτική καταστροφή.

Ἡ Ἑλληνοκεντρική-Ἀνθρωποκεντρική κοσμοαντίληψη καθηλώνεται καί ἀπωθεῖται.

Τά ἀπολύτως ἐλεγχόμενα κέντρα προπαγάνδας, οἱ Κυβερνήσεις, τά Ἐθνικά καί πλανητικά κέντρα ἀποφάσεων κλπ., προχωροῦν ἀκάθεκτα, διαμορφώνοντας τό καθεστώς τῆς νέας παγκόσμιας τάξης.

Ὄχημά τους, τά ἐπί μέρους Ἐθνικά Κοινοβούλια ἀπαρτιζόμενα ἀπό τίς κομματικές ἀντιπροσωπεῖες, τούς κατ' ἐπίφαση ἐκλεγόμενους ἀπό τόν Λαό βουλευτές, πού προεπιλέγονται ἀπό τούς μηχανισμούς τῶν ἀρχηγικῶν κομμάτων, γιά νά εἶναι ὑπηρέτες τους καί ὄχι ἐκπρόσωποι τῶν ψηφοφόρων τους.

Καί πάνω ἀπ' ὅλα, τα πανεπιστήμια βιομηχανίες στοχευμένης ἐκπαίδευσης, ὄχι παιδείας, τα χρηματοπιστωτικά συστήματα και τα Μ.Μ.Ε.

Ἡ συνταγματική ἀρχή, ὅτι ὁ Βουλευτής ψηφίζει κατά συνείδηση, ἔχει πλέον ἐξαχνωθεῖ καί ὀφείλει νά ψηφίζει, ὄχι κατά τήν δική του Ἐλεύθερη βούληση ἀλλά κατά τήν βούληση τοῦ κόμματος, δηλαδή, τοῦ Ἀρχηγοῦ. Πλήρης ἀνατροπή.

Ἀλλά αὐτοί οἱ μηχανισμοί, μετά τήν συγκέντρωση τοῦ ἰδιωτικοῦ καί τοῦ Δημόσιου πλούτου στά χέρια μιᾶς μικρῆς ὁμάδας ἰδιωτῶν καί τῶν ἀχυρανθρώπων τους, ἔχουν καταστεῖ ὅμηροι καί παραρτήματα, τῆς παραπάνω ὀλιγαρχίας καί τῆς ὑπεράνω αὐτῆς Μυστικῆς Ἀδελφότητας.

Οἱ κομματικοί μηχανισμοί, ὀργανωμένοι σέ πυραμιδικά συστήματα, ἐλεγχόμενοι ἀπολύτως, ἀπό τήν ἀρχηγική ὁμάδα, ἔχουν ἤδη παραδοθεῖ στίς παραπάνω ὀλιγαρχίες.

Ἡ ἀπόλυτη ἀνάγκη τῶν κομμάτων γιά ἐπιβίωση, δράση καί διείσδυση στό Λαό, ἐπιβάλλει τήν ὅλο καί μεγαλύτερη χρηματοδότηση.

Στήν πράξη, αὐτή ἡ χρηματοδότηση δέν ἐπιτυγχάνεται ἀπό τά μέλη τοῦ κόμματος, ἀλλά ἀπό τούς χορηγούς, φανερούς καί κατά βάση ἀφανεῖς.

Οἱ ἀφανεῖς χορηγοί, εἶναι φυσικό νά ἀπαιτοῦν ἀντί-χορηγίες, οἱ ὁποῖες ἐξελίσσονται σέ οὐσιαστική παράδοση τοῦ κόμματος.

Ἡ τελική κατάληξη εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἅλωση, τουλάχιστον στά ὑψηλά ἐπίπεδα τῆς πυραμίδας.

Οἱ ἐλεγχόμενες Κυβερνήσεις, διαμορφώνουν κατ' ἐπίφαση ἐλεύθερη, ἐλεγχόμενη ὅμως στήν οὐσία Διοίκηση, Δικαιοσύνη, Παιδεία, Δημόσια Τάξη, κλπ.

Οἱ Ὑπουργοί, δέν λογοδοτοῦν γιά τίς ἐγκληματικές πράξεις τους στόν φυσικόν δικαστή, ἐάν πρῶτα, δέν ἀποφασίσει γι' αὐτό ἡ ἐλεγχόμενη ἀπό τίς Κομματικές ἡγεσίες Βουλή.

Ἀλλά ἡ κομματική ἡγεσία, ἐλέγχεται ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ Παγκόσμιου Μινώταυρου καί ἐκείνη μέ τήν σειρά της, ἐλέγχει τήν κατ' ἐπίφαση Δημοκρατική Βουλή.

Ἡ Δικαιοσύνη ἐκχωρεῖ τήν ὑπόστασή της στούς Ἀρχηγούς τῶν Κομμάτων καί στόν Μινώταυρο, ἐνῷ ἡ Κοινωνία μεταλλάσσεται ἀπό τό ραβδί τῆς Κίρκης σέ πολτοποιημένο μόρφωμα καί καρικατούρα, ἐπί τῆς ὁποίας ἀσχημονεῖ ἡ ἐκδιδόμενη σέ κάθε ἰσχυρότερον, πολιτική ἐλίτ.

Ἡ ἀριστοτεχνική ἐξέλιξη αὐτῆς τῆς νεοπλασίας ἐκφράζεται ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, τήν γραφειοκρατία τῆς Ε.Ε. καί τούς πλανητικούς θεσμούς.

Ὁ περίτεχνος ἱστός τῆς ἀράχνης

Ἡ Ε.Ε. εἶναι ὁ περίτεχνος ἱστός τῆς ἀράχνης, τῆς κατ' ἐπίφαση 'Δημοκρατίας τῶν τεχνοκρατῶν', τῶν ἐπιλεγμένων στά ἀνώτατα κλιμάκιά της, ἀπό τούς γόνους τῶν NAZI τοῦ Β' Παγκόσμιου Πολέμου καί στά ὑπόλοιπα κλιμάκιά της, ἀπό ἀριστείς τεχνοκράτες, ἀφυδατωμένους ἀπό κλασική παιδεία καί μεταλλαγμένους στόν ἐνδιάμεσο τύπον ἀνθρωποειδοῦς, μεταξύ τοῦ πάλαι ποτέ Ἀνθρώπου καί τοῦ σημερινοῦ ἀνθρωποειδοῦς ρομπότ.

Τό δίδυμο Γερμανίας-Γαλλίας, πού στηρίζεται στίς ἐπιμελῶς καί ἐπί αἰῶνες καλά περιχαρακωμένες καί καθοδηγούμενες ἀπό τίς ὀλιγαρχίες τους κοινωνίες, τῆς ἁρπακτικῆς, βάρβαρης καί ἐπεκτατικῆς ἀπό τήν ἐποχή τῶν σπηλαίων Γερμανίας, καί τῆς ἤδη ἀλλοτριωμένης ἀπό τούς Σιωνιστές Γαλλικῆς πρωτοπορίας, ὁδηγοῦν τό Εὐρωπαϊκό ἅρμα, μέ σκοπό τήν σύνθλιψη τῶν Λαῶν της.

Ἀμφότερες οἱ πάρα πάνω χῶρες μέ τούς κολαούζους

τους, ὀμνύουν πίστην στόν Μεγάλο Ἀδελφό καί ἀνέλαβαν τό χρέος νά ὁμογενοποιήσουν τό Εὐρωπαϊκό πολιτιστικό μωσαϊκό καί νά ἐξαφανίσουν ἀπό τόν Εὐρωπαϊκόν κοινωνικόν χάρτη τήν Ἑλληνικήν, ἀνθρωποκεντρικήν κοσμοαντίληψην.

Αὐτή ἡ Ε.Ε., ἀπό Ἕνωση τῶν Λαῶν, τῶν Ἐθνῶν καί τῶν πολιτισμῶν, ἡ ὁποία ἀναπτύχθηκε καί ἄνθησε στά πρῶτα βήματά της, ἀρδευόμενη ἀπό τήν πείρα τῶν Λαῶν πού δεινοπάθησαν ἀπό τούς NAZI στούς δύο Παγκοσμίους Πολέμους, μεταλλάχθηκε σέ μία ἄλλη Εὐρώπη Τέρας, ὀλετήρα τῶν Λαῶν της, ὄχι μέ στούκας, ἀλλά μέ τό χρῆμα τοῦ μόχθου τους.

Δημιούργησε ἕνα Κοινοβούλιο, καφενεῖο, βαρύγδουπο καί κενό. Λαλίστατο καί ἄσφαιρο, πολύ παραγωγικό γιά τόν ἀποπροσανατολισμόν τῶν Λαῶν της, ἀπό τά μεγάλα καί ζέοντα. Ἐκκωφαντικά σιωπηρό καί στοχευμένα ἀποτελεσματικό γιά τά ὅσα ἀρμαγεδωνικά συντελοῦνται.

Μία Εὐρωπαϊκή ἐπιτροπή, πού ἐπικυρώνει τήν ἐπικυριαρχία τῆς Γερμανίας, τῆς Γαλλίας καί τῶν καλαούζων τους στήν Εὐρώπη καί στόν κόσμον.

Μιά Κομισιόν, ἀπρόσωπη, δαιδαλώδης καί ἀσύμβατη, μέ τό καταπατούμενο Εὐρωπαϊκό δίκαιο, τό ἐφαρμοζόμενο ἐπιλεκτικά καί χρησιμοποιούμενο ὡς ὁ «φερετζές» γιά τά διαπραττόμενα ἐγκλήματα κατά τῶν μελῶν της.

Μιά στρατιά τεχνοκρατῶν, ἀπόμακρων ἀπό κάθε σχέση καί δυνατότητα ὥσμωσης μέ τούς Ἐθνικούς θεσμούς καί τούς Λαούς, πού ὑπάρχουν καί δροῦν ὡς τά ἐκτελεστικά ὄργανα τῆς Γερμανίας καί τοῦ πέραν αὐτῆς, Μεγάλου Ἀδελφοῦ.

Μιᾶς Κεντρικῆς Εὐρωπαϊκῆς Τράπεζας, πού κατέστησε τίς Ἐθνικές Τράπεζες θυγατρικές της, πού τελικά

μηδένισε κάθε δυνατότητα τῶν Ἐθνικῶν Κυβερνήσεων νά ἀσκοῦν πολιτικές ὑπέρ τῶν Λαῶν τους, πού μονοπώλησε τήν ἔκδοση τοῦ Εὐρῶ καί παρέδωσε τήν τεράστια ἰσχύν του στό ὁπλοστάσιο τῆς Γερμανίας καί τῶν κολαούζων της, κατ' ἐπιταγήν τοῦ Μεγάλου Ἀδελφοῦ.

Αὐτή ἡ Εὐρώπη, εἶναι ἡ βελούδινη ἐκδοχή τῶν οἰκονομικῶν καί ὄχι μόνον δολοφόνων, προέκταση καί ἀρδευτής, τόσο τῶν Εὐρωπαϊκῶν δεξιῶν, ὅσο καί τῶν ἀριστερῶν. Στήν ἐποχή μας ὅλοι οἱ Κυβερνητικοί, Κοινοβουλευτικοί, κλπ., θεσμοί, ἄλλοι σέ μικρό καί ἄλλοι σέ μεγαλύτερο βαθμό, ἔχουν ἁλωθεῖ ἀπό τίς ὀλιγαρχίες τοῦ χρήματος τῆς Ε.Ε., ἀπό τίς Μυστικές Ἀδελφότητες καί ἀπό τίς Μυστικιστικές Στοές.

Ἡ Ε.Ε. ἀποτελεῖ τήν καλά στημένη φάκα, ἡ ὁποία μέ δέλεαρ τό καλοψημένο τυρί, συγκεντρώνει καί σφετερίζεται τούς Λαούς τῆς Εὐρώπης καί τόν περίγυρόν της, τούς ἁλέθει στό μύλο τῆς ὁμογενοποίησης γιά νά τούς παραδώσει στόν Μεγάλο Ἀδελφό.

Αὐτές οἱ δυνάμεις, ἔχουν σέ μεγάλο βαθμό ἐπιτύχει τόν ἔλεγχο τῶν Κυβερνήσεων, τῶν Ἐθνικῶν καί πλανητικῶν θεσμῶν καί τείνουν νά ἐπιτύχουν τόν ἔλεγχον κάθε Ἀνθρώπινης δραστηριότητας.

Ὁ παραπάνω συλλογισμός δέν εἶναι πλέον ἁπλοϊκός.

Εἶναι ἀπολύτως κατανοήσιμος, μέσα ἀπό τήν ὀδυνηρή ἐμπειρία τῆς πείνας, τῆς ὀδύνης καί τῆς προοπτικῆς τοῦ τέλους, πού βιώνει ὁ Ἕλληνας πολίτης, ἀλλά καί ὁ κάτοικος κάθε χώρας, κάθε πολίτης, μικρῆς καί μέσης διάνοιας.

Βεβαίως, τά καλά ἐνορχηστρωμένα καί ἀπολύτως ἐξαρτώμενα, Μ.Μ.Ε., πού ἐπί δεκαετίες βομβαρδίζουν τόν ἁπλόν πολίτη μέ στόχο τήν αὐτοενοχοποίησή του, ἐξοστρακίζουν, τήν καθημερινή σκληρή καί θανατερή ἐμπειρία, πάνω στό ὄστρακο τῆς προπαγάνδας,

ἐπιβάλλοντας ἕνα μαζικό 'βέρτικο', προσφέροντας τό ἀναγκαῖο ἄλλοθι στούς Λαούς νά ἐλπίζουν, ἀναμένοντες τό μοιραῖον.

Ἀλλά, ἡ συλλογική συνείδηση τῶν Ἀνθρώπων καί ἡ συμπαντική μνήμη, δρῶσες ἀσύμβατα μέ τίς θελήσεις τῶν Μεγάλων Ἀδελφῶν, θά πυροδοτήσουν τό ὄχημα, πού θά ὑπερβεῖ μέ τό νέο Ἀχίλλειο Ἅλμα του, τίς σύγχρονες λεγεῶνες καί τό σημερινό ἀδιέξοδο.

Ὁ Μαρξισμός, τό ἄλλο πρόσωπο τοῦ Καπιταλισμοῦ καί στό βάθος, οἱ Μυστικιστικές Στοές

Παράλληλα ὁ Μάρξ τό 1867, μέ τά ἔργα του: «***Μισθος, τιμή καί κέρδος, καί Ἡ θεωρία τῆς ὑπεραξίας***», ἰδεολογικοποίησε τήν διαμάχη, καπιταλισμός-κομμουνισμός καί ναρκοθέτησε τήν ἐξέλιξη τῆς ἱστορίας.

Τούς ἀναγόρευσε σέ δῆθεν, δύο διαμετρικά ἀντίθετους πόλους.

Στήν πράξη, αὐτοί οἱ δύο πυλῶνες δροῦν ὡς τά δύο ταυτόβουλα πρόσωπα τοῦ Ἰανοῦ. Καί τά δύο ἐπιτελοῦν τόν ἴδιον σκοπό.

Το ἕνα πρόσωπο, ὅπως ἀναφέρω σέ προηγούμενες σελίδες, διεκδικεῖ τόν παγκόσμιον δημόσιον καί ἰδιωτικόν πλοῦτο, ὑπέρ τοῦ Κράτους, τό ὁποῖο ὅμως θά διαχειρίζεται ἡ κομματική νομενκλατούρα.

Τό ἄλλο πρόσωπο, διεκδικεῖ τόν παγκόσμιον πλοῦτον, ὑπέρ τῶν ἐλάχιστων Οἰκογενειῶν, τῶν πεφωτισμένων, τῶν Ἰλουμινάτι καί τῶν ἀχυρανθρώπων τους.

Καί τά δύο πρόσωπα, περιθωριοποιοῦν-φτωχοποιοῦν καί σκλαβοποιοῦν τόν Ἄνθρωπον, τοῦ στεροῦν τήν Γνώση καί τόν καθιστοῦν ἀνελεύθερον, διαχειρίσιμον καί ἐξάρτημά τους.

Κόκκον ἄμορφης μάζας, ἀπρόσωπης, ἀναλώσιμης καί ἀντικαταστάσιμης στήν διαδικασία παραγωγῆς, ἀπό τά ἀνθρωποειδῆ ρομπότ.

Αὐτά τά δύο πρόσωπα, κινούμενα ἀντίστροφα στόν κύκλο τῆς Ἱστορίας, ἤδη συνέπεσαν. Ἄθροισαν τίς δυνάμεις τους καί γέννησαν τό Τέρας τῆς πολύπλευρης κρίσης, πού βιώνει σήμερα ἡ Πατρίδα μας καί ὁ Κόσμος καί εἶναι ἕτοιμα γιά τήν μεγάλη ἐπίθεση.

Θά μποροῦσε νά ἰσχυριστεῖ κανείς, ὅτι τά δύο πρόσωπα τοῦ Ἰανοῦ, ὁ καπιταλισμός καί ὁ κομμουνισμός, εἶναι ἡ ἐπιτομή τῆς σύγχρονης παγκόσμιας συνωμοσίας. Εἶναι μία ἀπολύτως συνειδητά στημένη μηχανή ἐλέγχου καί σκλαβοποίησης τοῦ Ἀνθρώπου.

Καί ἐνῷ γι' αὐτήν μιλᾶνε ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια οἱ μεγάλοι διανοητές, μύστες καί προφῆτες, ἡ ἀνθρωπότητα μέσα ἀπό μία μεθοδευμένη μαζική ὕπνωση καί οἰκονομική, πνευματική καί ἠθική ἀπομύζηση πού βιώνει στήν ἐποχή μας, ἀντιμάχεται τόν ἑαυτόν της, συρρικνοῦται, καταβυθίζεται σ' ἕνα πρωτόγνωρο τέλμα καί ἐπιτρέπει στό θηρίο νά τήν κατασπαράζει.

Οἱ μυστικιστικές στοές, πού βρίθουν σέ ὅλο τόν κόσμο καί βασιλεύουν στήν Δύση, ὅπως:

Τό κυρίαρχο στρατιωτικό Τάγμα τῆς Μάλτας S.M.O.M. τοῦ Βατικανοῦ, τό Ἡγουμενεῖον τῆς Σιών, Ἡ μεγάλη στοά τῆς Ἀνατολῆς, οἱ Ναΐτες Ἱππότες, τό Εὐγενέστατο Τάγμα τῆς Περικνημίδας, Οἱ Ροδόσταυροι, Ἡ Λέσχη Μπίλντερμπεργκ, Ἡ Λέσχη τῆς Ρώμης, τό Ἵδρυμα Ἄσπεν, Ἡ Τριμερης Ἐπιτροπή, Τό Συμβούλιο Ἐξωτερικῶν Σχέσεων, Τό Ἄλσος τῆς Βοημίας, Ἡ Λύκεια Πίστη, Ἡ Λέσχη τοῦ Κρανίου καί τά Ὀστά τοῦ Παν/μίου τοῦ Γέηλ, κλπ. κλπ., ...,

Ἀποτελοῦν, ἕνα γιγαντιαῖον ἑνοποιημένο παγκόσμιο δίκτυο, γνωστό ὡς ἡ Μυστική Ἀδελφότητα, ὡς οἱ πε-

φωτισμένοι, Ἰλουμινάτι κλπ., πού ἤδη πέτυχαν νά ἐλέγχουν τήν οἰκονομία, τήν ἐκπαίδευση καί ὅλες τίς βασικές λειτουργίες τῆς παγκόσμιας κοινωνίας.

Στήν κορυφή αὐτῆς τῆς ἀδελφότητας, ἄρχει μία ἀθέατη ὁμάδα συνωμοτῶν πού ἀποφασίζει γιά λογαριασμό της καί κυβερνᾷ ὅλες τίς Κυβερνήσεις τῶν χωρῶν, τουλάχιστον τῆς Δύσης, μέσα ἀπό κλειστές πόρτες, προωθώντας τό καθεστώς τῆς Νέας Παγκόσμιας Τάξης.

Οἱ βασικοί πυλῶνες τῆς Νέας Τάξης, πού ἔχουν ἤδη τεθεῖ καί προωθοῦνται εἶναι οἱ παρακάτω:

— Μία Παγκόσμια Οἰκονομία
— Μία Παγκόσμια Κυβέρνηση
— Μία Παγκόσμια Θρησκεία

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐξυφαινόμενη συνωμοσία κατά τῆς Ἀνθρωπότητας, ἔχει ἤδη ὡριμάσει καί ἑτοιμάζεται νά ἐγκαινιάσει τήν ἐπίσημη παρουσία της στόν Κόσμο.

Ἡ Πατρίδα μας, ἐπελέγει ὡς τό πρῶτο πείραμα καί ἡ Ἰφιγένεια.

Καί ἡ κρίσιμη στιγμή ἔφτασε. Νά ἐπιτελεστεῖ τό νέο, τό πλέον καθοριστικό γιά τήν Ἑλληνική Πατρίδα καί τόν κόσμο, Ἀχίλλειο Ἄλμα της.

Θά χρειαστεῖ νά ἀνακαλέσουμε στήν μνήμη μας τό βιβλίο τοῦ Τζώρτζ Ὄργουελ, μέ τίτλο '1984'. Νά φωτίσουμε τόν ἐπαναστάτη ἀντάρτη, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκόμα τήν δυνατότητα καί τό θάρρος νά διακρίνει τά ψέματα τοῦ Μεγάλου Ἀδελφοῦ, τόν Οὐΐνστον.

Ὁ παραβάτης καί ἐπίορκος γιά τήν Νέα Τάξη, πού εἶχε τό θάρρος νά ἀμφισβητήσει τόν Μεγάλο Ἀδελφό συνελήφθη ἀπό τούς ἐλιτιστές καί καταπιεστές του.

Δέν τόν θανάτωσαν τόν Οὐΐνστον, ἁπλῶς τόν χρησιμοποίησαν σάν πειραματόζωο καί ἄρχισαν νά ἐπε-

ξεργάζονται τό μυαλό του καί νά ἀναπλάθουν τίς σκέψεις του, νά 'ἐξαγνίζουν' τόν «ἔνοχο» κατά τήν ἀστυνομία τῆς Νέας Τάξης καί νά τόν «ἀνατάσσουν» σέ ἄκριτον πιστόν καί λάτρην τοῦ Μεγάλου Ἀδελφοῦ.

Ὁ Οὐίνστον, ἔπρεπε νά δεχθῇ ὁλοκληρωτικά, ἀνεπιφύλακτα καί ἄκριτα τίς ἀρχές τῆς Νέας Τάξης. Νά ἀρνηθῇ, τόν ἑαυτόν του, τήν Μάνα καί τόν Πατέρα του.

Νά προσφέρῃ τά παιδιά του, βορά στίς ἀπρόσωπες Ἀρχές τῆς Νέας Τάξης, νά ἀρνηθῇ τήν Πατρίδα, τούς προγόνους του, τήν ἱερότητα τῆς σχέσης του μ' αὐτούς καί τούς ἐπιγόνους του. Νά ἀρνηθῇ κάθε ἐκδοχή ἄλλου Θεοῦ καί νά προσφέρῃ ἑαυτόν στήν κυριαρχία τῆς μιᾶς δοτῆς παγκόσμιας Θεότητας τῆς Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας, τοῦ Μεγάλου Ἀδελφοῦ.

Τότε καί μόνον τότε, θά μποροῦσε νά κατευναστῇ καί νά ἔχει θέση στήν κόλαση τῆς Νέας Τάξης πραγμάτων, ὅπως σημειώνει ὁ Τζωρτζ Ὄργουελ, στό βιβλίο του '1984'.

Τό κόμμα τῆς Νέας Τάξης τῶν ἐπίλεκτων, ἔνοιωσε τήν ἐπιτακτικήν ἀνάγκη νά δημιουργήσῃ ἕνα Ὑπέρ-Ὑπουργεῖο Ἀλήθειας.

Οἱ γραφειοκράτες αὐτοῦ τοῦ Ὑπέρ-Ὑπουργείου στεγάστηκαν σέ ἕνα τεράστιο ἀπαστράπτον κτήριο σέ σχῆμα πυραμίδας, ὕψους 300 μέτρων.

Πάνω στήν ἐπιφάνεια τῆς κατασκευῆς, ἔγραψαν τά συνθήματα τοῦ κόμματος:

— Ὁ πόλεμος εἶναι εἰρήνη
— Ἡ Ἐλευθερία εἶναι Σκλαβιά
— Ἡ ἄγνοια εἶναι Δύναμη

Ἀλλά αὐτό, δέν εἶναι τό τρισυπόστατο τῆς Κόλασης; Εἶναι ὅμως, ἡ ἐπιεικής ἐκδοχή τοῦ κόσμου πού ἔρχε-

ται. Ὁ κόσμος αὐτός ξεπερνάει τά ὅρια τῆς φαντασίας κάθε εὐφάνταστου.

Ἀλλαγή τοῦ τρόπου σκέψης μας

Γιά νά χαραχθοῦν ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ Νεοταξίτες, τά παραπάνω συνθήματα στό μυαλό τῶν Ἀνθρώπων, ὡς θέσφατες καί ἀξιωματικές Ἀλήθειες, πρέπει νά ἀλλάξῃ, ὑποχρεωτικά, ὁ παλιός τρόπος σκέψης, μέ ἕνα νέο τρόπο σκέψης. Πρέπει δηλαδή νά γίνῃ βίαιη ἐπέμβαση στόν Ἀνθρώπινον ἐγκέφαλον καί στόν ψυχικόν καί συναισθηματικόν κόσμον του.

Ἡ Μυστική Ἀδελφότητα τῶν Πεφωτισμένων καί κατεχόντων τόν παγκόσμιον πλοῦτον καί τήν πατρότητα τῶν μεγάλων καταστροφικῶν πολέμων, προωθοῦν τήν υἱοθέτηση αὐτοῦ τοῦ νέου τρόπου σκέψης.

Ἕνα διεθνές μονοπώλιον ὑπέρ-πλούσιων συνωμοτῶν, κατάφερε τούς τελευταίους δύο αἰῶνες, νά προκαλέσῃ καί νά ἐπιβάλλῃ μία παραίσθηση καί αὐταπάτη μέσα στό μυαλό τῶν ἀνθρώπων, σέ μαζική κλίμακα.

Ἤδη ὁ ἔλεγχος τῆς σκέψης τῶν μαζῶν ἀναγορεύθηκε σέ ἐπιστήμη καί στό πρῶτο μέλημα τῆς ἡγεμονεύουσας τάξης τοῦ πλανήτη.

Αὐτή ἡ νεοπλασία, συντελεῖται στά ἔγκατα τῆς πλέον μυστικῆς συνωμοσίας, πού ὑφάνθηκε ποτέ στόν πλανήτη Γῆ καί ἐξελίσσεται σέ ἕνα ὑπέρ-θηρίο πού ξεπερνᾷ τίς ἀντοχές μας, διαμορφώνει τήν ἐξέλιξη τῆς ἱστορίας καί ἔχει ἐπιτύχει, σέ μεγάλο βαθμό, τόν ἔλεγχο τοῦ μυαλοῦ τῶν ἀνθρώπων, τῶν κυβερνήσεων καί τόν ἐκτροχιασμόν τοῦ πολιτισμοῦ ἀπό τίς προαίωνιες ράγες του.

Ἡ μέχρι σήμερα ἀήττητη δύναμή της εἶναι ὁ πλοῦτος καί μέσα ἀπ᾽ αὐτόν, ὁ ἔλεγχος τῆς Γνώσης, τῆς πλη-

ροφορίας γενικότερα, τῶν ποικίλων ἀναγκών τῆς ζωῆς, τῆς παιδείας καί ἀπαιδείας, καί ἡ δημιουργία νέων προτύπων ἀσύμβατων μέ τήν φυσικήν τάξη.

Μέσα ἀπό τήν δύναμη τοῦ πλούτου καί τήν στέρηση ἐπιβίωσης ἀπό τούς πολλούς, οἱ κατέχοντες ἐξουσιαστές τοῦ ἀνθρώπου, ἀποδυναμώνουν τούς ἁρμούς του μέ τήν Μάνα Φύση, ἀπονευρώνουν τόν μαχητή γιά ἀνώτερα ἰδανικά καί τόν ἀποστεροῦν ἀπό τό πάθος γιά Γνώση, γιά ἀγάπη πρός τόν συνάνθρωπον καί τήν κατ' ἐπιταγή τῆς φύσης ἐπιδίωξην τῆς Ἐλευθερίας.

Μέσα ἀπό τήν γενική φτωχοποίηση, ἐπιβάλλεται ἡ περιθωριοποίηση, ἡ ἀπαιδεία καί ἡ πολτοποίηση. Ἐνῷ μέσα ἀπό τά ΜΜΕ, ἐπιτυγχάνεται ἡ ὑπερτροφία τῶν ἀρνητικῶν ροπῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ βαρβαροποίησή του καί ἡ δημιουργία τοῦ νέου ἀπόλυτου σκλάβου.

Οἱ κατέχοντες τόν παγκόσμιον πλοῦτον, τραπεζίτες, πολιτικοί, θρησκευτικοί Ἡγέτες, ἰδιοκτῆτες μέσων μαζικῆς ἐνημέρωσης, Βιομήχανοι κλπ., ἀποτελοῦν ἤδη τήν ἐμπροσθοφυλακήν αὐτῆς τῆς Μυστικῆς Ἀδελφότητας καί τούς «ἐξαγνιστές» τοῦ ἀτίθασου καί ἀπροσάρμοστου Ἀνθρώπου.

Καταγράφω μερικά ἀπό τά πλέον γνωστά, διεθνῶς ὀνόματα:

Οἰκογένεια Rochild, Οἰκογένεια Prescof Liezg Boos, Μιχαήλ Γκορμπατσώφ, Ἀδόλφος Χίτλερ, Μπενίτο Μουσολίνι, Ρόαντ Σμιθ, Βάκλαβ Χάβελ (πρόεδρος Τσεχοσλοβακίας), Ἄλιστερ Κρόουλυ (διαβόητος σατανιστής), Χένρι Κίσιγκερ καί ἀμέτρητα ἀκόμα ὀνόματα, πού ἔγραψαν τίς μελανότερες περιόδους στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἡ Μυστική Ἀδελφότητα εἶχε προγραμματίσει ὅτι, τό κρυφό προσχέδιο γιά τήν παγκόσμια κυριαρχία της θά εἶχε ἐπιτευχθεῖ μεχρι τό 2000, καθώς ἡ ἀνθρωπότητα περνάει τό κατώφλι γιά τήν Νέα Χιλιετία.

Ἡ ἀντίσταση τῶν Λαῶν καί τῶν Ἐθνῶν καί οἱ ἐμμονές τους πάνω στίς παραδοσιακές ἀντιλήψεις, τῆς οἰκογένειας, τοῦ Ἔθνους, τῆς Ἀγάπης καί τῆς Πατρίδας, πρέπει νά συντριβοῦν, ὑποστηρίζει ὁ Κρίστιανς, ἕνας ἀπό τούς θεωρητικούς τῆς παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Ἐνῷ, ὁ Τσέστερ Πίρς, καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ στό τμῆμα ἐκπαιδευτικῆς ψυχιατρικῆς διδάσκει ὅτι:

«**Πρέπει νά χωριστοῦμε καί νά ἐξαγνιστοῦμε γιατί ἐπιμολύνουμε τήν ἀνερχόμενη γενιά μέ τήν παλαιομοδίτικη ἠθική καί τίς ἀρνητικές, κακές σκέψεις μας**».

Κάθε παιδί λέει, τό ὁποῖον μπαίνει στό σχολεῖο, στήν ἡλικία τῶν πέντε ἐτῶν, εἶναι ἐκ προοιμίου ἄρρωστο, μέ τίς συγκεκριμένες πεποιθήσεις ἀπέναντι στούς προγόνους του, στούς γονεῖς του, ἀπέναντι στήν κυριαρχία τοῦ Ἔθνους του ὡς μιᾶς ξεχωριστῆς ὀντότητας καί ὁλότητας.

Αὐτά τά παιδιά, πρέπει νά τά ξαναδημιουργήσουμε μέ διεθνῆ παιδεία, σέ μελλοντικοῦς ἀνθρώπους, μέ δικές μας καί μόνο μεθόδους. Νά τά ἀποσπάσουμε δηλαδή, ἀπό τό παρελθόν, τό παρόν καί τό μέλλον. Νά τά κάνουμε χωρίς μνῆμες γιά τό παρελθόν, χωρίς φιλοδοξία γιά Γνώση καί δημιουργία καί χωρίς προβολή τους στό μέλλον, ἄκληρα, ἄτεκνα καί ἔσχατα, μή ἔχοντα δηλαδή σχέση μέ τούς προγόνους καί τούς ἐπίγονούς τους. Ὀντότητες μοναχικές καί ἀσύνδετες μέσα στόν χῶρο, στόν χρόνο καί τήν Ἱστορία.

Μιά νέα ἐκδοχή τῆς μοναχικότητας καί τοῦ μηδενός.

Γι' αὐτό, ὅσοι δέν θέλουν νά προσαρμοστοῦν στόν νέον τύπο σκέψης καί νά γίνουν κοινωνοί τῆς πλανητικῆς παραίσθησης πού θέλει νά ἐπιβάλλῃ ἡ Μυστική Ἀδελφότητα, πρέπει νά καταδικαστοῦν ὡς παρανοϊκοί καί ἐπικίνδυνοι γιά τό Νέο Παγκόσμιο Σύστημα.

Νά ἀπορριφθοῦν ὡς σκύβαλα, κατ' οὐσία ἀνθρώπινα ἀπόβλητα.

Καί νά ἐξαφανισθοῦν, ἐάν πρόκειται νά ἐξελιχθῇ ὁ κόσμος καί νά ἐκπληρωθῇ τό διαρκές ὄνειρο τῶν μυστικῶν Ἀδελφοτήτων.

Στίς δυτικές χῶρες καί ἐμφανέστατα στίς Σκανδιναβικές, στήν Αὐστραλία, στήν Νέα Ζηλανδία, στήν Ἀγγλία καί ἀλλοῦ, προωθοῦνται στά σχολεία, προγράμματα σεξουαλικῆς Ἀγωγῆς μεταξύ ὁμοφύλων καί προγράμματα παιδεραστίας καί ἔνταξής τους στήν διδασκόμενη ὕλη, ἐπιδοτούμενα ἀπό τούς Κρατικούς προϋπολογισμούς.

Ἀνάλογες φρικώδεις καταγγελίες ἔχουν δεῖ τό φῶς τῆς δημοσιότητος καί στήν Ἑλλάδα. Στά σχολεῖα μας διδάσκονται ἀπαράδεκτες σεξουαλικές ἱστορίες ἐξαχρείωσης τῶν νέων μας καί γίνεται προσπάθεια ἄμβλυνσης τῆς Ἐθνικῆς μας συνείδησης.

Ἐπιδίωξη: Ἡ βίαιη διάλυση τῆς Οἰκογένειας, ἡ κακοποίηση τοῦ ψυχισμοῦ τῶν παιδιῶν, ἡ κατακρίμνηση τῆς ἠθικῆς στάθμης, τῆς αὐτοπεποίθησής τους, ἡ ὁμογενοποίηση τῶν Ἐθνῶν καί ἡ μετάλλαξη τῶν Ἀνθρώπων σέ ἕνα ἄνευρο καί πλαδαρό, χωρίς συναισθήματα μόρφωμα, ἕρπον καί ὑποτακτικόν. Σέ ἕναν κόσμον ὅλο καί περισσότερο ἔκφυλων καί σκλαβοποιούμενων κατοίκων καί ἀνθρωποειδῶν.

Ἡ παραπάνω πραγματικότητα ἀποτελεῖ ἐπιδίωξη τῆς Ε.Ε. ἡ ὁποία προετοιμάζει τούς πολίτες της ν' ἀποδεχθοῦν, πρῶτα μέσα ἀπό τά βιβλία τῆς ἐναλλακτικῆς λογοτεχνίας, τό ὁμοφυλόφιλο καί παρά φύση σεξ καί τίς πάσης φύσεως ἐκτροπές γιά τούς νέους καί τήν κοινωνία πού ἔρχεται. Ἐπ' αὐτοῦ, ὅλο το πολιτικό σύστημα σφυρίζει ἀδιάφορο.

Ἀλλά ποιοί εἶναι, αὐτοί οἱ περιούσιοι, ἅρπαγες τοῦ πλούτου τῆς Γῆς καί ἀπό πού ἔλκουν τό δικαίωμα νά

'ἐξελίξουν' τόν Ἄνθρωπον, ἐρήμειν αὐτοῦ καί ἀπέναντι στήν συλλογικήν του βούληση;

Νά γιατί, οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλανήτη καί πρῶτα οἱ Ἕλληνες, βιώνουν τό πρωτόγνωρο στήν ἱστορία τους, 'βέρτικο', ἀπώλεσαν δηλαδή πλήρως τόν προσανατολισμόν τους καί στροβιλίζονται βυθιζόμενοι στήν δίνη τῆς ἀβεβαιότητος, ἀναμένοντας μέ ἀπάθεια τά ἐπερχόμενα.

Ἴσως, μέσα ἀπό τίς ΩΔΕΣ μου ἀλλά καί τῆς ΩΡΑΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ καί τοῦ ἀπαντητικοῦ μου σημειώματος, νά ἐγκυνομονεῖται ἡ ἀπάντηση στά βασανιστικά ἐρωτήματα:

- Γιατί, καί ἀπό ποιούς, ἐπί χιλιετίες βάλλεται ὁ Ἕλλην Λόγος, τό Ἑλληνικό Ἰδεῶδες καί τό Ἑλληνικό Ἔθνος; Ὁ ἐπί τῆς Γῆς Ἄνθρωπος;
- Γιατί, τό Ἑλληνικό Ἰδεῶδες, ἀποτελεῖ τό μοναδικό ἀντί-ἐντροπικό καί τήν μοναδικήν ρεαλιστικήν πρόταση γιά τό νέο Ἀχίλλειο Ἄλμα, πάνω ἀπό τίς Λεγεῶνες;

Ἡ Σοφία τῆς φυσικῆς καί Συμπαντικῆς τάξης, πού ἐπικύρωσε ἀμέτρητες φορές ἡ ἱστορία, θά πυροδοτήσει καί πάλι τό ὄχημά της νά ἐπιτευχθεῖ τό νέο Ἀχίλλειο Ἄλμα, σάν ἀποτέλεσμα ὅμως, Ἀγώνα καί ὑπερθυσιών τοῦ Ἀνθρώπου καί ὄχι σάν δῶρο καί εὐσπλαχνία κάποιου ἐλεήμονος Θεοῦ.

Αὐτή ἡ Σοφία καί οἱ ἀστείρευτες δυνάμεις, πού τό Σύμπαν προσφέρει ἀφειδῶς στόν ἄνθρωπον, μόνον μεσα ἀπό τό Ἐρωτικό Δίπολο Σισύφου-Μερόπης, μποροῦν ἐπιταχυνόμενες νά μεγενθύνονται ἐκθετικά.

Νά μεταστοιχειώνονται σέ Θεῖο Λόγο, δημιουργικό Πάθος καί Θέωση, πού θά πυροδοτοῦν πρίν ἀπό κάθε ἀδιέξοδο τό ὄχημα τῆς Ἱστορίας, νά ὑπερβαίνει τίς Λεγεῶνες.

Αὐτό τό δίπολο Ἄνδρας - Γυναίκας, στήν ἀπόλυτη διάστασή του, ἐξοστρακίζει τήν διχόνοια καί

ἐγκολπώνεται τόν Ἔρωτα, τήν ἀήττητη δύναμη, τήν Μήτρα κάθε Γνώσης καί τόν μετασχηματιστήν κάθε Ἀνθρώπινης πράξης σέ δημιουργία ὑπέρ τῆς Ὁλότητας.

Οἱ παραπάνω ἀπαντήσεις ἰσοδυναμοῦν μέ τόν ἰσχυρισμόν ὅτι: Ἡ Ἀνθρωπότητα ἔχει ὁδηγηθεῖ στό ἀπόλυτο ἀδιέξοδο, πού μόνο ἡ Γνώση, ὁ σεβασμός στήν Φυσικήν Τάξη, ἡ συνειδητοποίηση τοῦ ἀδιεξόδου, ὁ Ἀγώνας καί ἡ ὑπερθυσία, θά ἐπαναφέρουν τήν ζωή στίς ράγες της.

Οἱ Μυστικές Ἀδελφότητες

Ἤδη ὁ πρῶτος πυλώνας τῆς Νέας Τάξης, ἔχει ἐπιτευχθεῖ κατά τό μέγιστον μέρος καί τά συνθήματα πού ἀναγράφονται στήν ἀπαστράπτουσα ὄψη τοῦ πυραμοειδοῦς κτηρίου τοῦ Ὀργουελ, ἔχουν ἤδη γίνει κυρίαρχες πολιτικές τῶν πλανητικῶν ὀργανισμῶν (ΟΗΕ, Παγκόσμια Τράπεζα, Δ.Ν.Τ. ΠΟΕ, Παγκόσμιος Ὀργανισμός Ὑγείας, τῶν Κυβερνήσεων τῶν κυρίαρχων Ἐθνῶν κλπ.).

Ἡ κεντρική ἀποταμιευτική τράπεζα τῶν Η.Π.Α., ἡ FED, ἱδρύθηκε τό 1913 ἀπό τίς παρακάτω ὀκτώ τράπεζες:

1) Τράπεζα Ρότσιλντ, 2) Τράπεζα Ἀδελφῶν Λαζάρ, 3) Τράπεζα Ἴσραελ Μόζες, 4) Τράπεζα Ἀδελφῶν Λέχμαν, 5) Τράπεζα Βάρμπουργκ, 6) Τράπεζα Κούν καί Λέμπ, 7) Τράπεζα Τσέϊζ Μανχάταν καί 8) Τράπεζα Γκόλντμαν καί Σάκς.

Ἡ FED ἔκτοτε, ἔχει ἐξαπλώσει τά πλοκάμια της σέ ὅλον τόν κόσμο. Ἀπόκτησε θυγατρικές καί ποικιλότροπα συνεργαζόμενες τράπεζες, χρηματο-οἰκονομικούς κλπ. ὀργανισμούς καί ἐλέγχει, ἤ κατέχει τό σύνολον σχεδόν τῆς Παγκόσμιας Οἰκονομίας.

Οἱ λεγόμενες Ἀγορές, δηλαδή τό σύμπλεγμα τῆς FED, δανείζει ὅλα τά κράτη τῆς ὑφηλίου καί ἔχει δη-

μιουργήσει ἀσφυκτικές καί ἴσως χωρίς ἐπιστροφή συνθῆκες δουλείας στήν συντριπτική πλειοψηφία τῶν Κυβερνήσεων τοῦ κόσμου.

Μία μικρή ὁμάδα οἰκογενειῶν, ποδηγετεῖ ἤδη τόν πλανήτη καί ἀναιρεῖ τό δικαίωμα στήν ζωή σέ ὅλους τούς Λαούς. Κι' αὐτό δυστυχῶς, θεωρεῖται ἀπόλυτα φυσικόν ἠθικόν καί ἄμεμπτον, ἀπό τά πολιτικά συστήματα, τίς πολιτικές ἡγεσίες καί τούς Λαούς.

Ἕνας ἀναμφισβήτητος, γιγαντιαῖος ὄγκος ἀποδεικτικῶν στοιχείων, καταδεικνύουν ὅτι ὅλοι οἱ πόλεμοι τοῦ αἰῶνα πού πέρασε καί ὅσοι ἐκτυλίσσονται μέ διάφορα μέσα σήμερα, προκαλοῦνται καί χρηματοδοτοῦνται ἀπό τήν Νέα Τάξη. Ποιός ὁμιλεῖ γι' αὐτό;

Δύο πρόεδροι τῶν ΗΠΑ, δολοφονήθηκαν γιατί τόλμησαν νά ἐπιβάλλουν στήν FED νά ἐκδώσει δολάρια γιά λογαριασμό τῆς Κυβέρνησης τῶν ΗΠΑ. Πολλοί ἐπίσης ἄλλοι, μεγάλοι ἡγέτες δολοφονήθηκαν γιατί ἐναντιώθηκαν στήν μυστική Ἀδελφότητα, ἀλλά ἡ ἀντίδρασή τους πνίγεται ἀπό τά ἀπολύτως ἐλεγχόμενα μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης. Καί σήμερα, δολοφονείται ἕνα μεγάλο Ἔθνος, ἡ Πατρίδα μας. Καί ὅλοι κωφεύουν.

Ἡ ἐπενδυτική καί τραπεζική ἑταιρεία τοῦ πατέρα τοῦ Προέδρου τῶν ΗΠΑ, Τζώρτζ Μπούς, πρόσφερε πρώϊμη χρηματοπιστωτική ὑποστήριξη στόν Ἀδόλφο Χῖτλερ καί στόν Ροῦρντολφ Ἐς.

Νωρίτερα, εἶχαν χρηματοδοτήσει τήν Ὀκτωβριανή ἐπανάσταση τοῦ 1917, μαζί μέ τήν Γερμανική Κρούπ, τόν Ροκφέλερ, τόν Ρότσιλντ, τόν Τσάμπερλεν κλπ. Ποιός γράφει καί ὁμιλεῖ γι' αὐτήν τήν συνταρακτικήν εἴδησιν;

Συνταρακτικές ἐπίσης πληροφορίες, καταγράφονται στό βιβλίο τοῦ Ἄντονι Σάτον μέ τίτλο: 'Τά δύο Πρόσωπα τοῦ Τζώρτζ Μπούς'.

Ὁ πανοῦργος, συνωμοτικός σχεδιασμός τῆς Μυστικῆς

Ἀδελφότητας, ἦταν νά χρηματοδοτήσῃ καί παράλληλα νά ἐλέγξῃ ἀλλά καί νά κατευθύνῃ, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, τούς δύο πυλῶνες, πού σημάδεψαν τήν ἱστορία τοῦ αἰῶνα μας.

Τόν Ναζισμόν καί τόν Κομμουνισμόν.

Ὁ Καπιταλισμός, εἶχε ἤδη περάση στά χέρια της. Ἡ ἐδραίωσή του, ἀποτελοῦσε φυσιολογική ἐξέλιξη καί προχωροῦσε μέ ἀπόλυτη σύμπνοια μέ τίς Κυβερνήσεις τῶν κυρίαρχων χωρῶν.

Ἡ Ἀδελφότητα τοῦ χρήματος, κατέστησε αὐτά τά δύο τέρατα ὅλο καί περισσότερο αἱμοδιψῆ καί ἀλληλοκαταστροφικά. Οἱ ἐλάχιστες οἰκογένειες καί οἱ ποικιλόμορφες στοές, ἁπλῶς κινοῦν τά νήματα.

Ἔτσι, ἀποδυνάμωσαν καί περιθωριοποίησαν καί τίς δύο αὐτοκρατορίες, τήν Κομμουνιστική Ρωσία καί τήν Ναζιστική Γερμανία καί ἀνάδειξαν τήν ὑπερεθνικήν αὐτοκρατορία τοῦ Χρήματος, ὡς τό ριζοσπαστικότερο ὄργανο κατά τοῦ Ἀνθρώπου.

Διαχώρισαν τό Ναζιστικό Γερμανικό Τέρας, ἀπό τήν Γερμανία τοῦ Γκαῖτε καί τήν διανόηση καί τό ἀναγόρευσαν, ὡς τόν βραχίονά τους γιά τήν ἐκτέλεση τῶν βρώμικων ἐπιχειρήσεων στήν Εὐρώπη καί στόν κόσμον.

Παράλληλα, φυλάκισαν στό μπουκάλι τό ἐργατικό κίνημα καί μετά τήν πτώση τοῦ ὑπαρκτοῦ Σοσιαλισμοῦ, ἀναγόρευσαν τό Τέρας τοῦ Καπιταλισμοῦ, ὡς τήν μοναδικήν δύναμη στήν ὁποίαν μποροῦσαν νά προσβλέπουν οἱ Λαοί.

Ἡ Μυστική Ἀδελφότης, δέν ἔχει χρείαν πατρίδας. Βασιλεύει στίς ΗΠΑ καί στίς μεγάλες καί ἰσχυρές χῶρες, καί παρασιτεῖ σέ ὅλες τίς Πατρίδες οἱ ὁποῖες, προσφέρθηκαν μέσῳ τῶν οἰκονομικῶν καί πολιτικῶν τους ἐλίτ, ὡς ξενιστές τοῦ θηρίου.

Ἀκύρωσαν τήν Ἐθνικήν τους ὑπόσταση, σκλαβοποίη-

σαν τούς Λαούς τους καί εὑρίσκονται ἤδη στήν εὐθείαν γιά τήν κατάκτηση τῆς ψυχῆς τους.

Δημιούργησαν Τέρατα, ὅπως τήν τρομοκρατίαν, τήν οἰκονομικήν καί ἠθικήν χρεοκοπίαν, τόν φόβο, τήν πεῖνα, τήν ἀπαξίωσην τῆς ζωῆς καί τήν παράδωσή της στόν σκοτεινό Ἄρχοντα τῆς Μυστικῆς Ἀδελφότητας.

Ἀναγόρευσαν τήν τρομοκρατία, τό λαθρεμπόριο, τήν ἀπαιδεία, τήν ἀπάτη, τήν φτώχεια καί τό ἔγκλημα στά ἀήττητα ὑπερόπλα τους.

Ἀναγόρευσαν ἐπίσης, τήν τρομοκρατία τοῦ φόβου, πού ἐκβράζουν οἱ τιμωροί Θεοί καί τά ταπεινά ἔνστικτα τοῦ «ὑποταγμένου Ἀνθρώπου ὡς τά ἀκαταμάχητα ὅπλα τους. Καί τήν τρομοκρατία τῶν ἰδεολογιῶν, τῆς πείνας, τῆς ἀνεργείας καί τοῦ μίσους πού ἐκτρέφουν στά κατώγια τῶν πάσης φύσεως Βατικανῶν τους, πού καλλιεργοῦν οἱ περιούσιοι καί οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Δάσκαλοι καί οἱ ἀπονέμοντες τήν ψεύτικη Δικαιοσύνη, ὡς μέσα διαίρεσης καί ὑποταγῆς.

Σκηνοθετοῦν θυσιαστήριες τελετές τῶν στελεχῶν τῶν Ἀδελφοτήτων τους, ἁγιοποιώντας τά στελέχη αὐτά, πρίν ἐγκαινιάσουν τά κρεματόρια καί τούς Ἁρμαγεδῶνες κατά τῶν Λαῶν. (Βλέπε θέατρα πολέμων, θυσίες πρός ἁγιοποίηση, ξερρίζωμα Λαῶν, μνημόνια πείνας, θανάτου, καί ὑποταγῆς).

Ἔτσι, γίνεται εὐκολότερος ὁ ἔλεγχος καί ὁ πλήρης ἀποσυντονισμός τοῦ ἀνθρώπου, μέσα ἀπό τήν ἐκπαίδευση, τίς ἐπιστῆμες, τίς Θρησκεῖες καί τόν ἔλεγχον τῆς σκέψης γιά τήν διαμόρφωση τοῦ νέου τύπου ἀνθρώπου, τοῦ ὅλο καί περισσότερο σκλαβοποιούμενου.

Εἶναι πλέον σήμερα βέβαιον, πέρα ἀπό κάθε ἀμφιβολία, ὅτι, ἀπό τίς στάχτες τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, γιγαντώθηκε τό χταπόδι τῆς Μυστικῆς Ἀδελφότητος. Δέν νικήθηκε, ὅπως γράψανε οἱ ἱστορικοί καί οἱ ληξίαρ-

χοι τοῦ Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου, ὁ Ναζισμός. Ἀντίθετα ἀναγεννήθηκε παντοδύναμος. Ἐνῷ, οἱ Ἀδελφότητες, ἁπλῶς λίπαναν τά γρανάζια τῆς ἱστορίας μέ τό αἷμα τῶν Λαῶν, χρηματοδότησαν τήν ἐκτροπή τῆς ἱστορίας μέ μυστικούς ἰμάντες καί διήγειραν τά ἀνθρώπινα πάθη, ὁδηγώντας τίς κοινωνίες στόν ὄλεθρον.

Ἡ συνωμοσία δηλαδή, ἐστέφθη μέ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Οἱ γόνοι τῶν NAZI, φυγαδεύθηκαν, οἱ συνωμότες κατέλαβαν μεθοδικά τά ἡνία τῆς ἡγεσίας τοῦ πλανήτη καί μέσα στά ἑβδομήντα χρόνια πού πέρασαν ἐπετελέσθη τό μεγαλύτερο ἔγκλημα, ἀπό τή λήξη τοῦ αἱματηρότερου Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Κατέλαβαν ὅλα τά ὑψώματα καί ὅλους τούς κόμβους τῆς Ἀνθρωπότητας, προκαλώντας παράλληλα ἀφασία στούς Λαούς καί ὁμαδικό ‘βέρτικο’.

Προκάλεσαν τεράστιες ἀνισότητες μεταξύ τῶν Ἀνθρώπων καί τῶν ἐλεγχόμενων ἀπό αὐτούς συστημάτων γιά νά μεγενθύνουν καί νά θεοποιήσουν τό κέρδος, νά ὑποδαυλίζουν πάθη καί τίς διχόνοιες, νά ἀναπτύσσουν ἠθικές ὑπέρ τοῦ δικαίου τοῦ δανειστῆ καί νά ἀναιροῦν τό χρέος γιά τή ζωή καί τόν ἀγώνα γιά τήν Ἐλευθερία.

Νά ἀκυρώνουν δηλαδή, ὅλα τά Ἱερά ἀνθρώπινα δικαιώματα καί τήν ἴδια τήν Ἀνθρώπινη Ἀξία, ὡς πρώτη καί ἀναφαίρετη Ἀξία, καί νά ἀναγορεύουν τό δίκαιο τοῦ δανειστῆ καί δυνάστη, ὡς τήν πρώτη καί ἀναφαίρετη Ἀξία. Νά αὐτοενοχοποιοῦν τόν Ἄθρωπον καί νά τόν ὁδηγοῦν στήν Πυράν.

Τί διαφορετικό βιώνει σήμερα ὁ Ἑλληνικός Λαός; Καί σέ τί διαφέρει ὁ σύγχρονος κόσμος ἀπό ἐκεῖνον τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασης; Εἶναι πολύ χειρότερος. Εἶναι ἕνα Τέρας. Ἕνας κόσμος χωρίς Πατρῖδες καί Ἔθνη.

Ἀποκομμένος ἀπό τό παρελθόν, καί ἀπό τήν Γνώση τῶν γενεῶν. Δέν θέλουν νά ἀποτελεῖ ὁ ἄνθρωπος μία ἄρρηκτη συνέχεια μέ τό σύμπαν, τό χθές του, τό σήμε-

ρα καί τό αὔριο. Ἀδιάσπαστη ἑνότητα καί ὀντότητα. Νά κατακτᾷ ὅλο καί περισσότερη Γνώση, μέ ἀγώνα καί θυσίες, νά ἀποτινάσσει τόν φόβο πού ἐκτρέφει ἡ ἄγνοια καί ἡ διχόνοια καί νά ἀποτελεῖ μία ἑνότητα μέ τήν φυσική καί συμπαντική τάξη, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο μέρος καί δικαίωση τῆς ὕπαρξής της.

Ἀπό αὐτήν τήν ἑνότητα ἐκπορεύεται καί ἡ ἀνάγκη τοῦ Ἀνθρώπου νά ἐπιδιώκει τήν Ἐλευθερία ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ ρήση τοῦ Ἀντιφάνη:

«Ὅτι πᾶσα δουλεία παρά φύσιν ἐστί».

Ἀντίθετα, ἡ Νεοταξική κοινωνία ἀναπτύσσει τήν θεωρία γιά μία ἐπίλεκτη ἀριστοκρατία, πού θά ἀσκήσει δύναμη 'πειθοῦς' στόν Ἄνθρωπον γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ ἐλέγχου τῆς νοοτροπίας καί τῆς σκέψης του.

Ἡ ἐκπαίδευση θά πρέπει νά ἔχει σάν στόχο τήν καταστροφήν τῆς Ἐλεύθερης Βούλησης, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νά σκέπτονται ὄχι σάν ἄτομα, ἀλλά ὡς ἀποδέκτες τῆς σκέψης τοῦ Μεγάλου Ἀδελφοῦ.

Ἐπειδή ὅμως ἡ Κυβερνώσα ἀριστοκρατία θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἀδύνατον, ὅλοι νά δεχθοῦν τήν κατήχησή της, θά προβοῦν στήν στείρωση τῶν ἀντιφρονούντων.

Παράλληλα τά παιδιά θά τά πάρουν ἀπό τίς μητέρες τους καί θά τά παραδώσουν σέ ἱδρύματα γιά τήν ἀνατροφή τους, σύμφωνα μέ τίς ἐπιταγές τῆς Νέας Τάξης.

Ἡ οἰκογένεια ὅπως τήν γνωρίζουμε σήμερα θά ἐκλείψει. Ἡ ἐργατική τάξη δέν θά ἔχει δικαιώματα.

Ἡ νομενκλατούρα τῆς νέας Ὀργουελικῆς κοινωνίας γιά νά ἀπολαύσει τήν ἀναγνώριση ἀπό τήν ἄρχουσα τάξη, θά γίνεται ὅλο καί περισσότερο σκληρή, μέ ἀποτέλεσμα, τήν ἀκόμα μεγαλύτερη καταπίεση.

Αὐτή εἶναι ἡ Νέα Κοινωνία πού μᾶς ἑτοιμάζει ἡ Νέα Τάξη, κοινωνία πού μᾶλλον ὁ Ὄργουελ δέν τήν κατέγραψε στό πραγματικό της ἐφιαλτικό μεγαλεῖο.

Στό κατώφλι αὐτῆς τῆς ἐφιαλτικῆς πραγματικότητας, ἀναμένει ἡ Πατρίδα μας, νά περάσει στήν ἐπικράτεια τῆς κόλασης.

Ἀποτελεῖ τό πειραματόζῳο. Ἐπάνω της ἀσκοῦν οἱ πεφωτισμένοι τά πειράματά τους γιά νά ἐπεκτείνουν τό σχέδιο καί γιά τά ἄλλα Ἔθνη τοῦ πλανήτη.

Προκαλοῦν παράλληλα καί τήν δημιουργία καί πειραματίζονται πάνω στίς ἀντοχές της.

Τό σχέδιό τους, περιλαμβάνει καί τήν προσβολή τῆς Φυσικῆς καί Συμπαντικῆς Τάξης.

Προκαλοῦν δηλαδή, τήν Φυσικήν καί Συμπαντική νομοτέλεια, αὐτό πού λέμε Θεός.

Νά γιατί ζοῦμε μία νέα ἐποχή, πού προμηνύει τήν νέα μάχη τῶν Θεῶν μέ τούς Γίγαντες καί τούς Τιτάνες. Καί νά γιατί ἡ στράτευση τοῦ κάθε ἁπλοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ ὑπέρτατο χρέος.

Τό θέατρο τοῦ παραλόγου, πού ἐξελίσσεται στήν Πατρίδα μας, ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία τό ἀνεβάζει γιά πρώτη φορά. Ὅλοι, χωρίς διάκριση παίζουν τό ρόλο τοῦ κουρδισμένου ξόανου, τό ρόλο πού τούς προσφέρει ὁ Μεγάλος Ἀδελφός. Δεξιοί, ὑπέρδεξιοί, κεντρῶοι, ἀριστεροί καί ὑπέρ ἀριστεροί, εἶναι διαιρέτες τῶν κοινωνιῶν, μαριονέττες καί ἐνεργούμενα της Μυστικῆς Ἀδελφότητας.

Ἄλλοι συνειδητά καί ἄλλοι ὄχι. Το ὄχι πρέπει νά ἀναλυθεῖ. Αὐτό ὅμως, δέν μπορεῖ νά γίνει ἀπό τό βῆμα αὐτό.

Ἐδῶ, ἁπλῶς ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι:

Ὁ Ἄνθρωπος, ἀνάλογα μέ τό ρόλο του στήν κοινωνία καί τό μορφωτικό του ἐπίπεδο, εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν μοίρα του, τήν ὁποία ἔχει χρέος νά τήν διεκδικεῖ, ἀφοῦ ἀποκτήσει Γνώση γιά τόν κόσμο καί τόν ἑαυτόν του. Ἀφοῦ συνειδητοποιήσει ὅτι αὐτό, ἐπιτυγχάνεται μόνο μέ Ἀγῶνες καί θυσίες.

Τίποτα δέν χαρίζεται. Ὅλα κατακτῶνται.

Ὁ Ἀπό Μηχανῆς Θεός καί τό Ἀχίλλειο Ἄλμα

Κατά τήν Ἀρχαία Ἑλληνική καί Ἀνατολική Θεολογία καί Θεογονία, οἱ κατώτεροι καί οἱ ἀνώτεροι Θεοί, συνυπάρχουν στήν Ἀνθρώπινη Φύσην.

Ἀπό τήν πάλη τοῦ Ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἡ ὑπερίσχυση ἑνός ἐξ αὐτῶν.

Στό βάθος ὅμως τῆς ἁλυσίδας τῶν διαδοχικῶν μαχῶν, ἡ Νίκη θά βαραίνει ὑπέρ τοῦ ἀνώτερου πάντα Θεοῦ.

Ὁ Ἄνθρωπος, ρέπει καί ὑπακούει στήν λαγνεία (πάνδημος Ἀφροδίτη), ἐνῷ ἀναζητᾷ τόν ὑψιπετῆ Ἔρωτα (Οὐράνεια ΑΦροδίτη).

Ἡ ροπή πρός τίς κατώτερες ἀπολαύσεις, δέν ἀπαιτεῖ Ἀγῶνες καί θυσίες. Εἶναι δρόμος εὔκολος καί ἐλκυστικός.

Ἔλκεται ἀπό τίς Σειρῆνες τῆς Ἡδονῆς, ἐνῷ ἡ ἐσωτερική ἐπιταγή γιά ἀνύψωση τοῦ Ἀνθρώπου, ἀπαιτεῖ Ἀγῶνες καί θυσίες γιά τήν καταπολέμηση τῶν κατώτερων Παθῶν καί τῶν ἀδυναμιῶν του.

Ἡ ἄνοδος, προυποθέτει Γνώση, στοχασμό, πάλη, θυσίες καί συνειδητοποίηση τῆς Ἀλήθειας, θραύση τῶν δεσμῶν τῆς Ἄγνοιας καί τοῦ Φόβου.

Στήν διαδικασία αὐτοῦ τοῦ ὁδοιπορικοῦ, καί μέσα ἀπό τήν ὡρίμανση, πού συντελεῖται στίς κρίσιμες καμπές τῆς Ἱστορίας τῶν ἀτόμων καί τῶν κοινωνιῶν, ἀποκωδικοποιεῖται ὁ κρυπτόμενος ἐντός μας κωδικός, ***τοῦ Ἀπό Μηχανῆς Θεοῦ*** καί ἐνεργοποιεῖται ὁ παντοδύναμος μηχανισμός διεύρυνσης τῶν ὁρίων μας, μέσῳ τῆς Γνώσης.

Αὐτό τό μήνυμα, ἐκπέμπει ἡ Ἑλληνική μυθολογία, μέσα ἀπό τούς μύθους, τοῦ Προμηθέα, τοῦ Σίσυφου καί τῆς Μερόπης, τῆς Ἀρχαίας Θρησκείας καί τῆς φιλοσοφίας ἀλλά καί της ἐν γένει ἱστορίας καί ἐποποιίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ὁ Νίτσε, τό ὀνόμασε θρίαμβο τῆς Βούλησης καί ὁ Χριστιανισμός πίστη, πού ἡ δύναμή της κινεῖ βουνά, ἁπλῶς ἀποκωδικοποιοῦντες λαθεμένα τήν Ἑλληνική κοσμοαντίληψη. Ὄχι ὅμως ἀναγορεύοντας σέ πρώτη δύναμην τήν Γνώση καί τήν ἀπό τήν φύσιν μας ἀπορρέουσα, ἀνάγκην ἀπελευθέρωσής μας.

Ὅποια πάντως πηγή καί ἄν ἀρδεύσει τήν σκέψη μας, διακρίνουμε δύο ταυτόσημες προσεγγίσεις:

Τήν ταύτιση τῆς ἔννοιας τοῦ Θεοῦ, μέ τόν τελειούμενον Ἄνθρωπον καί τήν ἐπίγνωση, ὅτι τείνει νά καταστεῖ τό τελειότερον μεταξύ τῶν ὄντων. Ὅτι ὑπακούει σέ ἄγνωστες, καί ἀκατάλυτες ἐσωτερικές του δυνάμεις, ἀναζητώντας τήν Ὁμοίωσήν του μέ τό ΑΡΙΣΤΟΝ.

Οἱ δυνάμεις αὐτές, εἶναι ἐμφυτευμένες στόν ἀβυσσαλέον ἔσω μας κόσμον, ἀλλά καί στήν κοσμικήν τάξη.

Εἶναι οἱ δυνάμεις τῶν κόσμων τῆς Γνώσης καί τῶν συναισθημάτων, πού μᾶς γονιμοποιοῦν, μᾶς ἀνατάσσουν ἤ μᾶς καταβυθίζουν. Τῆς Ἀγάπης, τοῦ Ἔρωτα, τῆς Ἀλληλεγγύης, τῆς Δημιουργίας, ἀλλά καί τοῦ μίσους, τῆς κακίας καί τῆς Διχόνοιας. Εἶναι οἱ κόσμοι τῶν ἀντιθέσεων, πού ἀντιμάχονται ἀκατάπαυστα καί χωρίς ἔλεος. Οἱ κόσμοι τῆς λογικῆς καί τῶν συναισθημάτων, τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ. Ὅπου ὁ Θάνατος καί ἡ ζωή διαδέχονται ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Ἀνελίσσονται ἤ καταβυθίζονται, ἀθλούμενοι γιά τήν κατάκτησην ὑψηλότερων βαθμῶν ἐλευθερίας.

Μπολιάζουν με συναισθήματα καί μουσικότητα τόν ἄτεγκτον νόμον πού διέπει τό Σύμπαν, δημιουργώντας, ἕνα ἄλλο Σύμπαν, πιό φωτεινό ἀπό τό Σύμπαν πού γνωρίζουμε.

Ἡ σκάλα τῆς ἀνέλιξης, εἶναι δομημένη μέ τά ἐπίπεδα τῆς Γνώσης, ἐνῷ ἡ σκάλα τῆς πτώσης, μέ τά ἐπίπεδα τῆς ἀντιγνώσης, καί τοῦ μίσους, πού ἀντιμάχονται τήν προοπτική Θέωσης τοῦ Ἀνθρώπου.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀδιαπραγμάτευτη προοπτική τῆς ἀνέλιξης, ὑπηρετεῖ ἡ νομοτέλεια τῶν ἀντιθέσεων, τῆς ἀφθαρσίας τῶν ὄντων καί ἡ ἀκατάπαυστη ἀναζήτηση τῆς Ἀλήθειας. Τήν ἀνέλιξη καί διά τοῦ ἀγῶνα τήν κατάκτησή της.

Ὅποια ἀπό τίς πάρα πάνω ἐκδοχές καί ἄν ἀποδεχτοῦμε, ἀκυρώνεται ἡ ἀλαζονεία τῶν Μυστικῶν Ἀδελφοτήτων, πού ἀπεργάζονται τήν ταπείνωση καί τόν θάνατον τοῦ Ἀνθρώπου καί δοξάζεται τό προβαλλόμενο στούς Οὐρανούς μεγαλεῖον του.

Αὐτές τίς ἐκδοχές, μέ τίς ὅποιες παραλλαγές, τίς συναντᾶμε στά σωζόμενα στήν Ἀρχαία Ἑλληνική δραματουργία. Ὅπως: στήν Ἄλκηστη, στήν Ἀνδρομάχη, στίς Βάκχες, στήν Ἑλένη, στήν Μήδεια κλπ., πού διδάσκουν ***ὅτι τά πάντα βρίσκονται στά χέρια τοῦ Θεοῦ***.

Κατά τόν Εὐριπίδειον Θεόν, δέν ἐξισώνονται οἱ Θεοί μέ τόν Ἄνθρωπον. Ἀνεβαίνουν οἱ Ἄνθρωποι κοντά στόν Θεόν, μέ τήν δική τους Ἐλεύθερη Βούληση καί τούς ἄνισους καί ἀτελεύτητους ἀγῶνες τους. Ἐνῷ οἱ Θεοί καί οἱ ἡμίθεοι κατεβαίνουν καί ἐκεῖνοι στόν Ἄνθρωπον καί στόν Ἅδην, ἀπό ἀγάπη πρός αὐτόν.

Αὐτό τό μήνυμα, ἀναδύεται ἀπό τούς μύθους τοῦ Προμηθέα, τοῦ Σίσυφου καί τῆς Μερόπης, τῆς Σταύρωσης τοῦ Χριστοῦ καί της ἐν γένει Ἑλληνικῆς ἐποποιίας.

Τό κεντρικό τους μήνυμα, εἶναι ἡ διά τῆς Γνώσης κατανίκηση τοῦ Φόβου καί τῆς ἄγνοιας, τῶν κατώτερων ροπῶν καί παθῶν μας καί τῆς διχόνοιας.

Τῶν ζιζανίων δηλαδή, πού ἀποτρέπουν τήν εὐφορίαν τῆς αὐτογνωσίας, τῆς δημιουργικότητάς μας, τῆς ἀνάδειξης τῆς κυρίαρχης σχέσης Ἀνθρώπου-Φύσης, πού μᾶς καθιστοῦν πρωτοπόρους καί ἱκανούς γιά ὅλα.

Ἀλλά ἡ συνειδητοποίηση αὐτῆς τῆς σχέσης, προϋποθέτει τήν ἀπελευθέρωση τῶν ἐγκλωβισμένων μέ-

σα μας δυνάμεων καί τήν πυροδότηση τοῦ συσσωρευθέντος στήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή, Πάθους τῶν Γενεῶν, συντρίβοντας τά δεσμά τῆς ἀδράνειας, τοῦ τέλματος, καί τοῦ θανάτου ποὺ κρατᾶνε τό ἅρμα τῆς Ἀνθρώπινης Μοίρας, καρφωμένο στήν Γῆ.

Οἱ ἐχθροί τῆς Ἀνάγκης γιά τήν κατάκτηση τῆς Ἐλευθερίας, ἀρνοῦνται τήν τιμή καί τήν ἀναγνώριση σέ κάθε πυροδότη αὐτῆς τῆς συσσωρευμένης Ὁρμῆς τῶν Γενεῶν.

Τούς λοιδοροῦν καί τούς ἀπομονώνουν στήν Σπιναλόγκα τῶν λεπρῶν καί τῶν ψυχοπαθητικῶν ἀτόμων.

Τούς καθυβρίζουν καί τούς ἀπομονώνουν στό ἀπομονωτήριον, ὡς ἀσύμβατων καί ἀπροσάρμοστων μέ τήν ἐπικρατοῦσα τάξη, μέχρι νά ἀποδεχθοῦν τήν δική τους σκέψη, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἐπαναστάτης τοῦ Ὄργουελ '1984', ὁ ἀπροσάρμοστος Οὐΐνστον. Καί βεβαίως ὅπως ὅλοι οἱ ἐσταυρωμένοι.

Ἀλλά, μέ τήν προσδοκία αὐτό τό ἐδάφιο νά διαβαστεῖ ἀπό ὅσους ἄκριτα θέλουν νά ἐξορκίζουν, ὅσα εὐαγγελίζεται αὐτό τό πόνημα, ἄς προβοῦμε σέ μία συνοπτική προσέγγιση τῆς ἔννοιας τοῦ ΠΑΘΟΥΣ καί τοῦ ΨΥΧΟΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΑΤΟΜΟΥ.

Τά εὐγενῆ πάθη θά ἔλεγε κανείς, ὅτι εἶναι οἱ ἐπιταχυντές τῆς ὁρμῆς πρός τόν ἀνώτερον σκοπόν τῆς ὕπαρξής μας. Τῆς ἀνάταξής μας στό τρίτο ἐπίπεδο τῶν ὄντων.

Τίποτε ὑψηλό καί ὡραῖο, δέν θά ἦταν δυνατόν νά δημιουργηθεῖ, ἐνάντια στήν πολύ ἰσχυρή ροπή τοῦ Ἀνθρώπου, νά παραδίδεται, στήν ἀήττητη σαγήνη τῶν σειρήνων, πού μᾶς προσκαλοῦν στήν ἀπόλαυση καί στήν κραιπάλη τῶν κατώτερων παθῶν, ἐάν ἡ ἄλλη, ἀντίρροπος καί ἐπίσης ἀκατανίκητη ἔλξη ὑπέρ τῶν Εὐγενῶν Παθῶν, δέν διαμόρφωνε στήν πορεία τῆς ἱστορίας, τήν διανυσματική συνισταμένη της, ὥστε πάντα καί ἐξ ὁρισμοῦ, νά εἶναι θετικό τό μέτρο της καί ἀνιοῦσα ἡ φορά της.

Τά Εὐγενῆ Πάθη, ἀναβαπτιζόμενα στό λουτρό τῆς Παιδείας, φωταυγάζουν καί γιγαντώνουν πρός τήν ὀρθήν περιαγωγήν τῆς ψυχῆς καί τήν ἀνάτασσουν.

Καθοδηγοῦν τόν Νοῦ, σέ παράλληλον μέ τήν ψυχήν δρόμον, πρός τήν Γνώσην καί τήν Ἐλευθερίαν. Πρός τό ὁμοιοῦσθαι τῷ Θεῷ.

Ἔτσι διαπλάθεται καί δομεῖται τό ἄτομον, ἡ Πόλη τῶν Πολιτῶν καί ὁ καθαρός στοχαστικός Νοῦς, ὁ συμβατός μέ τήν Συμπαντικήν τάξη καί τίς βουλές της γιά τήν Ἀνθρώπινη μοίρα.

Ἀλλά, αὐτή εἶναι ἡ πνευματική ὕλη πού δομεῖ τόν Ἄνω θρώσκοντα Ἄνθρωπον, τόν ἐνάρετον, τόν θελη-ματικόν, τόν δημιουργικόν, πού θέτει ὑπεράνω τῶν πάντων, τόν Νόμον, τήν Πόλη, τά δικαιώματα τῶν Πολιτῶν καί τήν Ἐλευθερίαν.

Τό Εὐγενές Πάθος, εἶναι ἐπομένως, τό καθαρτήριο πῦρ, πού ἐξαγνίζει τόν Πολίτη, δομεῖ τό ἄτομον, τήν Οἰκογένεια, τήν Πατρίδα, τό Ἔθνος καί τήν ἀμφι-κτιονία τῶν Ἐθνων, μέ ὑλικά πού παράγει ἡ Γνώση, μέσα ἀπό τήν Παιδεία τήν περιάγουσα τό Ἀνθρώπι-νο θαῦμα.

Ποιός θά ἦταν ὁ κόσμος μας, χωρίς Προμηθείς, Σισύφους καί Μερόπες, Λεωνίδες, Σωκράτηδες, Χρι-στούς, Ἥρωες καί Μύστες;

Χωρίς Πλαταιές, Ζάλογγα, Κολοκοτρωναίους, Καπ-ποδίστριες καί Ἀντιστάσεις, κατά τῶν ἑκάστοτε NAZI;

Ὅλοι αὐτοί, ἔσπασαν τίς ἁλυσίδες μέ τίμημα τήν ζωήν τους.

Οἱ κριτές τους, ὄργανα ὅλων τῶν ἐξουσιῶν, εὐω-χούμενοι στόν βόρβορον τῆς λάσπης τους, τούς κατέτα-ξαν στήν χωρία ***τῶν ψυχοπαθητικῶν ἀτόμων καί τῶν ἀπροσαρμόστων***. Τούς ὁδήγησαν στόν Σταυρόν, στόν καταναγκασμόν, στήν ὑπέρ-θυσία, στό κώνειον,

στίς φυλακές καί στίς Σπιναλόγκες τῶν διανοητῶν καί τῶν ἰδεολόγων ἐπαναστατῶν.

Ὅλοι ὅμως αὐτοί, εἶναι οἱ φωτοδοτήσαντες τόν Ἑλληνικόν Λόγον. Εἶναι οἱ Ναυπηγοί καί τό πλήρωμα τῆς Ἀνθρώπινης Ὀδύσσειας, οἱ συνδημιουργοί, τοῦ ἀπό Μηχανῆς Θεοῦ, οἱ ἐπιτελοῦντες, τά Ἀχίλλεια Ἅλματα, πάνω ἀπό τίς Λεγεῶνες.

Οἱ ἄλλοι, εἶναι τά μίσθαρνα ὄργανα τῶν δεσμωτῶν.

Ποιός θά εἶναι ὁ κόσμος τοῦ αὔριο, ὅταν ἡ Νέα Τάξη ξερριζώσει τό Μητρικό φίλτρο, τήν αἰώνια δηλαδή Ἀγάπη τῆς Μάνας γιά τό παιδί της;

Τόν Ἔρωτα γιά τήν καρδιά τῶν Ἀνθρώπων, τόν Ἡρωϊσμόν καί τήν θυσία γιά τά μεγάλα ἰδανικά;

Ἕνας κόσμος βέβαια, ὅπως ἐκεῖνος πού περιγράφει ὁ Τζώρτζ Ὄργουελ.

Μιά ἀπέραντη φυλακή, ἕνα κολαστῆρι. Ἕνας κόσμος σκλάβων καί θλιβερῶν σκιῶν.

Αὐτός βέβαια ὁ ἐφιάλτης, δέν πρόκειται ποτέ νά σκεπάσει τή Γῆ. Νά ἀκυρώσει τόν Ἀγώνα τοῦ Ἀνθρώπου γιά Ἐλευθερία.

Γιατί ἡ Συμπαντική νόηση, ἐμφύτεψε στόν Νοῦ καί στήν ψυχήν τοῦ Ἀνθρώπου, τό Εὐγενές Πάθος γιά Γνώση, Ἀλληλεγγύη, Ἀγάπη καί Ἔρωτα γιά τό ὡραῖο καί τήν Ἀνάγκη τῆς κατάκτησης κάθε κόσμου, πέρα ἀπό κάθε ὅριο.

Ἡ Ἐλπίδα, πάντα θά παραμένει ἀχνοφέγγουσα, μέχρις ὅτου, ὁ χρόνος καταστεῖ ὥριμος καί τό Πάθος γιά τήν Ἀλήθεια, γίνει ποταμός καθαρτήριος, ἡ καρδιά τῶν Ἀνθρώπων πλημμυρίσει μέ φῶς καί ἡ Γνώση, ταυτοποιήσει τήν Ἀλήθεια.

Τήν Ἀλήθεια, πού ἀναδύεται ἀπό τήν Αἰώνια τάξη τοῦ Σύμπαντος καί ἐκφράζεται ἀπό τόν Ἑλληνικόν Λόγον.

Τότε, ὁ Νοῦς τοῦ Ἀνθρώπου θά φωταυγάζεται ἀπό τό φῶς τό Ἀληθινό.

Καί τό ἔργο τοῦ Σπάρτακου, μετά τήν Νίκη καί τήν κάθαρση, θά τό διαδεχθεῖ τό Πάθος γιά ἀκόμα μεγαλύτερη Γνώση καί δημιουργία γιά τήν κατάκτηση ἑνός Νέου Κόσμου, πού τά τείχη του θά εἶναι ἀήττητα. Τίς πύλες του θά τίς προστατεύουν φύλακες, ἕτοιμοι νὰ θυσιαστοῦν γιά τήν Πόλη. Καί οἱ Ἡγεσίες της θά πηγάζουν ἄμεσα ἀπό τόν Λαόν της.

Ὄχι δειλοί, ἐπιλήσμονες καί προδότες, ἕτοιμοι νά προσφέρουν Γῆν καί ὕδωρ στόν κατακτητή μέ ἀντάλλαγμα τήν ψυχήν τους γιά λίγο ἀκόμα βόρβορο λάσπης, ζυμωμένο μέ αἷμα, ἰδρώτα καί θάνατο.

Τότε, δέν θά ὑπάρχει εὔφορο ἔδαφος γιά προδοσίες. Δέν θά ὑπάρχουν ἐφιάλτες καί μητροκτόνοι, ὑπηρέτες τῶν κατακτητῶν καί μνημόνια ὑποταγῆς.

Τότε, ὁ Σπάρτακος, ἔμπλεος Γνώσης καί πυρπολούμενος ἀπό τό Πάθος γιά τήν Ἐλευθερίαν, θά ἀνασυντάσσει τόν Πολίτη καί θά θωρακίζει τά τείχη τῆς Πόλης μέ φύλακες, τίς ἀήττητες ψυχές νεκρῶν καί ζωντανῶν.

Αὐτή ἡ Πόλη, μέ ὑψηλό τό αἴσθημα τοῦ δικαίου, τό ἄριστον δικαιακό σύστημα, τόν σεβασμό στήν ἀκεραιότητα τῆς ἐπικράτειάς της, στήν Παιδείαν, στήν ὑγείαν καί στήν Εἰρήνην, ὡς ἐνιαία καί κοινά Ἀγαθά καί χρέος, θά ἀποτελεῖ Σχολεῖον διά βίου γιά ὅλους καί Γήπεδο ἄθλησης τῶν Πολιτῶν. Ἄτρωτο θώρακα καί ἐφαλτήριο γιά τήν κατάκτηση, ἀνώτερων μορφῶν πολιτεύματος.

Οἱ Μινώταυροι, οἱ Δεσμῶτες καί τά ζιζάνια, πού ἀποτελοῦν τήν ἄλλην ὄψην τῆς Δημιουργίας, πάντα θά γεννιῶνται, μέ σκοπό τήν αὔξηση τῆς ἐντροπίας καί θά προσφέρουν ἁπλῶς, τόν ἀναγκαῖον στόχον, ἐπί τοῦ ὁποίου θά ἀθλεῖται ὁ Πολίτης γιά νά ἀποκτήσει ἀντισώματα, σφρίγος καί ἑτοιμότητα, ἀπέναντι στήν φθορά καί τόν ἐκφυλισμόν, θωρακίζοντας τήν ἠθικήν, πνευματικήν καί βιολογική του ὑγείαν.

Θά ἀνακαλύπτει, βαλβίδες ἐκτόνωσης τῆς νομοτελειακά ἐπισωρευόμενης ἐντροπίας καί θά ἀνακαλεῖ τόν ἐντός του ἀναμένοντα, **Ἀπό Μηχανῆς Θεόν**, γιά νά ἐπιτυγχάνει, τό Ἀχίλλειο κάθε φορά Ἅλμα, πάνω ἀπό τίς Λεγεῶνες, ὅταν οἱ συνθῆκες καί οἱ καιροί τό ἀπαιτοῦν.

Αὐτή ἡ συγκοινωνοῦσα μέ τήν Συμπαντική Νόηση συλλογική βούληση τῆς Πόλης, προσδιορίζει τήν ἐξέλιξή της καί τήν νομοτελειακήν ἀνέλιξη τοῦ Ἀνθρώπου, στά πλαίσια τοῦ ἀδήριτου Νόμου τῆς διαμάχης τῶν ἀντιθέσεων καί τῆς ἐπικράτησης τοῦ καλοῦ στό πέρας κάθε ἱστορικῆς περιόδου. Αὐτήν τήν Βούληση ἐκφράζει ὁ Ἑλληνικός Λόγος, τό Ἑλληνικό Ἰδεῶδες καί τό ἐξ' αὐτῶν ἀπορρέον Ἑλληνικόν - Ἀνθρωποκεντρικόν κοσμοσύστημα, ὄχι σάν μιά ὑπερβατική πίστη, ἀλλά σάν μιά ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ. Σάν τήν μόνη συμβατή μέ τήν φυσική τάξη πρόταση, ἡ ὁποία θά ἐμψυχώσει καί θά ἀνατάξει τόν ἤδη, παραιτηθέντα Πολίτη ἀπό τόν Ἀγώνα ὑπέρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, καθιστώντας τον καί πάλι, ὁραματιστήν, Ἀγωνιστήν, Σπάρτακον, πρωτομάστορα καί Συνδημιουργόν, ἑνος νέου Κόσμου γιά τόν ὁποῖον ἐτάχθη.

Ἑνός κόσμου, μέλημα τοῦ ὁποίου, θά εἶναι, ὄχι το μέ κάθε θυσία κέρδος, ἀλλά, ὁ Ἄνθρωπος, κυνηγός τῆς Γνώσης καί τῆς Θεωσής του. Ἡ Ἑλληνική πρόταση δέν εἶναι ἁπλῶς, μία ἀντιεντρωπική, ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ, καί σωσίβιο τοῦ ἀνθρώπου γιά τήν διάσωσή του, ἀπό τίς Αρμαγεδωνικές καταστροφές, πού ὁ ἴδιος προκαλεῖ.

Εἶναι τό δῶρο τῆς Συμπαντικῆς νόησης πρὸς τὸν Ἄνθρωπον καί τήν Φύση, που θωρακίζει τόν ἴδιον, ἀλλά τό Σύμπαν καί τήν Τάξη του, ἀπό τίς ἐκτροπές τοῦ ἀτίθασου γυιοῦ του.

Ἐδῶ πρέπει νά ἀναζητηθεῖ ἡ ἀπάντηση στό μεγάλο ὑπαρξιακό ἐρώτημα τοῦ Ἀνθρώπου καί τῆς προοπτικῆς του, τῆς κυρίαρχης δηλαδή θέσης καί τοῦ ρόλου του, μέσα στό Ἄπειρο καί Σκεπτόμενο Σύμπαν. Στόν Ἑλληνικόν Λόγον, τό ἀντικατόπτρισμα τῆς φυσικῆς καί συμπαντικῆς Τάξης καί νομοτέλειας στόν Ἀνθρώπινο καί Ἑλληνογεννή Νοῦν.